

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 39 / Hejmar 464 / Tebax 2020

21. yüzyıl gerillası 15 Ağustos intikam ruhuyla düşmanı kahrediyor

✓ Düşman işgaline geçit vermeyen Hef-tanîn Direniş'i'ni selamlıyoruz. Memyan, Esmer, Nucan ve Rûstem Cûdî yoldaşlar şahsında tüm şehitlerini saygı ve sevgiyle anıyoruz. 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu, kahramanlık yürüyüşü söz konusu alan-larda, dört parça Kürdistan'da gerilla mü-cadelesi yürüten komuta ve savaşçı gücün ve direnen halkımızın özgürlük yürüyüşünde yaşıyor ve pratikleşiyor. Fakat savaşı daha etkili kılma, mücadeleyi daha çok zengin hale getirme, faşist-soykırımcı düş-manı yenilgiye uğratan bir zafer düzeyini ortaya çıkartmaya da ihtiyaç vardır.

✓ Önder Apo gerillacılığı, 'Özgür insanın kendisini ifade etme tarzı' olarak tanımlanmaktadır. Yani bir başarı tarzı, zafer tarzıdır. Gerillacılık zayıfın güçlüyü yenme tarzı, düşmanı habersiz yakalama ve onu vurma tarzıdır. Merkez Karargahımızın da belirttiği gibi, gerilla hem her yerde hem de hiçbir yerdedir. Yani hiçbir yerde yokmuş gibi düşmandan gizli olacaksınız ama her an, her yerde de düşmanı ansızın yakalayıp vurabilecek bir örgütlülüğe ve hareket tarzına sahip olacaksınız! Bu bakımdan gerilla doğru anlaşılırsa ve gerilla ilkeleri, ölçüleri, tarzı doğru uygulanırsa kesinlikle başarı getirir.

✓ 15 Ağustos Atılımı'nın ölümsüz komutanı Egîd Yoldaşın pratiğini düşünelim. Nasıl bir gerillacılık çizgisi geliştirdi? Nasıl bir komutanlık yaptı? Özgürlük savaşçılığını hangi özelliklere dayanarak var etti? Hem de en zor koşullarda, imkânların ve fırsatların hiç olmadığı, gelişmelerin yönünün nasıl olacağının fazla bilinmediği bir ortamda böyle bir komuta ve savaş çizgisini nasıl geliştirdi? İşte bu soruların cevabını düşünelim. Çünkü; 15 Ağustos Atılımı demek, Egîd komutanlığı ve savaşçılığı demektir. 36 yıldır böyle bir komuta altında örgütleniyoruz ve savaşıyoruz.

✓ Büyük 15 Ağustos Atılımı'nın 37'nci yılına işte bu temelde girilmektedir. Düşmanı her gün darbeleyen, ağır çöküş ve çözülüşü yaşatan büyük bir direniş hamlesiyle 37'nci atılım yılı karşılanmaktadır. Yürekten inanıyoruz ki, 37'nci yıl daha güçlü bir mücadele, daha büyük bir kazanım ve her zamankinden büyük bir zafer yılı olacaktır. Düşmanın 2020 yılı planı daha şimdiden başarısız kılınmıştır ve kalan zamanda da düşman kesin yenilgiye uğratılacaktır. Böyle bir mücadele ile faşizm yıkılacak halklarımız kazanacaktır, gerilla direnişimiz kazanacaktır, Devrimci Halk Savaşımız kazanacaktır!

>2-9

İdeolojik zenginliği olmayanların pratik zenginliği de olamaz

Rêber Apo'nun 9 Eylül 1998 tarihli değerlendirmesidir

Sizin için bir ideolojik derinlik ve pratikte bir düzeltme durumu şarttır. Yine disiplin, alçakgönüllülük, sabır, bunlara hükmetmek, anın gereklerine göre doğruya doğru, yanlışla yanlış demek, yöntemde ideolojiden ve ilkeden taviz vermeksizin pratik politikada esneklik şarttır. Bunları da karıştırmayın. İlkedeki katılıkla politikadaki esnekliği birbirinin yerine koymayın ve hepsinin hakkını tam yerinde verin. Bunlar militan ve yönetici olmak için gereklidir. Burada bunları öğrenmek için varsınız.

>18-19

Türk devletinin politikalarını anlayamayanlar, Kürt soykırımına ortak olmaktan kurtulamazlar

Cemil Bayık

Kürt halkının en fedai gücü PKK tasfiye edilerek statü falan korunamaz. Bu kendini kandırmak ve aldatmaktır. Gerilla, Başûrê Kurdistan halkının kazanımlarını ve statüsünü DAİŞ'e karşı da savundu, Türk devletine karşı da savunuyor. PKK tasfiye edildikten sonra Başûrê Kurdistanlı güçler Türk devleti açısından postal yalayıcıları olacaklar, aşiret bilmem neyi olacaklar. Her türlü hakareti görecekleler. 2017'deki referandumda nasıl yaklaşıldı görülmüdü mi? PKK tasfiye edilirse bu yaklaşımlar daha da pervasız hale gelecektir. Bunu herkesin görmesi gerekir. Bu açıdan bu duruma düşmeden gerillaya destek verilerek Türkiye'nin saldırıları kırılmalıdır. Başûrê Kurdistan'ın işgali önlenmelidir.

>20-25

15 Ağustos inadın, inancın, ısrarın atılımıdır

Duran Kalkan >13-17

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın temel özellikleri ve yarattığı etkiler

Murat Karayılan >10-12

Êzidî kadınların kurtuluşu Önder Apo'nun kadın özgürlük çizgisi temelinde gerçekleşir

Besê Erzincan >26-28

Apocu gerçekleşme fikir, eylem, sezgi, sanatsal duyumsayış ve anlam devrimidir

Dilzar Dîlok >29-31

Güncel ve tarihsel nedenleri ile 3 Ağustos 2014 Êzidî Fermanı

Cihan Eren >32-34

15 Ağustos Atılımı, şehitler gerçeği ve kadrosal duruş

Cafer Şervan >35

37. Atılım yılında devrimci görevlerimizi 15 Ağustos zafer ruhuyla yerine getirelim

● 15 Ağustos çizgisi gerilla çizgisidir. Gerilla çizgisi de sadece bir savaş çizgisi ya da askeri mücadele çizgisi değil, özgürlük için mücadele etmenin tarzıdır, üslubudur, temposudur. Özgür insanın kendini ifade etme tarzıdır. Özgürlük için her türlü mücadeleyi yürütmenin, ideolojik, siyasi, toplumsal, örgütsel, askeri, kültürel, propaganda alanındaki bütün mücadeleleri yürütmenin doğru ve başarılı tarzıdır. O bakımdan devrimci görevleri başarıyla yürütebilmek için her zamankinden fazla 15 Ağustos gerilla atılım çizgisine, onu doğru anlayıp başarıyla uygulamaya ihtiyacımız vardır.

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar,

Hareket ve halk olarak yeni bir Ağustos ayına giriyoruz. Fedailik ayımız olan Haziran ayı ve büyük direniş ayımız olan Temmuz ayı ardından şimdi de tarihi atılım ayımız olan yeni bir Ağustos ayına adım atıyoruz. 15 Ağustos 1984 tarihi Gerilla Atılımımızın 36'ncı yıldönümünü yaşıyor ve 37'nci hamle yılına yürüyoruz. Bu temelde, öncelikle faşist-soykırımcı düşmana her gün kahredici darbeler vuran kahraman gerilla güçlerimizi ve 15 Ağustos çizgisinde özgürlük ve demokrasi için savaşan herkesi selamlıyoruz. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, kahraman gerilla güçlerimizin, halkımızın ve dostlarımızın 15 Ağustos Diriliş ve Direniş Bayramları'nı, kahraman gerilla günlerini kutluyoruz.

15 Ağustos 1984 Büyük Atılımı'nın ölümsüz komutanı Egîd (Mahsum Korkmaz) Yoldaş şahsında, Haki Karer Yoldaşla başlayıp Kasım Engin Yoldaş'a kadar uzanan tüm kahraman şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. 37'nci atılım yılında şehitlerimizin içinde daha güçlü yürüyeceğimizin, anılarına daha doğru sahip çıkıp amaçlarını daha güçlü başaracağımızın sözünü yineliyoruz. Hareket ve halk olarak 37'nci 15 Ağustos yılında daha güçlü savaşıp daha büyük kazanacağımızı belirtiyor, bu temelde özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyoruz.

Değerli Yoldaşlar,

Bilindiği gibi, halk olarak özgürce var olmak ve yaşamak için fedai çizgisinde direnme kararı zindanda verildi. Önder Apo öncülüğünde yurtdışında yürütülen

hazırlık çalışmaları 1982 Büyük Zindan Direnişiyle birleşerek 15 Ağustos 1984 Kahramanlık Atılımını ortaya çıkardı. Bu da 30 Haziran 1996 Zilan kahramanlığına ulaşarak fedailikte zirve yaptı. Kuşkusuz yurtdışı çalışmaları, yani özgürlük için direnme hazırlıkları önemliydi. Ancak tüm bu çalışmaları ete-kemiğe büründüren, örgüte ve eyleme dönüştüren, kalıcı bir gerilla ve halk direnişi haline getiren 1982 Diyarbakır Büyük Zindan Direnişi oldu. 1982 Newroz'u'nda Mazlum Doğan Yoldaşın başlattığı fedai direniş, 17 Mayıs'ta Ferhat Kurtay Yoldaş öncülüğündeki Dörtlerin kahramanlık direnişiyle büyüyerek 14 Temmuz günü başlatılan Büyük Ölüm Orucu Direnişi temelinde faşist-soykırımcı zihniyeti ve ideolojiyi yenilgiye uğratarak zafer kazanan büyük bir direniş haline geldi ve Kürdistan tarihinde yeni bir süreci başlattı.

Çok açık ki, Mazlum Doğan'ın ve Dörtlerin direnişi olmasaydı, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi bu temelde gelişmez ve söz konusu tarihi sonuçlara ulaşamazdı. Yine 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'yle tamamlanmasa ve sonuç almasaydı, daha önceki direniş adımları yaşadığımız tarihi gelişmeleri ortaya çıkartamazdı. Çok açık ki, Büyük Zindan Direnişi olmazsa 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı olmaz, 36 yıllık tarihi özgürlük direnişi ortaya çıkmazdı. Demek ki karar zindanda verildi, söz zindanda söylendi. Eylem zindanda yapıldı ve zafer esas olarak zindanda kazanıldı. Gerisi Mazlum, Ferhat, Kemal, Hayri, Sara Yoldaşlar öncülüğünde gerçekleşen Büyük Zindan Direnişi'nin dağa, ovaya, şehre, dört parça Kürdistan'a ve yurt dışına taşınması oldu. Zindanda yaratılan fedai zafer çizgisinde

dağda, ovada ve şehirde gerilla ve halk direnişini gerçekleştirme biçiminde somutlaştı.

Büyük Zindan Direnişi'nin 39'uncu yılına derin yenilenme ve mücadele etme temelinde girdik

Çok açık bir biçimde görüldüğü ki her şey zindanda başlamış, tarihi direnme kararı zindanda verilmiş, ilk adım zindanda atılmıştır. Ulusal özgürlük için direniş zindanda başlamıştır. Ulus olma onuru, özgürlük için fedai çizgisinde direnilerek zindanda korunmuş ve geliştirilmiştir.

Şimdi 39'uncu yılında, etkisi her yıl daha da çoğalan Büyük Zindan Direnişini selamlıyoruz. Bu direnişin kahraman şehitlerini; Mazlumları, Ferhatları, Kemalleri, Hayrileri, Saraları saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Geçtiğimiz Temmuz ayı boyunca 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ni daha doğru anlamaya, 14 Temmuz çizgisinde kendimizi eleştirel-özeleştirel yaklaşımla düzeltip yenileyerek güncel görevlerimizi daha büyük başarılarla yürüten devrimci militanlar haline getirmeye çalıştık.

Bu tarihi öneme sahip büyük karar hangi koşullarda, kimler tarafından ve nasıl verildi? Böyle bir kararın ne gereği karşı direnildi ve mücadele edildi? Böyle bir mücadeleyle neler kazanıldı, tarihe mal edildi? Etkisi hiç azalmamış olan, düşmanı sürekli kahrederken taraftarları ve dostları açısından sürekli çekim gücü olan böyle bir kahramanlık direnişi nasıl bir bilinçle, ruh yüceliğiyle, özgürlük tutkusuyla, inanç ve iradeyle gerçekleştirildi? İşte bütün bunları tarihi direnişin 38'inci yıldönümünde bir kez daha ye-

niden değerlendirmeye, bu temelde duruşumuzu sorgulamaya, bu tarihi özgürlük direnişiyle çelişen yanlarımızı düzeltmeye, eksikliklerimizi gidermeye çalıştık. Tarihi Zindan Direnişi'nin, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin ortaya çıkardığı fedai militan zafer çizgisine kendimizi ulaştırmak için derin sorgulamalar yaptık.

38 yıl sonra ortaya çıkan gelişmelere bakarak 1982 Büyük Zindan Direnişi'nin tarihi anlamını, onu ortaya çıkartan derin bilinci, sarsılmaz inancı, güçlü iradeyi yeniden yeniden anlamaya ve bunlar temelinde militan duruşumuzu güçlendirmeye çalıştık. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi şahsında kendimizi yenileyip böyle bir direnişin mensubu olmanın gereklerini yerine getirebilmek için Temmuz ayı boyunca Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürüttüğümüz mücadeleyi daha da geliştirdik. Başta kahraman gerilla güçlerimiz olmak üzere, kadın ve gençlik hareketlerimiz ve tüm halkımız olarak AKP-MHP faşizmine karşı direnişi her alanda yoğunlaştırıp büyüterek 14 Temmuz fedai-militan çizginin mensupları olduğumuzu göstermek, böyle bir mensubiyetin üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini başarıyla yerine getirmek, direniş gerçeğine bağlı yaşamak ve direnişin kahraman şehitlerinin intikamını almak istedik. Bu temelde hem kendimizi yeniledik hem de 38'inci Temmuz ayını, Tarihi 14 Temmuz direniş çizgisine yakışır bir mücadele ayı haline getirmeyi başardık. 39'uncu direniş yılına işte böyle bir derin yenilenme ve büyük mücadele etme temelinde girdik ve bunun gereğini de yıl boyu geliştireceğimiz büyük direnişle ortaya koyacağız.

Değerli Yoldaşlar,

Şimdi tarihi 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımımızın 36'ncı yıldönümünü yaşıyoruz. Hareket ve halk olarak tam 36 yıldır faşist-soykırımcı TC'ye karşı ve öz gücümüze dayalı olarak kesintisiz bir özgürlük savaşı yürütüyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, bu savaş sıfırdan başladı ve bugünkü bölge ve dünya savaşı düzeyine ulaştı. 36 yıldır Kürdistan'daki tüm özgürlükçü kazanımların yaratıcısı bu savaş oldu. Önce Botan ve Zagros'ta başlayıp Bakurê Kurdistan'da gelişme gösterdi ve şimdi dört parça Kürdistan'da yürütülen bir özgürlük savaşı haline geldi. 1982 Büyük Zindan Direnişi özgürlük için fedai çizgisinde direnme kararını verirken, 15 Ağustos Gerilla Atılımımız da halkı eğitti, örgütledi ve ayağa kaldırdı. Sömürgeci-soykırımcı saldırı altında ulusal yok oluş sürecini durdurarak, Kürtler için ulusal var oluş ve özgür yaşam sürecini başlattı. Böylece Kürtler açısından tam bir milat oluşturdu.

Geçen 36 yıl içinde yürütülen kahramanca mücadele etkisi yüz yıllara yayılacak büyük bir özgürlükçü gelişme ortaya çıkardı. Dönüp bu 36 yıllık kahramanca mücadeleye baktığımızda net bir biçimde görüyoruz ki; 12 Eylül faşist-askeri rejimi böyle bir mücadeleyle yenilgiye uğradı. Bu büyük atılım, 1990'ların başında halk serhildanlarını ortaya çıkardı, Ulusal Diriliş Devrimi'ni başardı ve Kadın Özgürlük Devrimi'ni başlattı. Kürt toplumunu demokratik uluslaşma sürecine çekti. Başurê Kurdistan'da ortaya çıkan statünün dolaylı yaratıcısı olurken, tüm ezilenlere ışık tutan Rojava Özgürlük Devrimi'ni gerçekleştirmeyi başardı. Hiçbir devletçi gücün karşısında durmadığı DAİŞ ve El-Kaide gibi faşist çete güçlerini yenilgiye uğrattı. 22 yıldır

Uluslararası Komplot'a karşı var oluş ve özgür yaşam direnişinin geliştirilmesini sağladı. Kürt toplumunu özgürlük ruhuna, bilincine ve iradesine kavuşturdu. Her koşulda toplumsal harekete özgürlük çizgisinde öncülük eden bir parti olarak PKK ve PAJK'ı, yenilmez bir direnme gücü olarak gerilla ordumuzu, halkı eğitip örgütleyerek harekete geçirmeyi sağlayan özgür kadın ve gençlik hareketlerimizi ortaya çıkardı. Bir bütün olarak büyük bir demokratik uluslaşma sürecinin yaratıcısı ve gerçekleştircisi oldu. Bunlar temelinde Kürdistan Devrimi gerçekten bir bölge ve dünya devrimi haline gelirken, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi de tüm ezilenler için yeni bir umut, coşku ve heyecan kaynağı haline geldi.

İşte bütün bunlar, Partimiz öncülüğündeki 36 yıllık gerilla savaşımızın ve halk direnişimizin sonucunda gerçekleşti. O halde 36'ncı yıldönümünü yaşarken 15 Ağustos atılım çizgisini gerçekten tüm yönleriyle doğru anlamamız ve başarılı bir biçimde uygulayabilmemiz gerekiyor. Nasıl ki 36 yıllık geçmişimizin aydınlatıcı ve başarı yaratıcı gücü olmuşsa, şimdi de içinde bulunduğumuz koşulların aydınlatılması ve bu koşullara özgürlükçü cevabın başarıyla verilmesi açısından tarihi rolünü aynı düzeyde oynamaya devam ediyor.

15 Ağustos atılım gerçeği üzerinde çok yönlü ve derinlikli bir biçimde durmamız gerekir

Dikkat edilirse, bugün de faşist-soy-kırımcı düşman 35-40 yıl önceki gerçeğinden pek farklı bir durumda değildir. Bugün de düşman aynı düşman, saldırı benzer saldırı ve amaç yine aynı amaçtır. Faşist-soy-kırımcı TC sistemi 'kök kazıma' temelinde Kürt varlığını yok edebilmek için 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesi temelinde nasıl bir soykırım saldırısı yürüttüyse, bugün de AKP-MHP faşist diktatörlüğü temelinde yine aynı saldırıları yürütmektedir. Hatta geçmişten çıkardığı derslere dayanarak bugünkü imha ve tasfiye saldırılarını çok daha yoğun ve kapsamlı bir biçimde, çok daha gelişmiş teknik güce dayalı olarak, daha vahşi ve azgın yöntemlerle yürütmektedir. Bu nedenle, 36 yıl önce olduğu gibi, hatta ondan çok daha fazla bugün 15 Ağustos atılım ve zafer ruhuna, bilincine ve iradesine ihtiyacımız vardır. Hareket ve

gütsel, askeri, kültürel, propaganda alanındaki bütün mücadeleleri yürütenin doğru ve başaran tarzıdır. O bakımdan çok daha karmaşıklaşmış ve kapsamlılaşmış bulunan söz konusu devrimci görevleri başarıyla yürütebilmek için her zamankinden fazla 15 Ağustos Gerilla Atılım çizgisine, onu doğru anlayıp başarıyla uygulamaya ihtiyacımız vardır.

Gerçekten 15 Ağustos Gerilla Atılımı nedir? Nasıl ortaya çıkmıştır? Nasıl büyük bir çaba ve mücadele içinde hazırlanmıştır? Nerelerde, ne tür mücadeleler

'15 Ağustos Atılımı büyük bir iddianın, iradenin, inadın atılımıdır'

Bunun ötesinde, 15 Ağustos'a yürüyüş, 15 Ağustos Gerilla Atılımıyla 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı açılan savaş, faşist-askeri saldırılar karşısında onları boşa çıkartan ve başarısız kılan direniş adımları, gerillayı sürdürmek, sorunlarını çözmek, zayıflıklarını gidermek, sürekliliğini sağlamak için yürütülen çabalar nasıldı? 15 Ağustos Hamlesi başlatıldığı gibi, gün gün, ay

Böyle bir birikim Kürdistan tarihinde kesintisiz bir biçimde ilk defa sağlanmıştır. Dikkat edelim, tarihte yaşanan direnişlerin ömürleri üç ay veya en fazla üç yıldan öteye geçmemiştir. Dolayısıyla büyük birikimler yaratamadığı gibi, onların koruyucu ve sürdürücüsü de olmamışlardır. İlk defa bu durumu 15 Ağustos Atılımı temelinde PKK kırıyor. PKK öncülüğünde yürütülen Ulusal Özgürlük Savaşı bu durumu aşıyor. Önder Apo'nun dehası ve doğru yönlendirmesi temelinde tüm bu gelişmeler yaratılıyor

yoğun tartışma, araştırma, inceleme faaliyetleri yürütmektedir. Dost-düşman herkes bu gerçekliği yeniden yeniden ele alıyor, daha doğru ve derinlikli bir biçimde anlamaya çalışıyor. Dostlar doğru ve yeterli bir dostluk yapabilmek için, düşmanları ise karşısında yenilmemek, karşısında başarılı bir düşman olabilmek için böyle bir inceleme, değerlendirme yapmaya ihtiyaç duyuyor. 15 Ağustos Atılımı ve onun ortaya çıkardığı tarihi özgürlükçü gelişmeler bütün dünyayı etkisi altına bu temelde

● **Aslında kapitalizm demek azamî sömür, soygun ve bunun için sürekli saldırı ve savaş demektir. İktidar ve devlet gerçeği aslında saldırı ve savaş gerçeği olmaktadır. Bu bakımdan olaylar, yaşanan savaş süreçleri birbirinden kopuk değildir. Hele hele Kürdistan açısından bu kopukluk hemen hemen hiç yoktur. Yüz yıldır Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu yok etmek üzere sürdürülen faşist-sömürgeci-soykırımcı bir saldırı ve savaş söz konusudur. Aslında bu süreci geçen iki yüz yıllık bir saldırı süreci olarak değerlendirmek de mümkündür.**

yürütülerek böyle bir atılım düzeyine gelinmiştir? Önder Apo'nun deyişimle, 'Böyle bir atılımı hazırlayan duygu ve ruh pekliliği, yüceliği' nasıldır? 1973 Newroz kararından ideolojik grup olmaya, ülkeye dönüştürme, 18 Mayıs 1977 Antep katliamının intikamını başarıyla almaya, oradan büyük Hilvan ve Siverek Direnişlerine kadar geçen süreçler nasıl olmuştur? Ardından 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesine karşı Diyarbakır Zindanı'nda 1982 yılında gerçekleştirilen Büyük Zindan Direnişi nasıl gelişmiştir? Hepimiz çok iyi biliyoruz ki zindana sadece PKK düşmedi, Diyarbakır Zindanı'nda ve diğer zindanlarda sadece PKK kadro ve sempatizanları yoktu. Tersine her örgütten kadrolar ve sempatizanlar vardı. Ama esas olarak PKK kadro ve sempatizanları direndi. PKK, zindanda direndiği için dışarıda da direnişi geliştirebildi. Diğer hareketler zindanda direnemedikleri için, dışarıda da direnme adını, gerilla adını atamadılar. Eğer PKK de zindanda direnemeseydi, tıpkı onlar gibi dışarıda da direnişi geliştiremezdi.

O halde Büyük Zindan Direnişi'nin tarihi anlam ve önemi neydi? Yine ülkeden ve toplumdan kopuk, hiçbir imkânı sahip olmadan, en zor koşullarda Lübnan-Filistin sahasında 1980-82 harzırlık çalışmaları nasıl bir ortamda, nelerle karşı mücadele edilerek, nasıl bir anlayışla, ruhla, çabayla yürütüldü? 15 Ağustos Gerilla Atılım hazırlıkları Filistin halkının saygın desteğini alma temelinde nasıl gerçekleştirildi? Yurtdışına çıkan

ay, yıl kesintisiz bir biçimde giderek daha çok büyüme, güçlenme ve yayılma temelinde nasıl sürdürüldü? Yine 1985'te nasıl gelişti? 1986'da nasıl sürdü? 1987-88'lere nasıl ulaştı? Gerillayı yürüten komuta ve savaşçı gücü nasıl ortaya çıkartıldı? Üçüncü Kongre temelinde Partinin ve kadronun gerillayı geliştirme ve yenilmez kılma durumu, kendini yenileyip yeniden yaratması nasıl gerçekleşti? Ve gerçekten de bu 36 yıllık büyük savaş nasıl verildi? Önder Apo her zaman bu soruları sordu. 15 Ağustos Atılımı'nı büyük bir iddianın, iradenin, inadın atılımı olarak değerlendirdi. Faşist-soykırımcı düşman gerçeğine, onun zorbalığına, küresel sistem olma özelliğine karşı büyük bir direniş olduğu gibi, iktidar ve devlet sisteminin Kürt toplumu ve bireyi üzerindeki her türlü zayıflatıcı ve köleleştirici etkisine karşı da ruh, duygu, düşünce, davranış düzeyinde bu etkileri kırmak üzere yürütülen büyük bir mücadele olduğunu hep ortaya koydu.

Bilim insanları 15 Ağustos Atılımı için 'ilk kurşun' dediler. Önder Apo, bu kurşunun dıştaki düşmana karşı sıkıldığı gibi, içimizdeki düşmana karşı da sıkıldığını hep söyledi. Sömürgeci-soykırımcı düşmanın köleleştirici etkilerine karşı özgür bireyi ve demokratik toplumu yaratma mücadelesi olduğunu belirtti. Yine, 15 Ağustos Atılımı temelinde yürütülen mücadelenin her anının, saatinin, gününün, ayının, haftasının, yılının büyük bir çabayla, direnme ruhu ve bilinciyle, iradesiyle gerçekleştiğini, hiçbir şeyin

ve kazanımlar ortaya çıkartılıyor. Bu durumun tarihi önemi kadar, kesintisiz mücadeleyle ortaya çıkartılmış bu büyük tecrübe birikiminin içerdiği zengin dersler de tarihi bir önem arz ediyor.

Tabii Kürdistan gibi yüz yıllık soykırımın dayatıldığı, dört parçaya bölündüğü, toplumun örgütülüğünün dağıtılarak paramparça edildiği, yokluğuna bütün dünyanın 'evet' dediği bir ülkede ve toplumda 36 yıl kesintisiz direnebilmek, özgürlük inancını, iradesini, iddiasını koruyarak bu direnci ortaya çıkartabilmek, bunu Kürdistan sınırlarını da aşarak Ortadoğu'ya ve tüm dünyaya yayabilmek basit bir durum değildir. Öyle ucuz değerlendirilecek, normal koşullarda gerçekleşmiş gibi görülecek bir durum kesinlikle değildir. Önder Apo, bunların mucizevi düzeyde sağlanan gelişmeler olduğunu söyledi. Her anın büyük bir savaşla, emekle, çabayla, şehitler vererek, kan dökerek, bedel ödeyerek kazanıldığını ifade etti.

O halde öyle basit-ucuz bir gelişme değildir. Dolayısıyla çıkartılacak zengin dersleri vardır. Buna öyle dar, yüzeysel, basit yaklaşım gösterilemez. Bu tarzda 15 Ağustos Tarihi Atılımı'nın gerçekleri, özellikleri anlaşamaz; onun Kürt halkı, kadın ve gençleri, tüm ezilen insanlık açısından taşıdığı tarihi anlam ve önem yeterince bilince çıkartılamaz. O halde mevcut darlık ve yüzeyselliği, ucuz yaklaşımları kesinlikle aşmalıyız. 37'nci atılım yılında 15 Ağustos zafer çizgisiyle mücadele edip kazanabilmek için, 15 Ağustos atılım gerçeğini ve bu temelde

almış bulunuyor. Herkes bundan sonra ileriye gidebilmek için, bu gerçekliği doğru anlamak ve ona göre kendi pozisyonunu doğru ayarlamak zorunda kalıyor.

Mademki herkes için durum böyledir, o halde söz konusu atılımın mensupları olarak bizlerin, herkesten daha fazla 15 Ağustos atılım gerçeği üzerinde yoğunlaşmamız ve derinleşmemiz, 36'ncı yıldönümünde 36 yıllık büyük gerilla savaşının ve özgür halk direnişinin ortaya çıkardığı dersleri derinden özümseyerek, 37'nci yılda özgürlük savaşını çok daha güçlü ve başarılı bir biçimde yürütür hale gelmemiz gerekir. Tüm yoldaşların 15 Ağustos Devrimci Atılımının 36'ncı yıldönümüne böyle yaklaşacaklarına, 37'nci büyük atılım yılına bu temelde kendilerini yenilemiş olarak girip daha güçlü savaşan ve daha büyük başaran militanlar, özgürlük savaşçıları haline kendilerini getireceklerine inanıyoruz.

İktidar ve devlet gerçeği aslında saldırı ve savaş gerçeğidir

Değerli Yoldaşlar,

Şanlı 15 Ağustos Gerilla Atılımımızın 37'nci yılına girerken, içinde bulunduğumuz siyasi-askeri duruma ilişkin kısaca ve satır başları halinde bazı değerlendirmeler yapmak ve tekrar da olsa bazı hususları yeniden belirtmek kuşkusuz yararlı olur. Özellikle de 30 yıllık Üçüncü Dünya Savaşı'nın durumu, geldiği nokta ve bu temelde olası gelişmelerin neler olabileceği hususları önemli olmaktadır. Aslında buna Üçüncü Dünya Savaşı demek, yüz yıldır yaşananları Birinci, İkinci, Üçüncü Dünya Savaşları olarak birbirinden kesip koparmak ve ayrı tutmak da pek anlamlı olmamaktadır. O tür tanımlamalar esasta devletçi paradigma temelinde yapılmış değerlendirmelerdir. Gerçekte ise bir hırsızlık ve hastalık rejimi olan kapitalist sömürü sisteminin yüz elli yıldır dünyayı ele geçirmek, yeniden paylaşmak ve daha fazla sömürebilmek için yürüttüğü bir saldırı söz konusudur. Dahası ondan önce de üç yüz-dört yüz yıllık bir Avrupa savaşı vardır.

Aslında kapitalizm demek azamî sömür, soygun ve bunun için sürekli saldırı ve savaş demektir. İktidar ve devlet gerçeği aslında saldırı ve savaş gerçeği olmaktadır. Bu bakımdan olaylar, yaşanan savaş süreçleri birbirinden kopuk değildir. Hele hele Kürdistan açısından bu kopukluk hemen hemen hiç yoktur. Yüz yıldır Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu yok etmek üzere sürdürülen faşist-sömürgeci-soykırımcı bir saldırı ve savaş söz konusudur. Aslında bu süreci geçen iki yüz yıllık bir saldırı süreci olarak değerlendirmek de mümkündür. Ama planlanmış ve sistem kazandırılmış bir soykırım saldırısı olarak yüz yıllık bir savaş ve saldırı sürecinden söz edebiliriz.

● **Bizlerin, herkesten daha fazla 15 Ağustos atılım gerçeği üzerinde yoğunlaşmamız ve derinleşmemiz, 36 yıllık büyük gerilla savaşının ve özgür halk direnişinin ortaya çıkardığı dersleri derinden özümseyerek, 37'nci yılda özgürlük savaşını çok daha güçlü ve başarılı bir biçimde yürütür hale gelmemiz gerekir. Tüm yoldaşların 15 Ağustos Devrimci Atılımının 36'nci yıldönümüne böyle yaklaşacaklarına, 37'nci büyük atılım yılına bu temelde kendilerini yenilemiş olarak girip daha güçlü savaşan ve daha büyük başaran militanlar, özgürlük savaşçıları haline kendilerini getireceklerine inanıyoruz.**

halk olarak, imha ve soykırım amaçlı mevcut düşman saldırılarını kırabilmek, on binlerce şehit vererek ortaya çıkardığımız ulusal devrimci gelişmeleri koruyabilmek ve yeni gelişmeler yaratarak Kürdistan Devrimi'ni zaferden zafere koşturabilmek için böyle bir bilince, iradeye, ruha kesinlikle geçmiş süreçlerden çok daha fazla ihtiyacımız vardır.

O halde yeni bir yıldönümünü yaşarken, 15 Ağustos atılım gerçeği üzerinde çok yönlü ve derinlikli bir biçimde durmamız gerekir. Herkesten çok bunu Parti öncülüğümüz yapmalı, gerilla güçlerimiz yapmalı, kadın ve gençlik hareketimiz yapmalı, özgürlük ve demokrasi için mücadele eden herkes yapmalıdır. Çünkü 15 Ağustos çizgisi, gerilla çizgisidir. Gerilla çizgisi de sadece bir savaş çizgisi ya da askeri mücadele etmenin tarzıdır, üslubudur, temposudur. Özgür insanın kendini ifade etme tarzıdır. Özgürlük için her türlü mücadeleyi yürütenin, ideolojik, siyasi, toplumsal, ör-

sadece Önder Apo ve PKK değildir. Türkiye'de ve Bakurê Kurdistan'da gerilla mücadelesi yürütmek isteyen örgüt sadece PKK değildir. Benzer iddia ve çaba içerisinde olan onlarca parti, örgüt, hareket vardır. Yine bunların onlarcası yurtdışına çıkmıştı ve hazırlık yaptığı iddiasında bulunuyordu. Gerilla ortamına gitmişler, hatta gerilla eğitimi yapararak 12 Eylül faşizmine karşı savaşacaklarını söylemişlerdi. Ama nasıl ki zindanda esas olarak PKK kadro ve sempatizanları direndiyse, yurtdışındaki direnme hazırlıklarını ülkeye taşıyarak gerilla direnişine dönüştürmeyi başaran da PKK hareketi oldu. İşte böyle büyük bir hazırlık süreci nasıl bir iradeyle, bilinçle, günlük yönetimle, çabayla sürdürüldü? Bunları çözümlemelerde ve savunmalarda Önder Apo kapsamlı bir biçimde değerlendirdi. Bu değerlendirmeler şimdi daha büyük ve derin anlam taşıyor ve yeniden yeniden incelenmeyi ve daha fazla anlaşılıp özümsemeyi gerektiriyor.

kendiliğinden ve kolayca olmadığını, her şeyin büyük zorlukları yenme, engelleri aşma temelinde kazanıldığını ifade etti.

İşte bu gerçekleri önümüzdeki süreçlerde mücadele görevlerimizi başarıyla yürütür hale gelebilmek için tüm yönleriyle ve bütün derinliğiyle anlamamız gerekiyor. Unutmayalım ki bugünün düşmanı, AKP-MHP faşist diktatörlüğü 36-40 yıl önceki düşmanı aratmayacak cinstendir. 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesinin en üst aşamaya vardırılmasıdır. En zalim, köhne ama aynı zamanda en saldırgan hale getirilmesidir. O halde bugünün faşist-soykırımcı düşmanı olan AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı doğru tarz, üslup ve tempoyla mücadele edip başarı kazanabilmek için 15 Ağustos Tarihi Atılımının zengin derslerini güçlü bir biçimde açığa çıkarmamız gerekir. 15 Ağustos Atılımı temelinde yaşanan 36 yıllık pratik bizim açımızdan, Partimiz ve halkımız için gerçekten de tarihi öneme sahip zengin derslerle dolu bir tecrübe birikimidir.

yaşanan 36 yıllık bu büyük mücadelenin ortaya çıkardığı tecrübe birikiminin içerdiği zengin dersleri kesinlikle açığa çıkartıp özümsemeliyiz. PKK kadro ve sempatizanları olarak herkesten çok bizim bunu yapmamız ve böyle bir yenilenmeyi yaşamamız şarttır.

Dikkat edelim, 36 yıldır bütün dünyada en çok konuşulan, tartışılan gerçekliklerden bir tanesi, belki de en önde geleni 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımımız oluyor. Bu atılım temelinde gelişen PKK gerçeği, Kürdistan özgürlük gerçeği etkisini bölgeye ve dünyaya yayarak, Kürt sorununun çözümünü dayatarak gittikçe daha fazla konuşulan, tartışılan bir olgu haline gelmiş bulunuyor. 36'nci yıldönümünde bu gerçeklikte bir azalma değil, tam tersine daha çok artma vardır. Herkes, 15 Ağustos Atılımı temelinde Kürtlerin yürüttüğü büyük özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı tarihi askeri-siyasi-ideolojik sonuçları anlamaya ve değerlendirmeye çalışmakta, bu temelde

Dünyada yaşananlar da öz itibarıyla bundan pek farklı değildir. Çeşitli tasnifler, aslında kısmen farklılıklar arz eden süreçlerin özelliklerini doğru ve yeterli bir biçimde anlamak için gerekli olmakta ve yapılmaktadır. Bu noktadan baktığımızda, Sovyetler Birliği'nin çözüldüğü ardından tek yanlı bir biçimde ABD öncülüğündeki kapitalist sömürü sisteminin tüm dünyaya yönelttiği saldırı olarak bir Üçüncü Dünya Savaşı gerçeğinden söz edebiliriz. İşte söz konusu bu savaşın 30 yılı dolmuş bulunuyor. Bir tarih olarak 2 Ağustos 1990 günü Saddam rejiminin Kuveyt'i işgaliyle başlayan Körfez krizini ve savaşını söz konusu dünya savaşının başlangıcı olarak alırsak, söz konusu savaşın 30 yılı dolmaktadır.

Dikkat edilirse bu 30 yıllık savaşın merkezi de Ortadoğu olmaktadır. Aslında ilk on yılda ABD öncülüğündeki küresel sermaye saldırısının, Körfez Savaşıyla Ortadoğu'yu denetim altına alma, Filistin Devrimi'ni tasfiye etme ve Kürdistan Devrimi'ni de sınırlandırıp kontrol altına alma temelinde, 1917 Rus Devrimi öncülüğünde dünyanın değişik alanlarında ortaya çıkan gelişmeleri yok etmek için bir saldırı yürütme gerçeği söz konudur. İkinci on yılda ise esas olarak Uluslararası Kompro ile Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni tasfiye etme, Afganistan ve Irak savaşlarıyla Ortadoğu'yu tümünden kontrol ve denetim altına alma, kendi sömürüsüne daha fazla açık hale getirme çabası söz konusudur. Üçüncü on yılın da esas itibarıyla 'Arap Baharı' denen çatışmalı sürecin etkisi altında geliştiği gözlenmektedir. Böyle bir çatışma içerisinde çeşitli güçler örgütlendirilip devreye konarak Ortadoğu'daki savaş daha karmaşık hale getirilmiştir. Bu karışıklık içerisinde de Arap aleminde yirminci yüzyılda ortaya çıkan ulus devlet diktatörlükleri parçalanırken, giderek savaşın Türkiye ve İran'ı içine alır hale gelme durumu ortaya çıkartılmıştır.

Küresel sermaye sistemi ile İran arasındaki çatışmalı durum en yoğun ve keskin halini almıştır

Bilindiği gibi, Üçüncü Dünya Savaşı denen çatışmalı sürecin özü, küresel sermaye sistemi ile ulus devlet statükoculuğu arasındaki çatışma olmaktadır. Kapitalizmin azamî kâr arayışı gereği küresel ulus üstü sermaye, daha hızlı ve güvenli dolaşım temelinde daha derinden sömürü yapabilmek için mevcut ulus devlet statükoculuğunu belli düzeyde aşma çabası içine girmiştir. Buna karşı özellikle Ortadoğu'nun statükocu ulus devlet güçlerinin direnci ve bu temelde yaşanan bir çatışmalı süreç söz konusu olmuştur. Böyle bir çatışmalı süreçte de öncelikle Arap ulus devlet diktatörlükleriyle küresel sistem çatışması öne çıkmış, Saddam Hüseyin rejiminden başlamak üzere en son Suriye'deki Esat rejimine kadar yirminci yüzyılda ortaya çıkan Arap ulus devlet sistemleri önemli ölçüde parçalanmış ve etkisiz hale getirilmiştir. Bu gelişmeler temelinde küresel sermaye sisteminin saldırı okları, bölgenin ulus devlet sistemini savunan ve bölgesel hegemonik konumunda bulunun İran ve Türkiye'ye dayanmıştır.

Aslında Şah'ın yıkılması ve söz konusu İslam Devrimi'yle yeni bir İslami rejimin kurulması ile bir yerde İran'da statükoculuğun kısmen aşılmasına çalışılmıştır. Dikkat edilirse, İran İslam yönetimi kendi sınırları içerisinde kalmamış, başlangıçta 'İslam Devrimi'ni bölgeye yayma' adı altında ama daha sonra da 'İran İslam devletini koruma' amacı doğrultusunda bölgesel savaş yürüten bir güç haline kendisini getirmiştir.

Mevcut haliyle İran, kendi sınırlarına hapsolmuş bir statükocu güç olmaktan öteye, bölgesel düzeyde savaş yürüten, küresel düzeyde de ABD sistemiyle kısmi bir çelişki ve çatışma yaşayan bir devlet konumundadır. Aslında Şah'ın aşılmasına, İran'ın böyle bir konum kazanmasına küresel sistem tarafından belli bir fırsat ve izin verilmiş olduğu bile söylenebilir. İran rejimi böyle bir konuma getirilerek, bölgenin değişik alanlarındaki çelişki ve çatışmalar bundan etkilenmeye ve statükocu duruşlar kısmen parçalanmaya çalışılmıştır.

Şimdi geline nokta görünen odur ki, ABD öncülüğündeki küresel sermaye sistemiyle bölgesel düzeyde savaş yürüten İran İslam rejimi arasındaki çelişkili ve çatışmalı durum son derece keskin hale gelmiştir. Artık ABD öncülüğündeki küresel sermaye sistemi, 40 yıldır İran İslam rejimi altında yürütülen Ortadoğu savaşıyla ciddi bir çelişki ve çatışma yaşamaktadır. Son birkaç yıldır İran'ı güçsüz düşürebilmek için yoğun bir çaba ve saldırı içerisindeydi.

2020 yılına girerken Bağdat'ta İranlı general Kasım Süleymani'nin vurulması, aslında söz konusu amaç doğrultusunda ABD sisteminin yönelttiği en önemli ve etkili saldırılardan biri olmuştur. ABD,

böyle bir çatışmanın gereklerine göre kendilerini hazırlamakta, mevzilendirmekte, buna göre daha büyük çatışmalara hazırlarken, aslında fırsat bulduğu anda da saldırı yapar bir konumda bulunmaktadır.

ABD öncülüğündeki küresel sermaye saldırısı, İran statükoculuğu ile böyle bir çelişki ve çatışma durumunu yaşarken, TC statükoculuğu ile çelişki ve çatışma durumu biraz daha farklı yönlemlerle sürmektedir. Bu doğrultuda, özellikle PKK'ye ve öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne yönelttiği saldırıyı, 9 Ekim 1998 tarihinden itibaren planlayıp uygulamaya koyduğu Uluslararası Kompro saldırısını göz önüne getirmek gerekir. Önder Apo'ya, PKK'ye, bunların şahsında Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne yöneltilen saldırının Türkiye'deki etkinlik mücadelesiyle, küresel sistem ile TC ulus devlet statükoculuğu arasındaki çelişki ve çatışmanın durumuyla önemli bir bağı vardır. Her şeyden önce küresel sermaye sistemi, Kürt Özgürlük Hareketi'ni sınırlandırıp kontrol altına alarak, ardından da Uluslararası Kompro'ya dayalı olarak ezip tasfiye ederek, TC'yi böyle bir çatışma durumundan çıkartıp TC yönetimi üzerinde etkili hale gelmek istemiştir.

● **2015'e kadar TC yönetimlerine hâkim olan söylem, sınırların değişmezliği iken, 2015'ten itibaren önce İdlib, daha sonra Cerablus-Bab ve Avaşin'e dönük işgal saldırılarıyla bu söylem ve siyaset değişmiştir. Artık 'sınırlar korunmalı' diyen bir TC devleti söz konusu değildir. Tersine, sınırları geçerek Suriye'de, Irak'ta, Libya'da işgal hareketi geliştiren, aslında bir biçimde Katar'ı işgal etmiş gibi olan bir TC politik gerçekliği söz konusudur. Bunu AKP-MHP faşist yönetimi uygulamakta ama CHP-İYİ parti gibi muhalefet güçleri de destek vermektedir.**

İran'ın mevcut bölgesel etkinliğini, BOP temelinde Ortadoğu'yu daha derinden sömürebilmek için oluşturmak istediği sistem önünde engel görmektedir. Bu temelde, önce sınırların dışındaki gücünü kırmaya, özellikle Arap dünyası üzerindeki İran etkinliğine son vermeye çalışmaktadır. Tabii bunu sağlarsa, İran'ı kendi sınırları içerisinde kuşatmaya alırsa, arkasından onu daha çok zayıflatacak, parçalayacak, güçsüzleştirecek ve böylece ulus üstü küresel sermayenin sömürsü için İran kaynaklarını daha açık hale getirmeye çalışacaktır.

Bugün ABD öncülüğündeki küresel sermaye sistemi ile İran statükoculuğu arasındaki çelişkili ve çatışmalı durum en yoğun ve keskin halini almıştır. İçinde bulunduğumuz süreçte ABD-İran gerginliği, çelişki ve çatışmaları en üst düzeydedir. Cepheden ordularını saldırıya geçirip birbirleriyle savaşmasalar da, bölgede ve dünyada iki gücün birbirine ağır darbeler vurmak üzere yoğun bir çatışma konumunu yaşadıkları, fırsat buldukları anda karşılıklı darbe vurarak birbirini zayıflatmaya çalıştıkları ortadadır. Önümüzdeki süreçte söz konusu çatışmalı durumun derinleşerek devam edeceği anlaşılmaktadır. Hem ABD ve müttefikleri hem de İran İslam rejimi

TC'nin Suriye'de askeri işgali 22 Temmuz 2015 ABD-TC anlaşması ardından başlamıştır

Fakat bunu 9 Ekim ve 15 Şubat kompolarıyla başaramayınca hem Kürt varlığına ve Özgürlük Hareketi'ne yaklaşımında hem de TC siyaseti üzerinde etkinlik kurma mücadelesinde kısmi yöntem değişikliği yapmaya yönelmiştir. Tayyip Erdoğan öncülüğündeki AKP'nin Türkiye'de iktidara getirilmesiyle Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'ye genel başkan yapılma süreçlerini ABD'nin böyle bir yönelimi içerisinde doğru anlamak ve önemsemek gerekir. Aslında başlangıçta Tayyip Erdoğan yönetimindeki AKP ile TC devletine hâkim olan dar, klasik ulus devletçi zihniyet ve siyasette bazı değişiklikleri yapmayı, Kemal Kılıçdaroğlu yönetimindeki CHP'yi de böyle bir yönetime koltuk değneği yapıp destek verir konumda tutmayı öngörmüştür. Bununla belli bir düzeye ulaşıldıktan, TC sisteminde zihniyet ve siyaset bakımından kısmi değişiklikler ortaya çıkartıldıktan sonra Tayyip Erdoğan yönetimini aşmayı, Fetullah Gülen Hareketine ve benzer güçlere dayalı daha çok işbirlikçilik yapacak ve ABD zihniyet ve siyasetinin gereklerine göre hareket

edecek yeni bir yönetim ortaya çıkartmayı istemiştir. Fakat ABD'nin bu tür girişimleri karşısında Tayyip Erdoğan yönetimi direnir söz konusu planlamaları boşa çıkartınca, AKP'nin aşılması ve yeni bir yönetimin ortaya çıkması temelinde yapmak istediklerini bu sefer Tayyip Erdoğan yönetimiyle bir biçimde yeniden uzlaşma ve onunla uygulama sürecine girmiştir.

İşte 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sürecini, bunun öncesi ve sonrasındaki çeşitli olayları bu temelde değerlendirmek gerekir. ABD öncülüğü, Tayyip Erdoğan yönetimini aşamayınca, AKP-MHP ittifakını yaratarak TC'deki statükoculuğu kısmen kırmayı hedefleyen bir siyaset izlemiştir. Mevcut AKP-MHP faşist diktatörlüğünün gelişimini bu temelde değerlendirmek gerekir. Başta Suriye ve Irak sınırlarını aşma olmak üzere Libya ve benzeri alanlara Türkiye'nin askeri müdahalelerde bulunması, işgalci girişimler ve saldırılar geliştirmesi bu temelde ortaya çıkmıştır.

Unutmayalım ki, AKP-MHP faşizminin ağıttan Suriye'ye askeri müdahalede bulunması, İdlib çevresinde bazı yerleri işgal etmesi 22 Temmuz 2015 ABD-TC anlaşması ardından gerçekleşmiştir. Böyle bir anlaşmayla sözde DAİŞ'e karşı yeni bir koalisyon oluşturulduğu ilan edil-

TC devletinde yeni bir zihniyet ve siyaset ortaya çıkmaktadır

Peki bütün bunlar ne anlama geliyor? Çok açık ki, Kemalist TC'nin sınırları koruma, statükoyu bu temelde ayakta tutma zihniyet ve siyasetinde önemli bir değişimin ortaya çıktığı anlamına geliyor. Gerçekte TC'nin fırsat buldukça 'Misak-ı Milli' dediği toprak parçalarını almak kadar, Osmanlı topraklarının önemli bir kısmını alma yaklaşımı da vardır. Fakat bunu açıktan yapamamış, Hatay dışında 1970 ortasında Kıbrıs'ta kısmen uygulamış, çok daha yaygın ve etkili uygulamaktan çekinmiştir. Bunda da temel etken, sınırların değişiminin Kürt özgürlüğü ve Kürdistan'ın bir ulusal topluluk olarak ayrı örgütlenmesinin gündeme gelebilmesinden duyduğu korku olmuştur. Onun için aslında dikkat edilirse 2015 yılına kadar TC yönetimlerine hâkim olan söylem şudur: 'Hiç kimsenin toprağında gözümüz yoktur, vatanın bölünmez bütünlüğü, tüm devletlerin sınırlarının değişmezliği esastır.'

2015'e kadar TC yönetimlerine hâkim olan söylem ve dolayısıyla siyaset bu iken, 2015'ten itibaren önce İdlib saldırısıyla, daha sonra Cerablus-Bab ve Avaşin'e dönük işgal saldırılarıyla bu söylem ve siyaset değişmiştir. Artık 'sınırlar korunmalı' diyen bir TC devleti ve yönetimi söz konusu değildir. Tam tersine, sınırları geçerek Suriye'de, Irak'ta, Libya'da işgal hareketi geliştiren, aslında bir biçimde Katar'ı işgal etmiş gibi olan bir TC politik gerçekliği söz konusudur. Bunu AKP-MHP faşist yönetimi uygulamakta ama CHP-İYİ parti gibi muhalefet güçleri de destek vermektedir. Dikkat edilirse, bu tür sınır dışı saldırılara söz konusu muhalefet güçleri karşı koymamıştır. Söylemde toplumu kandırmak için bazı eleştirel yaklaşımlar ortaya çıkartılmış olsa da pratikte sınır ötesi işgal tezkereleri meclisin gündemine geldiğinde mevcut iktidar partileri yanında CHP ve diğer muhalefet partileri de oy vermekten geri durmamışlardır. Yani TC siyasetindeki değişiklik sadece AKP ve MHP partileriyle sınırlı değildir, CHP ve İYİ parti ile benzer sistem içi diğer muhalefet partilerinde de yaşanmaktadır.

Demek ki ortada yeni bir devlet politikası vardır. TC devletinde yeni bir zihniyet ve siyaset durumu ortaya çıkmaktadır. Peki bu, Türkiye'nin kendi içinden mi oluyor? Hayır! Kesinlikle ABD'nin, küresel sermaye sisteminin zorlaması ve isteği doğrultusunda oluyor.

Burada şu hususu görmek gerekiyor: 2015'e kadar en çok sınırların değiştirilmesine karşı çıkan, dolayısıyla Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu siyasi statükosunu bağnazca koruyan TC, 2015'ten sonra bu sınırları aşan, ordularıyla sınırların ötesini işgal eden, dolayısıyla Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı siyasi statükoyu parçalayan bir devlet haline gelmiştir. Birinci Dünya Savaşı'nın çizdiği siyasi statükoyu en bağnazca savunan TC, şimdi bu statükoyu açıktan ve herkesten önce parçalayan güç haline getirilmiştir. Bu kadar statükocu bir siyaset izlerken, tersine şimdi statükoyu bizzat kendisi parçalar kılınmıştır. İşte TC'nin üzerinde varlık yürüttüğü, kendi varlığını buraya bağladığı siyasi statüko, küresel sermaye sisteminin etkisiyle bizzat TC tarafından kırılmış ve aşılmıştır. Artık TC içinde 'Hiç kimsenin toprağında gözümüz yok' siyasetini izleyen, dolayısıyla Birinci Dünya Savaşı'nın yarattığı siyasi statükoyu koruyan bir politika yoktur.

Önce İran'ın kendisini bölgele bir siyasi ve askeri güç haline getirmesi, ardından yirminci yüzyıl içinde geliştirilen Arap ulus devlet diktatörlüklerinin yıkılması

ve parçalanması, en son olarak da TC'nin kendi sınırlarını aşarak Suriye, Irak, Libya topraklarında yeni yerler işgal etmesiyle aslında Ortadoğu'nun siyasi statükosunun parçalanma süreci başlatılmıştır. Artık Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı siyasi statükoyu savunan, esas alan bir güç yok gibidir. Kuşkusuz parçalanma tümünden gerçekleşmemiştir ve yine yeni siyasi sistem ve statükonun nasıl olacağı konusunda herhangi bir plan henüz ortaya çıkarılmış değildir. Fakat Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı, İkinci Dünya Savaşı'nın da koruduğu Ortadoğu siyasi statükosunun söz konusu gelişmeler sonucunda artık parçalanmaya başladığı, bu statükonun korunmayacağı, tersine değiştirileceği net bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Doğu Akdeniz paylaşım savaşının birinci dereceden yoğunluk merkezi haline gelmiştir

Bu çerçevede iki husus üzerinde daha durabiliriz. **Birincisi;** söz konusu statüko parçalanması gerçekten de tam bir paylaşım savaşı düzeyinde yürümektedir. Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı giderek yeni bir paylaşım savaşı haline gelmektedir. Bu, kendisini daha çok Suriye, Libya ve Doğu Akdeniz üzerindeki mücadelelerde ortaya koymaktadır. Yeni paylaşımın merkezinde de enerji kaynaklarının ve yollarının paylaşılması ve denetim altına alınması mücadelesinin yattığı net bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Zaten Uluslararası Komplo da TC-Rusya arasındaki 'Mavi Akım Anlaşmasıyla' yürütülmüştü. Giderek bu süreç enerji kaynaklarının ve yollarının kontrolü biçiminde küresel ve bölgesel güçler arasında çeşitli ilişkiler ve çelişkiler düzeyinde derinleşerek sürmüştür.

Günümüzde Türkiye-Suriye-Mısır-Libya-Yunanistan'ı içine alan ve Doğu Akdeniz'i kaplayan enerji kaynaklarının ve yollarının denetlenmesi, ele geçirilmesi ve paylaşılması yönünde yoğun bir savaş vardır. Bu konuda çeşitli güçler arasında ilişkiler ve çatışmalı durumlar gelişmektedir. Henüz tam netleşme olmasa da, yine tam bir ayrışma ve kutuplaşma bulunmasa da, farklı güçler değişik alanlarda hem çelişki hem de işbirliğini yürütür durumdadır ve giderek bir bloklaşma durumu da gelişebilir. Dikkat edilirse, Türkiye son işgal hareketleriyle Ortadoğu'nun enerji kaynaklarının ve yollarının paylaşımı savaşı içerisine girtliğine kadar çekilmiştir. Diğer güçler de söz konusu savaşın içerisinde.

Çok açık ki, söz konusu paylaşım savaşında her alanda aynı ittifakların olduğu söylenemez. Farklı farklı ittifak durumları vardır. Yine ABD-Çin ekonomik savaşı giderek ön plana çıkıyor olsa da diğer güçler de içindedir. Yani söz konusu statükoyu parçalama ve Ortadoğu'yu yeniden paylaşma savaşında bazı güçlerin yüzde yüz karşıtlığı ya da ittifakından söz etmek şimdilik zordur. Bu hem ABD-Çin, ABD-Rusya, Çin-Rusya, Rusya-Avrupa, ABD-Avrupa ilişkileri açısından, yani küresel siyaset yürüten güçleri açısından ve hem de bölgesel siyaset yürüten güçler açısından durum böyledir. Dolayısıyla son derece karmaşık, çıkarıcı, faydacı bir ilişki ve çatışma durumu söz konusudur.

● **Mevcut gelişmeler, sistem içi çatışmalar kadar sisteme karşı halkların özgürlük ve demokrasi mücadelelerini de öne çıkartmaktadır. Dahası küresel sermayenin Ortadoğu'yu parçalayıp, zenginliklerini yeniden paylaşıp tümünden Ortadoğu'ya hâkim olmasına karşı Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi çizgisi temelinde geliştirmeyi gerekli kılmaktadır. Bu temelde Önder Apo'nun geliştirdiği çözüm çizgisi, her türlü küresel kapitalist saldırıya karşı halkların varlığını, özgürlüğünü, kardeşliğini sağlayacak yegâne ideolojik ve siyasi çizgi olmaktadır.**

Farklı güçler arasındaki ilişki ve çatışmanın durumu böyle seyretmektedir.

Ulus devlet statükoculuğu bölgede belli ölçüde parçalanmıştır

İkinci husus ise; küresel sermaye sistemiyle bölgenin ulus devlet statükoculuğu arasında otuz yıl önce başlayan savaş ve çatışma durumunun artık başlangıç düzeyinde sürdüğü söylenebilir. Gerçekten ABD öncülüğündeki küresel sermaye saldırısı bölgede belli etkiler yaratmış ve ciddi sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Ulus devlet statükoculuğunda zihniyet ve siyaset olarak önemli bir zayıflama, kırılma, aşılma durumu gündeme gelmiştir. Arap aleminde böyle bir direnç kalmamış gibidir. İran zaten daha baştan kısmen değiştirilmişti. Şimdi de üzerinde yoğunlaşarak tümüyle direnci kırılmak istenmektedir. TC ise İdlil-Bab-Cerablus'tan başlatılan işgal saldırılarıyla artık statükoyu savunan değil, bölgede işgal ve paylaşım savaşına katılarak etkinlik sağlamaya çalışan bir zihniyet ve siyaset içine çekilmiştir. Böyle bir güç haline getirilmiştir.

Burada şunu söyleyebiliriz: Ulus devlet statükoculuğu bölgede belli ölçüde kırılmış ve parçalanmıştır. Şimdi ciddi bir paylaşım savaşı yaşanmaktadır. Hem kırılma ve aşılma durumunda olan statükoculuğu tümünden kırıp bölgeyi daha fazla parçalama yönünde bir sürecin geliştirilmesi için çalışmakta hem

bir gelişmenin yaşanmakta olduğu gözlenmektedir. Özellikle ABD ve Avrupa'nın 'demokrasi getireceği' biçimindeki yanılgılı beklenti aşıldıkça Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi mücadeleleri daha fazla gelişmektedir. Kısaca kapitalist sistemin emperyalist saldırılarıyla Ortadoğu'nun bağımsız-özgür olma, tarihsel güç kaynağına ve iradesine sahip çıkma bilinci ve kültürü arasındaki çelişki ve çatışma daha çok öne çıkmaktadır. Küresel kapitalist sistem saldırılarına karşı Ortadoğu halklarının varlık ve özgürlük dirençleri, demokratik toplum olma gerçekleri daha çok belirginlik kazanmaktadır. Açık ki bu durum, tarihi öneme sahiptir. Kesinlikle küresel sermaye sisteminin Ortadoğu'yu daha çok bölüp-parçalayarak kendine bağımlı kılp daha derinden sömürüsüne fırsat vermeyecek bir zihniyet ve siyaseti Ortadoğu'da daha çok öne çıkartıp geliştirme gereği vardır. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin bölgesel demokratik karakteri işte burada öne çıkmakta ve önemli olmaktadır.

Sisteme karşı halkların özgürlük ve demokrasi mücadeleleri öne çıkmaktadır

Açık ki, Üçüncü Dünya Savaşı çerçevesinde sistem içi çelişki ve çatışmaların geldiği düzey, iktidar ve devlet sistemine ve kapitalist saldırıya karşı bölge halklarının özgürlük ve demokrasi bi-

Kısaca mevcut gelişmeler, sistem içi çatışmalar kadar sisteme karşı halkların özgürlük ve demokrasi mücadelelerini de öne çıkartmaktadır. Bunun koşullarını uygun, imkân ve fırsatlarını fazla kılmaktadır. Dahası küresel sermayenin Ortadoğu'yu parçalayıp zayıf düşürerek, zenginliklerini yeniden paylaşıp tümünden Ortadoğu'ya hâkim olmasına karşı, kesinlikle özgür ve demokratik Ortadoğu'yu, Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi çizgisi temelinde geliştirmeyi gerekli kılmaktadır. Bu temelde Önder Apo'nun geliştirdiği çözüm çizgisi, her türlü küresel kapitalist saldırıya ve yine bölgesel paylaşım saldırılarına karşı halkların varlığını, özgürlüğünü, kardeşliğini sağlayacak, Or-

cadeleler geliştiremeyiz. Bu açıdan, Ortadoğu'da yaşanan paylaşım savaşını, yine Ortadoğu toplumlarının gücünü daha da zayıf kılmayı hedefleyen Ortadoğu'yu parçalama planını doğru görüp anlamak gereklidir. Ama bu genel yaklaşım ile birlikte bunun içerisinde TC somutluğunu iyi görmek de büyük önem taşımaktadır.

Kuşkusuz İran da benzer durumlar arz etmektedir. Fakat biz, güncel olarak dört parça Kürdistan ve yurt dışındaki Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak TC faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetiyle birinci planda çatışma halindeyiz. Uzun süredir yürüttüğümüz mücadeleyle onu zayıflatmış bulunuyoruz. Yine Kürt inkârını ve soykırımını

tadoğu'yu kendi tarihsel toplum gücünü koruyan, dünyada gericiğin güçlendiği bir alan değil de özgürlük ve demokrasi güçlendiği bir alan haline getirecek yegâne ideolojik ve siyasi çizgi olmaktadır. Bu da Ortadoğu'nun tüm özgürlükçü ve demokratik güçlerine, aydınlarına ve siyasetçilerine önemli görev ve sorumluluklar yüklemekte; Kürdistan'da gelişen Özgürlük Devrimi'nin, Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çizgisinin ne kadar doğru ve bölge için ne kadar gerekli olduğunu ortaya koymaktadır.

Benzer şekilde, etkisi iyice zayıflamış olan BM'ye karşı da küresel düzeyde 'Dünya Demokrasi Kongresi' hedefini öne çıkartmanın, sistem karşıtı tüm güçleri içine alacak şekilde geliştirmeye çalışmanın büyük önem arz ettiği görülmektedir. Önder Apo'nun fikirlerinin ve Kürdistan Devrimi'nin etkilerinin küresel düzeyde hızla yayılması, ırkçılığa ve köleciliğe karşı kitle eylemlerinin başta Amerika olmak üzere her alanda güçlü bir biçimde gelişmesi, Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin küresel düzeyde son derece etkili bir hareket haline gelmesi, yine ekolojik bilincin ve bu temeldeki mücadelelerle her türlü gerici-faşist zihniyet ve siyasete karşı demokrasi mücadelelerinin her alanda gelişmesi, bunun mümkün olduğunu göstermektedir. Mevcut Üçüncü Dünya Savaşı'ndan insanlığı çıkartabilmek ve savaşı doğuran kapitalizme karşı de-

yürütmede, Kürt Özgürlük Hareketi ve halkına saldırmada en öne çıkan tehlikeli güç TC oluyor. Her ne kadar ABD gibi bazı güçler bölgedeki çatışmalı durumu İran üzerinde odaklandırmaya yönelseler de, günümüzde biz bunu daha çok Türkiye üzerinde odaklandırıp Türkiye'den ve Bakurê Kurdistan'dan Kürt özgürlüğü ve demokrasisi temelinde sonuçlar almak istiyoruz. Bunun için TC gerçeğini, TC'nin içindeki gelişmeleri, zihniyet ve siyasetinde yaşanan değişiklikleri daha doğru görüp anlamamız gerekiyor.

TC'nin zihniyet ve siyaset olarak çok tutucu, muhafazakâr, değişime kapalı olduğu biliniyor. Aslında onu böyle yapan Kürt sorunudur, Kürdistan üzerindeki soykırımcı emelleri ve egemenliğidir. Bunu kaybedecek durumlarla karşılaşmamak için, mevcut olanı korumak ve Birinci Dünya Savaşı ardından ortaya çıkan Ortadoğu statükosunu ve TC sistemini ayakta tutmak için son derece tutucu bir pozisyon arz etmiştir. Özellikle TC'nin kurucu partisi olan CHP'de somutlaşan zihniyet ve siyasetin özü budur.

Fakat her ne kadar TC iç yapısı böyle dar ve tutucu olsa da, bir yandan Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin yarattığı zihniyet ve siyaset değişiminin zorlaması, diğer yandan otuz yıldır Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın siyasi zorlamaları sonucunda TC'de de önemli zihniyet ve siyaset değişiklikleri ortaya çıkmıştır. Özellikle Kürt soykırımını eski strateji ile artık yürütemeyeceklerini görmeleri bazı değişiklikler yapmaya götürmüştür. Bunu yukarıda kısmen ifade etmeye çalıştık. Şimdi eski CHP'nin kurduğu ve yönettiği TC'den söz etmek mümkün ve doğru değildir. Aslında eski CHP'den söz etmek de mümkün değildir. Ortadoğu ve Kürdistan savaşı TC devletinde önemli siyasi değişiklikler ortaya çıkartmış ve bu durum 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesinden bu yana adım adım yaşanmıştır.

Görülüyor ki Kemal Kılıçdaroğlu yönetimiyle birlikte CHP'de de kısmen eskiyi aşan değişiklikler olmuştur. Kuşkusuz tümüyle eski, dar, klasik, tutucu, ulusalcı çizginin CHP tarafından tümünden aşıldığı söylenemez. Fakat Kemal Kılıçdaroğlu yönetimiyle ve bu temelde AKP-MHP faşist diktatörlüğünün Kürdistan'a ve Ortadoğu'ya dönük işgal saldırılarına verdiği destekle CHP'de önemli bazı değişikliklerin olduğu gözlenmektedir. Son CHP kurultayı da bunu ortaya koydu. CHP kurultayından çıkan sonuç neydi? Aslında TC siyasetinde ABD'nin çok etkili olduğu sonucunu ortaya çıkardı. CHP kurultayı gösterdi ki, Türk siyaseti üzerinde ABD

● **Kürt Özgürlük Hareketi ve halkına saldırmada en öne çıkan tehlikeli güç TC oluyor. Her ne kadar ABD gibi bazı güçler bölgedeki çatışmalı durumu İran üzerinde odaklandırmaya yönelseler de, günümüzde biz bunu daha çok Türkiye üzerinde odaklandırıp Türkiye'den ve Bakurê Kurdistan'dan Kürt özgürlüğü ve demokrasisi temelinde sonuçlar almak istiyoruz. Bunun için TC gerçeğini, TC'nin içindeki gelişmeleri, zihniyet ve siyasetinde yaşanan değişiklikleri daha doğru görüp anlamamız gerekiyor.**

Mevcut haliyle Doğu Akdeniz böyle bir paylaşım savaşının birinci dereceden yoğunluk merkezi haline gelmiştir. Diğer bir sahanın Basra Körfezi alanı olduğu zaten bilinmektedir. O sahada da hem küresel hem de bölgesel güçlerin içinde olduğu çok yoğun bir çelişkili ve çatışmalı durum vardır. En az Doğu Akdeniz kadar Basra Körfezi de enerji kaynaklarının ve yollarının yeniden paylaşımı savaşına sahne olmaktadır. Bir diğer çatışma sahasının da Kafkasya olduğu görülmektedir. Aslında son Azerbaycan-Ermenistan çatışmasının bu boyutunu da görmek gerekiyor. Kuşkusuz bu çatışmalarda farklı etkenler de var, tek etken söz konusu paylaşım değildir. Ama o sahada da enerji kaynakları ve yolları üzerinde etkinliğini artırmayı amaçlayan bir mücadelenin var olduğu rahatlıkla söylenebilir.

de büyük bir yeniden paylaşım mücadelesi verilmektedir. Böyle bir mücadelenin sonucuna göre bölgenin yeniden yapılandırılmak istendiği anlaşılmaktadır. Bu durum kuşkusuz sistem içi çatışmayı azaltmamakta, tersine daha yoğun ve karmaşık hale getirmektedir. Enerji kaynaklarının ve yollarının yeniden paylaşımı, bunun için Ortadoğu'nun güç alanlarının daha fazla parçalanması, aynı zamanda Ortadoğu halkları ve insanlık açısından daha ciddi ve tehlikeli bir durum ortaya çıkarmaktadır.

Burada şu gözüküyor: ABD öncülüğündeki küresel sermaye sistemi 'Büyük Ortadoğu Projesi' adı altındaki planlı saldırısını eğer başarıya götürürse, bunun sonucu Ortadoğu'nun siyasi coğrafyasının daha çok parçalanması, Ortadoğu halklarının daha çok güçten düşürülmesi, dolayısıyla daha parçalı, kü-

linlerini, örgütülüklerini ve mücadelelerini daha çok öne çıkartmalarını, gündemleştirmelerini ve geliştirmelerini gerektirmektedir. İşgal ve sömürüye karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinin, kaynakların paylaşımına karşı demokratik toplum ve birlik siyasetinin öne çıkartılması önemli olmaktadır. Bu da tabii içinde bulunduğumuz süreçte Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi zihniyetinin ve siyasetinin öne çıkarılmasını, bu temelde her türlü bölünme, parçalanma ve yeniden paylaşımına karşı mücadele edilmesini gerektirmektedir. Ancak Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi çizgisi bölge haklarının çıkarını koruyabilir ve küresel sermayenin Ortadoğu'yu daha çok egemenlik altına alıp derinden sömürme siyaseti ile bölgesel güçlerin bu sömürden pay alma yaklaşımlarını boşa çıkartabilir.

makratik dünyayı var edebilmek için, her alanda Demokratik Konfederalizm hareketlerini geliştirmek ve bütün sistem karşıtı güçlerin kendi renkleriyle içinde yer alabilecekleri demokrasi ortak paydası temelinde Dünya Demokrasi Kongresi hedefi doğrultusunda çalışmak önemli olmaktadır.

Değerli Yoldaşlar,

Kuşkusuz Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın gelişme durumunu, ulaştığı düzeyi, mevcut durumda yaşanan çelişki ve çatışmaları, yine olası gelişmeleri doğru görmek ve anlamak kesinlikle gereklidir. Dünyayı ve Ortadoğu'yu çözümlemeyen, dünya ve Ortadoğu düzeyinde yaşanan mücadeleleri görüp değerlendirmeden Kürdistan'daki durumu doğru değerlendiremeyiz ve doğru stratejik ve taktik mü-

etkisi net bir biçimde sürüyor. Kemal Kılıçdaroğlu'nun bu şekilde rakipsiz aday kılınması ve başkanlığının korunması, bir değişikliğe gidilmemesi bunu açık bir biçimde gösterdi.

Yine şunu da gösterdi: Eğer Tayyip Erdoğan yönetimi değiştirilecekse bu CHP ile yapılmayacak, tersine CHP'nin de içinde yer alıp destek vereceği başka güçler tarafından yapılacaktır. Eğer CHP ile yapılmak istenseydi, o zaman Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP Genel Başkanlığından alınması gerekirdi. Demek ki küresel sistem kısmen değiştirerek CHP'yi kullanıyor ve önümüzdeki süreçte de kullanacak. Ama ona tam güvenmiyor, onu tam istediği noktaya da getirememiş. Dolayısıyla onu birinci iktidar yaparak kullanmayacak. Şimdiye kadar Tayyip Erdoğan yönetimine verdiği destekten biraz daha fazla olarak iktidar ortağı yapabilecektir.

Dolayısıyla bugünkü AKP-MHP iktidarı küresel sistem tarafından değiştirilse bile, belli ki TC'nin eski dar, ulus devlet statükocu siyasetine geri dönmeye izin verilmeyecektir. Tayyip Erdoğan eliyle yapılan siyasi değişikliklerin önemli bir kısmı korunup sürdürülecektir. Yani TC yeniden eski statükocu konumuna çekilmeyecek, ona izin verilmeyecektir. Tersine bölgede statükoyu parçalayan bir siyaset izlemeye, böyle bir aktör olmaya devam edecektir. ABD öncülüğündeki küresel sistemin TC'ye yaklaşımının bu olduğu ortaya çıkıyor. Bu da ne anlama geliyor? Kürdistan'ı işgal ve Ortadoğu'nun paylaşılması savaşına katılma ve oradan pay alma siyasetini TC'nin sürdüreceği anlamına geliyor.

İşte bu yeni bir durumdur. TC açısından yeni bir stratejik planlamayı ifade etmektedir. Böyle bir planlamaya da 30 Ekim 2014 tarihli MGK toplantısında karar verildiği bilinmektedir. Demek ki 'Çöktürme Eylem Planı' adlı MGK kararı, TC açısından yeni bir stratejik plan, yeni bir konsept olmaktadır. 2015 baharından itibaren de Tayyip Erdoğan kişiliği tarafından bu plan aktif bir biçimde uygulanmaya konmuş ve yürütülmeye çalışılmaktadır.

Kuşkusuz bu durumu hepimizin doğru ve yeterli anlamamız, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni buradan çıkan sonuçlar temelinde geliştirmemiz gereklidir. Bizim dışımızdaki güçlerin de şüphesiz bu durumu doğru anlamasına ihtiyaç vardır. Nedir 'Çöktürme Eylem Planı'nın esası? Belli ki TC devleti artık sadece kendi sınırlarını koruyan, sınırları içerisinde bir diktatörlük kuran, Kürt soykırımını bu temelde yürüten, Türkiye toplumunu egemenlik altında tutan bir güç değildir. Artık sınırların dışına taşıyor, Kürdistan'da ve Ortadoğu'nun değişik zenginlik alanlarına dönük hem işgal hareketlerinde bulunuyor hem de bu alanlardaki zenginlikleri paylaşma savaşına aktif olarak katılıyor ve pay almak istiyor. Bu açıdan da 2015'e kadar Kürdistan'a, Özgürlük Hareketimize ve Partimize dönük yönelttiği imha ve tasfiye saldırılarıyla 2015'ten sonrakini aynı görmemek, aradaki değişimi ve farkı görmek anlamak kesinlikle gereklidir.

'Çöktürme Eylem Planı'na kadar TC yönetimlerine hâkim olan siyasi-askeri çizgi şuydu: Kürt özgürlüğünü isteyen PKK'nin ezilmesi, imha edilmesi, böylece Bakurê Kurdistan'da soykırım uygulanması, Irak ve Suriye devletleri ile ittifak yapılarak Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçalarında da onlar eliyle soykırımın gerçekleştirilmesi ve böylece TC sınırları içinde Türk uluslaşmasının tümüyle hâkim kılınmasıydı. İdeolojik propagandasını buna göre yapıyor, siyasetini buna göre oluşturuyordu. Askeri strateji ve taktiklerini buna göre planlıyor, operasyonları bu temelde örgütleyip yürütüyordu. Irak ve Suriye ile ilişkilere bu

temelde yaklaşıyordu. Aslında bölgede ve dünyadaki siyasi ilişkilerini de böyle bir hedef doğrultusunda yürütüyordu.

24 Temmuz 2015 topyekûn özel savaş saldırısı, önceki saldırılar gibi ele alınmamalıdır

Ama 'Çöktürme Eylem Planı'yla bu durum kısmen değişmiştir. Evet hedefin birinci maddesi olarak PKK'nin imha ve tasfiyesi yine vardır. Fakat bu, Uluslararası Komplô'da, yine 1983'ten 2015'e kadar ki sınır ötesi operasyonlarda olduğu gibi sadece PKK örgütülüğüne, gerilla güçlerine dönük saldırılar yapıp darbe vurarak, onları ezip zayıflatma biçiminde değildir. 2015'e kadar PKK'yi imha ve tasfiye planlaması bu biçimdeydi. Fakat 'Çöktürme Eylem Planı'yla bu durum değişmiştir. PKK'yi imha ve tasfiye saldırıları, şimdi Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçalarının işgal edilmesi, Libya ve Suriye gibi Ortadoğu'nun değişik alanlarına dönük işgal hareketlerine girişilmesi, Doğu Akdeniz'de ve Ortadoğu'nun başka yerlerinde enerji kaynaklarının ve yollarının yeniden paylaşımı savaşına aktif olarak katılması çabasıyla birleştirilmiş bulunuyor.

hedefleyen benzer bir haritası daha vardır. İşte Heftanîn'den Xakûrkê'ye kadar böyle bir işgal saldırısı yürütülmektedir. 2016 Eylül'ünden itibaren Medya Savunma Alanları'na dönük hava ve kara saldırılarını, ondan önceki dönemde yapılan PKK'ye darbe vurmak ve çekilmek biçimindeki operasyonlarla karıştırmamak lazımdır. Şimdiki sadece PKK'ye darbe vurmayı değil, söz konusu toprak parçalarını işgal etmeyi de içermektedir. PKK'ye darbe vurma ve ezme hedefiyle Kürdistan'ın diğer parçalarını işgal etme hedefi birleştirilmiş olmaktadır.

Diğer yandan, Heftanîn-Şengal arasında geliştirdiği bir etkinlik de zaten vardır. Şengal'i sürekli vuruyor. Zaxo üzerinde çok büyük ölçüde egemenliği var. Musil-Kerkûk hattında da çok değişik biçimlerde örgütleniyor. Öncelik Xakûrkê-Heftanîn işgali, yine Zaxo-Şengal işgali biçiminde olsa da, eğer bunları başarısız ardından Musil-Kerkûk hattını ele geçirme ve böylece bütün Başûrê Kurdistan'ı işgal etme hedefinin geleceği açıktır. Dolayısıyla PKK'ye ve onun gerilla güçlerine darbe vurmak hedefli askeri saldırılarla, böyle bir darbe vurmayı Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçalarının işgal edilmesi amacıyla birleştiren saldırıları birbirine ka-

AKP-MHP faşizminin saldırılarında tam bir 'kök kazıma' hedefi vardır

Dolayısıyla AKP-MHP faşist ittifakının Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de yaptıklarını işte bu zihniyet ve siyaset temelinde değerlendirmek gerekir. Dikkat edilirse, Bakurê Kurdistan'da harekete ve halka dönük saldırılarında da önemli değişiklikler vardır. Yine Türkiye'deki halklara, devrimci-demokratik güçlere dönük saldırılarında da eskiye göre farklılıklar vardır. Yani sadece sıradan bir baskı ve terör uygulaması ile devrimci-demokratik güçleri ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni zayıflatma, dolayısıyla kendi iktidar ömrünü uzatma söz konusu değildir. Kürt soykırımını açık baskı, şiddet ve katliamlarla, yine her türlü hakaret ve aşağılamayla, onur kırıcılıkla 'kök kazıma' çizgisinde gerçekleştirme, Türkiye'de ise özgürlük ve demokrasinin hiçbir kırıntısının kalmayacağı, her şeye AKP-MHP çizgisinin hâkim olacağı bir zihniyet ve siyaset durumunu mutlak egemen kılma yaklaşımı vardır.

Bu gerçeği iyi görmek gerekir. Bakur'daki saldırıları ne 12 Eylül saldırı-

gulasiğı itirafçılık politikasına benzer, onu daha da aşan bir kendi ulusal-kültürel kimliğini kusturma yaklaşımını bütün topluma dayatmaktadır. İşte son dönemde artan çocuklara, kadınlara dönük taciz-tecavüz olayları son derece örgütlü bir özel savaş saldırısı olmaktadır. Aslında sadece kız çocuklarına değil, erkek çocuklarına da bunu yapmaktadır; yine sadece kadınlara değil, herkese dönük böyle bir saldırı içindedir. Yani AKP-MHP faşizmi tam bir tecavüz zihniyeti ve siyaseti haline gelmiştir. Tecavüzle her türlü onursuzlaştırmayı ortaya çıkartarak insanları, toplumu, Kürt değerlerini ve varlığını bitirmek istemektedir.

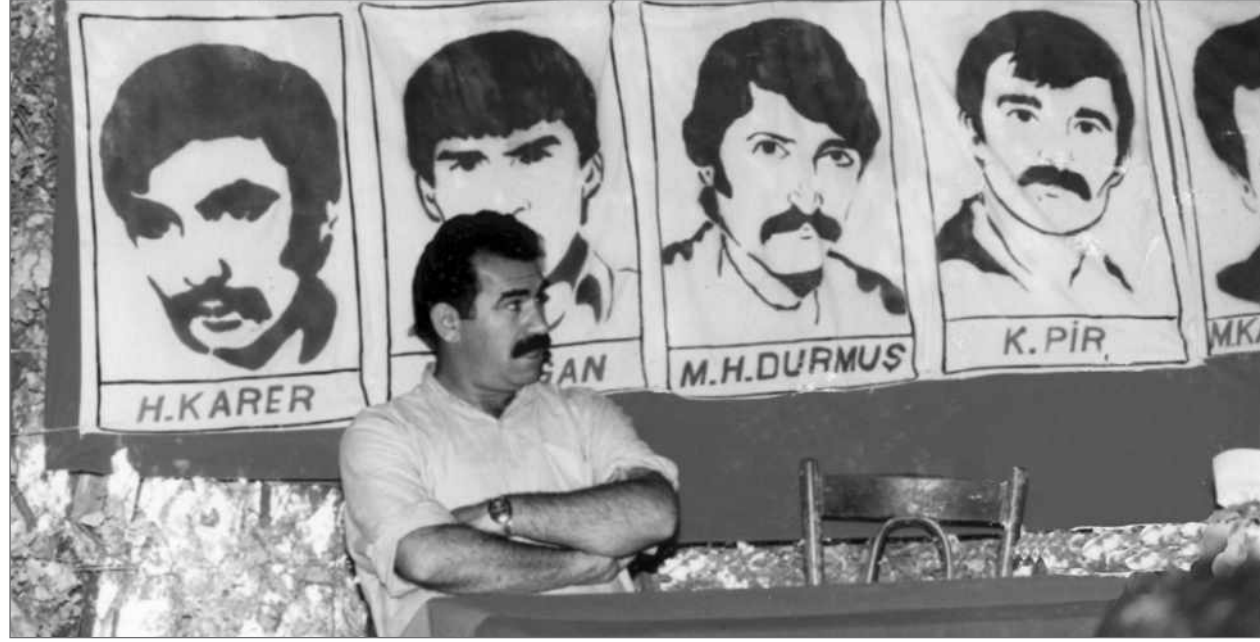
Kısaca burada sadece biraz baskı yaparak ve işkence uygulayarak karşı tarafı zayıflatma hedefi söz konusu değildir. Tersine karşı tarafı insan olmaktan, toplum olmaktan, onur sahibi olmaktan çıkartma isteği söz konusudur. Sadece bir köleleştirme ve sömürme değil, köleliğin de ötesinde her türlü ahlaki, kültürel değerden, toplumsalıktan düşürüp her şeyi tüketilmiş bir birey ve toplum gerçekliğini ortaya çıkartma çabası vardır. 2015 yazından bu yana Bakurê Kurdistan'da geliştirilen saldırıları bu temelde anlamamız gerekir.

İşte 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nden bunun için söz ettik. Nasıl ki 12 Eylül faşizminin Diyarbakır Zindanı'na dayattığı onursuzlaştırma, itirafçılaştırma siyasetine karşı onu yenen direniş çizgisi 14 Temmuz Direnişi olarak geliştirse, şimdi de adeta Diyarbakır Zindanı haline getirilmiş olan tüm Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de AKP-MHP faşizmine karşı ve onu yenecek direniş 14 Temmuz çizgisinde geliştirilmek durumundadır. O halde, demek ki 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu fedai çizgisi, Büyük Zindan Direnişi'nin fedai-militan ve zafer kazanan çizgisi şimdi AKP-MHP faşizmine karşı mücadelede daha çok öne çıkmakta, aydınlatıcı ve anlamlı olmaktadır.

Değerli Yoldaşlar,

AKP-MHP faşizminin son beş yıldır Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de yaptıkları, yine Rojava ve Başûr'a dönük yaptıkları ortadadır. Bunları öyle sıradan bir saldırı, baskı, işkence uygulaması, karşıtlarını zayıflatma ve geriletme saldırısı olarak değerlendirmek mümkün değildir. Böyle anlamak büyük yanılgı olur. Dahası bu uygulamalara sömürgecilik demek de aslında gerçeği oldukça hafifletmeyi ifade ediyor. Bu durum en vahşi yöntemlerle yürütülen ve hepsi insanlık suçu olan bir soykırımı oluşturuyor. Bu durum, örneği tarihte bile görülmemiş bir vahşi soykırım dayatmasıdır. Yani burada her türlü baskı var, terör var, tutuklama var, katliam var, işkence var, zulüm var; ama bunun ötesinde psikolojik savaş ve taciz-tecavüz temel bir yöntem olarak uygulanıyor. Burada insana ve topluma yöneltilen hakaret var, onur kırıcılık var, aşağılama var. Kısaca insanı insan yapan ve toplumu toplum haline getiren değerlerin tümüne yöneltilmiş bir imha ve yok etme saldırısı var. İşte bu gerçekliği iyi görmemiz lazım.

Çok açık ki, tarihte hiç kimse hiç kimseye böyle bir saldırı yapmadı. Bunun bir benzeri daha görülmedi. Bırakalım böyle bir faşist, sömürgeci saldırıyı, böyle bir soykırım saldırısı bile söz konusu olmadı. Şimdiye kadar soykırım saldırılarında ne yaptılar? Açık ki fiziki olarak katlettiler, nüfus olarak sürgün ettiriler, başkalarını getirip yerlerine yerleştirdiler, yani insanların, toplulukların malına-mülküne el koydular ve pazarda, okulda asimile ettiriler. Fakat AKP-MHP faşizminin uyguladığı saldırıların katliamla, sürgünle, demografya değiştiril-

● Nasıl ki 12 Eylül faşizminin Diyarbakır Zindanı'na dayattığı onursuzlaştırma, itirafçılaştırma siyasetine karşı onu yenen direniş çizgisi 14 Temmuz Direnişi olarak geliştirse, şimdi de adeta Diyarbakır Zindanı haline getirilmiş olan tüm Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de AKP-MHP faşizmine karşı ve onu yenecek direniş 14 Temmuz çizgisinde geliştirilmek durumundadır. O halde, demek ki 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu fedai çizgisi, Büyük Zindan Direnişi'nin fedai-militan ve zafer kazanan çizgisi şimdi AKP-MHP faşizmine karşı mücadelede daha çok öne çıkmakta, aydınlatıcı ve anlamlı olmaktadır.

Bu yeni ve önemli bir durumdur ve bizim kesinlikle bunu doğru anlamamız gereklidir.

24 Temmuz 2015 topyekûn özel savaş saldırısı, işte böyle yeni bir konseptin uygulanması olarak başlatılmıştır. Dikkat edelim, o zaman İdlîb işgaline giriştiler. 2015-2016 kışında Cizir-Sûr başta olmak üzere Kürt kentlerine saldırıyı, kentleri yakıp yıkmayı, mahalleleri ortadan kaldırmayı, Kürt toplumsallığını dağıtıcı saldırılarda bulunmayı kesinlikle böyle bir konseptin gereği olarak uyguladılar. Ardından 26 Ağustos 2016 tarihinde Cerablus-Bab hattına dönük işgalci saldırılara, 2016 Eylül'ünden itibaren de Çelê ve Avaşîn üzerinden Medya Savunma Alanları'na dönük işgalci saldırılara başladılar. Açık ki Efrîn-Xakûrkê işgalini eş zamanlı yürütmeleri, ardından Girê Spî-Serêkaniyê işgalıyla birlikte Heftanîn işgalini gündeme getirmeleri bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. Tayyip Erdoğan BM Genel Kurulu'na sunduğu haritayı uygulamaya çalışmaktadır. Suriye'nin kuzeyinde 35 km derinliğindeki bir alanı işgal etme hedefi vardır. Bu, Rojavayê Kurdistan'ın tümünün TC tarafından işgal edilmesi demektir.

Yine PKK bahane edilerek Medya Savunma Alanları'nın işgal edilmesini

riştirmamak gerekir. Bunlar birbirinden ayrıdır. TC devleti ve mevcut AKP-MHP faşist yönetimi, Kürt soykırımını sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Başûr ve Rojavayê Kurdistan'da da üstlenmiş bulunmaktadır. Rojhilatê Kurdistan üzerindeki hedeflerini de İran ile ilişki ve ittifak temelinde yürütmeye çalışmaktadır. Ama ileride bu yönde de değişiklikler olabilir.

Kısaca PKK'ye dönük imha ve tasfiye saldırılarında önemli bir değişiklik durumu söz konusudur. 'Çöktürme Eylem Planı', PKK'nin imha ve tasfiyesini, üç parça Kürdistan'da işgali, ilhaki ve soykırımı birlikte yürütmeyi içermektedir. Aynı zamanda Ortadoğu'nun değişik zenginlik kaynaklarına işgalci müdahalelerde bulunmak, o zenginlik kaynaklarından pay alma savaşına katılmak istemektedir. İşte Neo-Osmanlılık denen zihniyet ve siyaset kesinlikle bu olmaktadır. Yeni Osmanlılık zihniyet ve siyasetinin bir yanı Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçalarını işgal ve ilhak etmek, Kürt soykırımını bütün bu alanlarda gerçekleştirmek olurken, diğer yanı da Ortadoğu'nun zenginlik kaynaklarını yeniden paylaşmak için aktif mücadele etmeyi, çeşitli alanlara dönük işgalci saldırılarda bulunmayı içermektedir.

larıyla ne de 1990'ların başındaki saldırılarla karıştırmamalıyız. Evet onlara benzer özellikleri vardır fakat AKP-MHP faşizminin Bakurê Kurdistan'da halkımıza ve Hareketimize yönelttiği saldırılar o dönemlerdeki baskı-terör-saldırı-işkence uygulamalarını kat kat aşmaktadır. Şimdi tam bir 'kök kazıma' hedefi söz konusudur. Aslında 12 Eylül 1980 askeri darbesinin zihniyeti ve ruhu en gelişmiş ve açık bir biçimde AKP-MHP faşizmi tarafından uygulanmaya konmaktadır. 12 Eylül de 'kök kazıma'yı ifade ediyordu. Daha sonra Parti bünyüğü gerilla gelişince, o durumda gerillayı darbeleme, ezme ve zayıflatma hedefini öne çıkardılar.

Şimdi AKP-MHP faşizmi daha da geliştirilmiş ve kapsamlılaştırılmış bir işgal-ilhak ve soykırım planlaması temelinde Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de saldırılar yapmaktadır. Dikkat edilirse, Kürtlerin sadece dirisine değil, ölüsüne de saldırmaktadır. Kürtlere ait en küçük bir tarihsel ve kültürel değerini yaşamasına izin vermemektedir. Kutsal yerlerini tahrip etmekte, şehitliklere saldırmakta, tarihsel veri ve değerleri yok etmekte, topluma ise tam onur kırıcı, hakaret edici, aynı 12 Eylül faşist-askeri darbesinin Diyarbakır Zindanı'nda uy-

mesiyle, asimilasyonla sınırlı kalan bir yanı yoktur. Bunların çok ötesinde bir uygulamadır günümüz Kürdistan'ında yaşananlar. Hiçbir insanlık duruşunda görülmemiş, insanın insana yapmaması gereken bir durumdur. Bunları yapanlar aslında insanlık değerlerinin her şeyinden yoksun olduklarını, zerre kadar bir insanlık değeri taşımadıklarını ortaya koymaktadır. Bu açık ve net bir biçimde görülüyor.

Zindan Direnişi soykırım saldırısına karşı devrimci duruşun nasıl olması gerektiğini ortaya çıkartmıştır

O halde böyle bir soykırım saldırısına karşı direniş tabii ki büyük önem taşıyor. Dikkat edilirse, böyle bir soykırımın tümünden değil, kısmen etkili olmasına bile izin verilirse, o zaman insan olmaktan da, toplum olmaktan da çıkılabilir. Dolayısıyla buna kesinlikle izin verilemez. Böyle bir şey hiçbir biçimde ve hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. 'Böyle bir saldırganlığa ve soykırıma karşı direnelim mi, direnmeyelim mi? Devrimci Halk Savaşı'yla mı direnelim, yoksa demokratik siyasi mücadeleyle mi direnelim? Silahlı mı direnelim, silahsız mı direnelim?' gibi sorular sorma ve tartışmalar yapma da söz konusu olamaz. Bütün bunlar çok tehlikeli durumlardır. Saldırı madem bu kadar onur kırıcı, aşağılayıcı, insan olmaktan çıkartıcı, yani ulus kimliğinden, cins kimliğinden, insanlık kimliğinden, toplum kimliğinden uzaklaştırıcı düzeydedir; o halde bu saldırganlığa karşı da onun anladığı dille, her türlü yol-yöntemi kullanarak ve bütün imkânlar seferber edilerek topyekûn devrimci direnişi geliştirmek kesinlikle gereklidir.

1982 Büyük Zindan Direnişi işte böyle bir saldırganlığa karşı insani duruşun, devrimci duruşun, yurtsever duruşun, özgürlükçü duruşun nasıl olması gerektiğini ortaya çıkartmıştır. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin günlerce, aylarca, 2 ayı aşan bir süreye yayılarak bu kadar büyük bir iddia, irade ve inançla yürütülmesi, saldırının ne kadar büyük bir tehlike arz ettiğini ortaya koymaktadır. O halde Zindan Direnişi çizgisi hepimizin çizgisidir. Bugün Kürdistan'da bırakalım devrimci, militan, partili öncü olmayı, yurtsever olmak, demokrat olmak ve hatta insan olmak bile kesinlikle AKP-MHP faşist-

nen insanlığı özgürlük ve demokrasi temelinde korumayı ve yeniden var etmeyi içerdiği açıktır. Bu nedenle, hem 'Çöktürme Eylem Planı' temelindeki son beş yıllık faşist AKP-MHP saldırılarını doğru ve yeterli anlamamız gerekiyor hem de bu saldırganlığa karşı başta gerilla olmak üzere gençlik ve kadın hareketlerimizin, tüm toplumsal güçlerimizin, demokratik siyasetin, yine dostlarımızın yürüttüğü kahramanca direnişin anlamını doğru bilince çıkarmanız gerekiyor.

Bu temelde İmralı işkence ve tecrit sistemini doğru anlamalı ve yine buna karşı gelişen İmralı direnişini, zindanlardaki direnişi doğru görmeliyiz. Bu direnişte ödenen bedelleri bilince doğru

● **AKP-MHP faşizminin son beş yılda yarattığı TC, sadece Kürtler açısından değil, en çok da Türkiye ve Ortadoğu halkları ve insanlık açısından büyük bir tehlike arz etmektedir. Onun için de saldırganlık ne kadar şiddetliyse devrimci direnişin de o kadar çok yönlü ve zengin bir biçimde gelişmesine, bütünlük içerisinde olmasına kesinlikle ihtiyaç vardır. Bu direniş sadece Kürtleri var etmez ve özgür yapmaz, Kürdistan'da insanlığın korunmasını ve özgürlük temelinde yeniden yeşermesini sağlar. Onun için de sadece Kürtlerin direnişi değil, herkesin, tüm insanlığın direnişi olmak durumundadır.**

çıkartmalıyız. Böyle insanlık düşmanı vahşi faşist-soykırımcı saldırganlığı kırmak için kendini feda ederek direnen kahraman şehitlerimizin tarihsel anlam ve önemini bilincine bu temelde varmalıyız. Zindanlardaki direnişi bu temelde anlamlandırmalıyız. Böyle bir direniş için harcadığımız değerlerin ne kadar büyük ve anlamlı olduğunu kesinlikle görmeliyiz. Başta Bakurê Kurdistan olmak üzere dört parça Kürdistan ve yurt dışındaki halkımız ve dostlarımızla birlikte AKP-MHP faşizmini yıkmak, onların oluşturmaya çalıştıkları yeni TC'ye izin vermemek üzere bu direnişi geliştirmeliyiz.

AKP-MHP faşizminin son beş yılda yarattığı TC, sadece Kürtler açısından değil, en çok da Türkiye ve Ortadoğu halkları ve insanlık açısından büyük bir tehlike arz etmektedir. Onun için de saldırganlık ne kadar şiddetliyse devrimci direnişin de o kadar çok olması, çok yönlü ve zengin bir biçimde gelişmesi gerekmektedir. Yine bu direnişin bütünlük içerisinde olmasına kesinlikle ihtiyaç vardır. Bu direniş sadece Kürtleri var etmez ve özgür yapmaz, Kürdistan'da insanlığın korunmasını ve özgürlük temelinde yeniden yeşermesini sağlar. Onun için de sadece Kürtlerin direnişi değil, herkesin, tüm insanlığın direnişi olmak durumundadır. Bu direnişi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi teme-

mesini, aynı ilişki ve ittifakın Ermeni ve Süryani halklarıyla, Kürdistan ve Arabistan'daki diğer halk topluluklarıyla da geliştirilmesini gerekli kılmaktadır. AKP-MHP faşizminin 'Çöktürme Eylem Planı' temelindeki işgalci-soykırımcı saldırılarına karşı direnebilmek ve onu yenilgiye uğratabilmek için topyekûn Devrimci Halk Savaşı direnişini, bir yandan tüm Kürt toplumunu direnişe seferber ederek, bir yandan da komşu halklarla, Araplarla, Ermenilerle, Asuri-Süryanilerle en ileri düzeyde ittifak kurarak birlikte yürütmeyi önemsemek lazımdır. Bu ittifak bölgede ulus devlet faşizminin yıkılması ve Kürt özgürlüğü temelinde Demokratik Ortadoğu'nun yaratılması açısından belirleyici rol oynayacaktır.

Tabii aynı zamanda Türkiye ve İran halklarıyla da ilişki ve ittifakı en ileri stratejik düzeyde geliştirmemiz şarttır. Arap, Ermeni, Süryani ve benzer halklarla geliştirdiğimiz ilişki ve ittifaklar bizi faşist-soykırımcı sisteme karşı etkin mücadele eder hale getirirken, sonuç alıcı mücadele kesinlikle Türkiye ve İran halklarıyla kuracağımız ilişki ve ittifaklar temelinde olacaktır. Çünkü; Kürdistan'ın özgürlüğünü ancak Türkiye ve İran'ın demokratikleşmesiyle sağlayabiliriz. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni ancak Türkiye ve İran'da demokrasi hareketlerini, kardeşlik bilincini, devrimci-demokratik direnişleri geliştirdiğimiz oranda başarıya ulaştırabiliriz.

Demek ki faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenmenin birinci boyutu; Kürdistan ve Arabistan'da özgürlükçü-demokratik direnişi geliştirmek iken, ikinci boyutu da; Türkiye'de demokratik devrim mücadelesini geliştirmek olmaktadır. Bu da Kürdistan'daki gerilla direnişini Türkiye'nin kırına ve kentine yaymayı, Türkiye halklarıyla ve devrimci-demokratik güçleriyle bu temelde en ileri düzeyde ilişki ve ittifak kurmayı gerektirmektedir. Bu temelde Halkların Birleşik Devrim Hareketi-HBDH adıyla oluşturduğumuz bir ilişki ve ittifak vardır. Tam da AKP-MHP faşizminin 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde saldırıya geçtiği dönemde biz böyle bir ittifakı oluşturduk ve buna karşı

Böyle bir stratejik ilişki ve ittifak yaklaşımıyla birlikte, özellikle Arap alemindeki çeşitli iktidarcı-devletçi güçlere karşı yaklaşımda da dikkatli olmaya ihtiyaç vardır. Örneğin; AKP-MHP faşizminin Yeni Osmanlılık temelindeki işgalci saldırganlığına ve zenginlikleri ele geçirme ve paylaşma tutumuna karşı Suriye ve Irak devletleri ve Arabistan'daki çeşitli devlet güçleriyle olabildiği düzeyde taktik ilişki ve ittifaklar geliştirmek, bu devletleri TC saldırganlığına karşı çıkartmaya çalışmak da yürütülmesi gereken önemli bir siyaset olmaktadır. TC ve İran devletleri bölgede çelişki içinde olurken, Kürtler karşısında da ilişki içerisinde oluyorlar. Açık ki İran'ın belli bir özgünlüğü var. İran halklarını ve demokratik güçlerini

kendilerine de zarar veren, geçmişte kalmış ve miadını doldurmuş, aşılış olan anlayış ve politikalarından kesinlikle kurtarabilmemiz gereklidir.

Değerli Yoldaşlar,

'Çöktürme Eylem Planı' temelindeki topyekûn faşist-soykırımcı saldırganlığa karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelindeki topyekûn özgürlük ve demokrasi direnişini de ideolojik, politik, örgütsel, stratejik ve taktiksel bakımdan doğru ve yeterli düzeyde geliştirmemiz gereklidir. 'Çöktürme Eylem Planı'yla AKP-MHP faşist ittifakının oluşturduğu yeni zihniyet ve siyaseti, bu temelde TC'nin yeni yönelimlerini belirttik. Böyle bir zihniyet ve siyaset temelinde hareket

edilmesine şimdilik çeşitli dış güçler de onay ve imkân veriyorlar. Daha çok da karşılıklı taktik ilişki ve çıkar hesapları karşısında AKP-MHP faşizminin söz konusu işgalci saldırılarına, çeşitli alanlardaki paylaşım mücadelelerine yol açıyorlar, onay veriyorlar. ABD de bunu yapıyor, Rusya da bunu yapıyor, çeşitli Avrupa devletleri de bunu yapıyorlar. AKP-MHP faşizmi, İran ve benzeri başka güçlerle de bu durumu yürütebiliyor. Üçüncü Dünya Savaşı'nın geldiği düzeyden, Doğu Akdeniz'de, Basra Körfezi'nde, Kafkasya'da yürütülen paylaşım savaşları ve çıkar çatışmalarından yararlanarak, aynı zamanda Türkiye'nin imkânlarını da pazarlayarak, özellikle Kürt soykırım savaşını, Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçalarını işgal etme saldırılarını kısmen sürdürebiliyor.

Başûrê Kurdistan yönetimi 1990'lı yılların anlayışında ve politikasında kalmıştır

Burada önemli bir husus, Başûrê Kurdistan bölge yönetiminin anlayışı ve izlediği politikalar olmaktadır. Gerçekten de Başûrê Kurdistan yönetimi 1990'lı yılların anlayışında ve politikasında kalmıştır. 1990'lı yılların politikası neydi? PKK'ye karşı mücadele edilerek yaşanabiliyor, güç sahibi olunabiliyordu. PKK'ye karşı mücadele bazı Kürt güçlerine yaşam ve gelişme imkânı sağlıyordu. Başûrê Kurdistan bölge yönetimi de bu temelde oluşmuştu. Çünkü; TC saldırıları PKK'ye darbe vurmayı ve PKK'yi ezmeyi hedefliyordu. Buna destek olma temelinde TC, işbirlikçi Kürtlere bazı imkânlar veriyordu.

Ama şimdi bu durum değişmiştir. 'Çöktürme Eylem Planı'yla TC, belli

edilmesine şimdilik çeşitli dış güçler de onay ve imkân veriyorlar. Daha çok da karşılıklı taktik ilişki ve çıkar hesapları karşısında AKP-MHP faşizminin söz konusu işgalci saldırılarına, çeşitli alanlardaki paylaşım mücadelelerine yol açıyorlar, onay veriyorlar. ABD de bunu yapıyor, Rusya da bunu yapıyor, çeşitli Avrupa devletleri de bunu yapıyorlar. AKP-MHP faşizmi, İran ve benzeri başka güçlerle de bu durumu yürütebiliyor. Üçüncü Dünya Savaşı'nın geldiği düzeyden, Doğu Akdeniz'de, Basra Körfezi'nde, Kafkasya'da yürütülen paylaşım savaşları ve çıkar çatışmalarından yararlanarak, aynı zamanda Türkiye'nin imkânlarını da pazarlayarak, özellikle Kürt soykırım savaşını, Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçalarını işgal etme saldırılarını kısmen sürdürebiliyor.

AKP-MHP faşizmi, oluşturduğu bu plana parça parça da olsa şimdiye kadar kısmen destek buldu. Birçok güç çıkarına geldiği için destek verdi. Fakat bu destekler karşılıksız değildir. Belli ki verdikleri destek karşılığında çıkar elde ediyorlar. Bazı güçler de bu temelde AKP-MHP faşizmini Ortadoğu'daki kendi planları doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlar. Örneğin ABD ve müttefikleri, 'Büyük Ortadoğu Projesi'ni başarıyla yürütebilmek için AKP-MHP faşizmini bu biçimde kullanıyor. Yine Rusya, Ortadoğu'daki paylaşımdan pay alabilmek ve çeşitli yerlerde yer tutabilmek için çok kıvrak bir taktik ilişki ve mücadele yürütüyor. Bu temelde TC'yi kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor.

Fakat bu durum nereye kadar böyle gider belli değildir. Şu haliyle AKP-MHP faşizmi Türkiye'nin her şeyini pazara sürmüş durumdadır. Ama artık deniz bitiyor ve yolun sonuna geliniyor. Derin bir ekonomik kriz var. Rusya ile mevcut durumun sürdürülmesi gittikçe zorlaşıyor. Diğer yandan, statükoyu parçalamak isteyen ABD sisteminin giderek en çok hedefleyeceği güçlerin Türkiye ve İran olacağı tartışma götürmüyor. Şimdilik onun zeminini oluşturup önünü açarken TC'yi belirttiğimiz düzeyde kullanmaya çalışsa da bu durumun giderek değişeceği açıkça görülüyor. İçerideki durum daha da vahimdir. Toplumun çok büyük bir kesimi AKP-MHP faşizmine karşı çıkıyor. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, yine kadınların, gençlerin, işçi ve emekçilerin Türkiye'deki demokrasi mücadelesi gerçekten de AKP-MHP faşizminin maskesini düşürmüş durumdadır. Özellikle Arap alemine dönüş işgalci saldırılar gerçek yüzünü daha iyi açığa çıkartmış, önemli tepkilerin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Kısaca AKP-MHP faşizmi, mevcut politikaları uygulamak için şimdiye kadar

● **Türkiye ve İran halklarıyla stratejik ilişki ve ittifakı en ileri düzeyde geliştirmemiz şarttır. Arap, Ermeni, Süryani vb halklarla geliştirdiğimiz ilişki ve ittifaklar bizi faşist-soykırımcı sisteme karşı etkin mücadele eder hale getirirken, sonuç alıcı mücadele Türkiye ve İran halklarıyla kuracağımız ilişki ve ittifaklarla olacaktır. Çünkü; Kürdistan'ın özgürlüğünü ancak Türkiye ve İran'ın demokratikleşmesiyle sağlayabiliriz. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni ancak Türkiye ve İran'da demokrasi hareketlerini, kardeşlik bilincini, devrimci-demokratik direnişleri geliştirdiğimiz oranda başarıya ulaştırabiliriz.**

soykırımcı saldırılarına karşı Zindan Direnişi çizgisinde, 14 Temmuz Direnişi çizgisinde mücadele etmekle mümkündür. Onun dışında hiçbir tutum insanı devrimci ve özgürlükçü yapmayacağı gibi, kesinlikle yurtsever ve demokrat da yapmaz.

İşte AKP-MHP topyekûn faşist-soykırımcı saldırısına karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürüttüğümüz topyekûn özgürlük direnişini bu temelde ele almamız gereklidir. Geçen beş yılda 'Çöktürme Eylem Planı' temelindeki AKP-MHP faşist saldırganlığına karşı yürütülen direnişi bu temelde ele almak, anlamak, değerlendirmek lazımdır. O direnişin ne kadar anlamlı, kahramanca olduğunu, büyük tehlikelere karşı nasıl yürütülmesi gerektiğini iyi görmek gerekir. Çok açık ki, söz konusu direniş, Kürt varlığı ve özgürlüğünden de öteye, Kürdistan'da insan ve toplum olmayı, onun onurunu ve ahlakını korumayı ifade etmiştir. Yok edilmek iste-

linde zengin tarz ve taktiklerle yürütmemiz, gerilla öncülüğünde silahlı direnişi esas alan bir temelde başarıyla geliştirmemiz kesinlikle gereklidir.

TC soykırımcılığına karşı direnişte Kürt-Arap mücadele ittifakı oluşturmamız gereklidir

Böyle bir direnişi AKP-MHP faşizmine ve TC soykırımcılığına karşı geliştirirken, burada Kürt-Arap ilişkilerinin tarihi önemini görmemiz ve böyle bir mücadele ittifakını oluşturmamız kesinlikle gereklidir. AKP-MHP faşizminin Kürdistan'la birlikte Arabistan'a dönük de işgal ve zenginlikleri paylaşım saldırısında bulunması Arap toplumunu tüm kesimleriyle duyarlı kılmakta, AKP-MHP faşizminin Araplar açısından nasıl büyük bir tehlike olduğunu ortaya koymaktadır. Bu da Kürt-Arap ilişkilerinin kardeşlik temelinde ve stratejik olarak geliştiril-

direnişe geçtik. HBDH, AKP-MHP faşizminin işgalci ve soykırımcı saldırganlığına karşı direnmek, Kürt özgürlüğü temelinde Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesini sağlamak için kurulan bir devrimci ittifak oldu.

O halde HBDH'ye sahip çıkmak, HBDH temelinde Kürdistan'daki özgürlük ve demokrasi direnişini ve gerilla savaşını Türkiye'nin kırına ve kentine yaymak, gençlerine ve kadınlarına taşımak, Türkiye'nin her tarafını faşizme karşı devrimci savaş cephesi haline getirmek kesinlikle gereklidir. Bununla birlikte, AKP-MHP faşizmine karşı anti-faşist demokrasi bloğunu geliştirmeye, demokratik siyaset alanında da anti-faşist demokratik direniş bloğunu oluşturma ve desteklemeye kesinlikle ihtiyaç vardır. Bunu dünyada kadınlarla, gençlerle, işçi ve emekçilerle Dünya Demokrasi Kongresi ve Demokratik Halklar Konfederasyonu temelindeki bir stratejik ittifaka ulaştırmak da başarı için gereklidir.

bir zihniyet ve siyaset değişikliği yapmıştır. Yani artık PKK'ye karşı mücadele ile hiçbir Kürt partisi ya da gücü yaşayamaz ve güç sahibi olamaz. Dikkat edilirse, 'Çöktürme Eylem Planı'yla TC Kürdistan'ın Rojava ve Başûr parçalarını işgal etmeyi hedefliyor. Başûr'da ve Rojava'da ortaya çıkan statüyü, elde edilmiş kazanımları yok etmeyi hedefliyor. Bu, son derece açık bir durumdur. Onun için, durumu hala 1990'lı yıllardaki gibi sanmak, o anlayış ve politikayla yaklaşmak, açık ki tarihin zaman tüneline kalmayı, somut durumu görememeyi, aslında kendi ayağına balta vurmayı ifade eder. Başûrê Kurdistan bölge yönetiminin, özellikle de KDP yönetiminin anlamadığı, bir türlü değiştiremediği gerçeklik işte budur. Bunu kesinlikle anlatmak ve kavratmak gerekiyor. Bu temelde Başûrê Kurdistan bölge yönetimini hatadan kurtararak doğruya çekme mücadelesini yürütmemiz şart oluyor. Onları

parça parça saldırma noktasında biraz fırsat ve imkân bulmuştur. Ama bunun her zaman böyle gitmeyeceği de açıktır. Nitekim giderek imkân ve fırsatlarının daraldığını, bu durumun Türkiye'ye pahalıya mâl olduğunu, içerde herhangi bir hukuk, adalet ve nizamın kalmadığını, eşi görülmemiş bir faşist diktatörlüğün Tayyip Erdoğan tarafından uygulandığını herkes görebilmektedir.

İşte bu durum AKP-MHP faşizmini ciddi biçimde zayıflatmıştır. Nitekim bazı güçler alternatif arayışı içerisinde. Önce Fethullah Gülen hareketiyle alternatif yaratabilir miyiz dediler; ama olmadı. Şimdi AKP-MHP'den ayrılan bazı güçlerle 'Millet İttifakı'nı bir araya getirerek AKP-MHP faşizmine alternatif hazırlamaya çalışıyorlar. Kendi iç mücadeleleri bu biçimde sürüyor.

AKP-MHP faşizmini yıkmamanın koşulları her zamankinden daha çok olgunlaşmıştır

Kısaca içte ve dışta AKP-MHP faşizmi çok zayıf bir durumdadır. Bu kadar saldırgan olması, her şeyi şiddetle halletmeye çalışması da bu zayıflığından ileri geliyor. Diğer yandan ona alternatif olarak bazı güçler hazırlanmaya çalışılıyor ama onlar da çok korkak, ürkek ve zayıf durumdadır. AKP-MHP'yi aşacak yeni politikalar çok fazla üretemedikleri gibi, çıkış yapmada cesur da davranamıyorlar. Kısaca zayıf pozisyonlardalar. Bu durumda AKP-MHP faşizmini yenmenin-yıkmamanın koşulları her zamankinden daha çok olgunlaşmış bulunuyor. Gerçekten de AKP-MHP faşizmini yıkmak ama yerine de AKP'den ayrılan bazı güçlerle CHP ve benzerlerinin ittifakının geçmesine izin vermemek gerekiyor. Üçüncü siyasi çizginin başarısı bu anlama geliyor.

Kuşkusuz esas olan AKP-MHP faşizminin yıkılması, Kürdistan'ı özgür ve Türkiye'yi demokratik yapacak devrimci-demokratik bir değişimin Türkiye'de gerçekleştirilmesidir. İşte bunu sağlayacak bir mücadele içerisinde olmak gerekir. Bunun için de hem Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelindeki anti-faşist direnişi doğru geliştirmek hem de AKP-MHP faşizmine karşı olan herkese bu faşist diktatörlüğün yıkılmasında rol oynatan bir siyaset izlemeyi bilmek lazım. İşte ilişki ve ittifak siyasetini bu temelde yürütebilmemiz gerekiyor.

Şüphesiz birincil hedefimiz AKP-MHP faşizminin aşılması, yıkılıp tarihin çöp sepetine atılmasıdır. Fakat onun yerine CHP ile AKP'den ayrılan bazı güçlerin geçmesine de izin vermeme-miz gerekir. Eğer verirse, bu da doğru ve geliştirici olmaz. Çünkü; AKP-MHP faşizmine karşı direnişi biz yürütüyoruz, o halde alternatifi de biz olmalıyız. Kuşkusuz uygun politik yaklaşımlarla bunu yapabilmek mümkündür. Bunun için de hem ilişki ve ittifaklara dikkat etmek hem de doğru ve etkili bir mücadele yöntemini geliştirebilmek lazım. Bu nedenle Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni her alanda doğru ve başarıyla uygulayabilmek, demokratik siyasi mücadeleyi de bu stratejiye hizmet eden, ona güç katan bir temelde yürütebilmek gerekiyor. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni doğru ve bütünlüklü uygulamamak kadar, demokratik siyasi mücadeleyi de ona hizmet eder kılamamak kesinlikle bizi zayıf bırakır. Böyle bir süreçte en çok dikkat etmemiz gereken durum budur.

Dikkat edilirse, AKP-MHP faşizminin karşıtları çoğalmıştır; artık miadını dolduruyor ve yıkılacaktır. Yerine geçirilmek istenen güçler ise çok parçalı ve dağınıklar; dolayısıyla onlar da aşılabılırler. Bu durumda Kürdistan'ı özgür ve Tür-

kiye'yi demokratik yapacak bir demokratik devrim başarıyla gerçekleştirilebilir ve zafere götürülebilir. Ama bunun için stratejik ve taktik düzeylerde doğru ve yeterli mücadele yürütmeyi, ilişki ve ittifak geliştirmeyi bilmek gerekiyor. AKP-MHP faşizmini baş hedef yaparken, onun yerine başka güçlerin geçmesine de izin vermeyen bir mücadele stratejisini izlemeyi, faşizmi Devrimci Halk Savaşı direnişiyle yıkmayı kesinlikle başarmak gerekiyor. Bunun için de Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni doğru uygulamak gerekiyor.

Burada **birinci** olarak stratejik doğrultuyu iyi bilmek ve uygulamak lazım. Stratejik doğrultudan kast edilen şey, stratejik ilişki ve ittifaklara dikkat edilmesidir. Örneğin; kimi, ne kadar ve ne zaman hedefleyeceğiz? Kiminle, ne kadar ilişki ve dayanışma içinde olacağız? Bunları doğru bilmemiz lazım. Bu bakımdan HBDH önemli bir stratejik ittifaktır. Yine demokratik siyasi alanda demokrasi blokunun geliştirilmesi önemlidir. AKP-MHP faşizmini yıkmaya temelinde hedefleme doğru bir siyasettir. AKP-MHP faşizmini yıkarken, yakın geçmişte de olduğu gibi, bazı güçlerle zaman zaman ilişkilenebilir ama bunun yöntemini ve düzeyini iyi ayarlamak lazımdır. Burada üçüncü siyasi çizgi olmayı mutlaka başarmak gereklidir. AKP-MHP faşizmi yıkılırken alternatif olarak yerini demokratik yönetimin almasını mutlaka sağlamak lazım.

● **Sadece dışımızdaki düşmana karşı mücadele etmekle yetinmemeliyiz. İçimizdeki düşmana, düşmanın kişiliğimiz üzerindeki ideolojik etkilerine karşı da her an etkili bir ideolojik mücadele yürütebilmeliyiz. Sınıf ve cins mücadelesini bu temelde geliştirebilmeliyiz. İç düşmana karşı mücadele edip kazandığımız oranda dışımızdaki düşmana karşı da mücadele edip kazanacağımızı iyi bilmeliyiz. Yani siyasi-askeri mücadelede kazanabilmenin, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde başarı kazanmaya bağlı olduğunu kesinlikle bilmemiz gerekiyor.**

Bunun için de Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin eylem çizgisini mutlaka doğru geliştirmek gerekir. Gerillanın rol oynamasının da faşizm karşısında özgürlük ve demokrasi mücadelesini ne kadar etkili kıldığı açıkça görülüyor. Belli ki bu önemlidir. Öncü güç ve temel mücadele silahlı direniştir. Ama sadece dağda olan değil, aynı zamanda ovada ve şehirde de olmalıdır. Serhildanı da etkili bir biçimde geliştirebilmemiz gerekiyor. Kısaca bütün anti-faşist direnişi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre yürütmeliyiz. Silahlı direniş öncülüğündeki anti-faşist direnişi beslemeli, Hareket ve halk olarak, yine dostlarımız ve demokratik siyaset olarak hepimiz Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin içinde olmalı ve onun başarısına hizmet etmeliyiz. Bütün Hareketimiz Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ne tâbidir. Her alandaki mücadele bu temeldedir ve bunun hedefi de AKP-MHP faşizmini yıkmaktır. O halde tüm gücümüz, her alandaki yurt-sever-demokratik eylemlilik böyle bir

stratejiye tâbi olmalı ve onun başarısına hizmet etmelidir.

İkinci olarak, zengin, çeşitli ve çok yönlü olmalıyız ve esas olarak bütün eylemler, demokratik siyasi mücadele de dâhil kitle eylemlerinin hepsi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni başarıyla yürütmeyi öngörmelidir. Bu anlamda tarz ve taktikte, gerillacılıkta derinleşmek çok önemlidir.

Çok iyi biliyoruz ki, gerillacılık sadece bir askeri savaş biçimi değildir. Önder Apo gerillacılığı, 'Özgür insanın kendisini ifade etme tarzı' olarak tanımlamaktadır. Yani bir başarı tarzı, zafer tarzıdır. Gerillacılık zayıfın güçlüyü yenme tarzı, düşmanı habersiz yakalama ve onu vurma tarzıdır. Merkez Karargahımızın da belirttiği gibi, gerilla hem her yerde hem de hiçbir yerdedir. Yani hiçbir yerde yokmuş gibi düşmandan gizli olacaksın ama her an, her yerde de düşmanı an-sızın yakalayıp vurabilecek bir örgütlülüğe ve hareket tarzına sahip olacaksın! Bu bakımdan gerilla doğru anlaşılırsa ve gerilla ilkeleri, ölçüleri, tarzı doğru uygulanırsa kesinlikle başarı getirir.

Açık ki hiçbir güç gerillayı yenemez, hiçbir taktik gerilla taktiklerinden üstün değildir. Hiçbir teknik doğru gerillalaşmış insanı yenilgiye uğratamaz. Önder Apo, 'En büyük teknik insandır' dedi. Tabii insanın en büyük teknik olması da yaratıcı olmasına, aklın gücünü en ileri düzeyde kullanmasına bağlıdır. Onun için aklımızın gücünü kullanacağız, ya-

örgütsel sorun varsa orada partileşmede zayıflık vardır. O halde Önderlik çizgisinde partileşmek için ideolojik-örgütsel öncülüğü geliştirme noktasında duyarlı olmalıyız. Bunun için öncelikle ideolojik mücadeleye önem vermemiz lazım. Hem kendimize hem de dışımıza dönük sınıf ve cins mücadelesini etkili ve derinlikli bir biçimde geliştirmemiz gerekiyor. Bu kadar pratik ve örgütsel deneyimimiz ve tecrübemiz var. Önder Apo bu kadar çözümleme geliştirdi. Savunmalarda sınıf ve cins mücadelesinin bütün ayrıntılarını ortaya koydu. O halde ideolojik mücadeleyi kendi kişiliğimizde ve Parti içinde yoldaşlarımız şahsında etkili bir biçimde geliştirebilmeliyiz.

Tabii sadece dışımızdaki düşmana karşı mücadele etmekle yetinmemeliyiz. İçimizdeki düşmana karşı, düşmanın kişiliğimiz üzerindeki ideolojik etkilerine karşı da her an etkili bir ideolojik mücadele yürütebilmeliyiz. Sınıf ve cins mücadelesini bu temelde geliştirebilmeliyiz. İç düşmana karşı da mücadele etmeliyiz. İç düşmana karşı mücadele edip kazandığımız oranda dışımızdaki düşmana karşı da mücadele edip kazanacağımızı iyi bilmeliyiz. Yani siyasi-askeri mücadelede kazanabilmenin, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde başarı kazanmaya bağlı olduğunu kesinlikle bilmemiz gerekiyor.

Yine cins mücadelesi, besbelli ki ideolojik-örgütsel mücadelenin özünü oluşturuyor. Sınıf mücadelesiyle de bir

lıktır. Özgürlük düzeyimizdeki zayıflık, gerilik, başarısızlık da Kadın Özgürlük Çizgisi'ni doğru ve yeterli anlamamaktan, bu temelde kendini yeterince eğitmemekten, geliştirmemekten, kendi içinde bilinç olarak, irade olarak böyle bir mücadeleyi, anlayış ve nefis mücadelesini etkili bir biçimde yürütmekten kaynaklanır. Oysa kesinlikle böyle olmamız gerekli ve şarttır.

Öncülük sorununda ikinci husus; örgütsel çalışma alanları oluyor. Yani bu konuda hemen şunu belirtebiliriz: Şimdi biz, açık ki Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele yürütüyoruz. Bu stratejik mücadeleyi yürütebilmek için ihtiyaç olan örgütlenmeleri yapmada ve taktikleri geliştirmede biraz zayıflıklarımız oldu. Fakat her şey de sistem sorunu değildir. Unutmayalım ki bu sistemi Önder Apo tanımladı ve Savunmalarda ortaya kondu. PKK'yi de, KCK'yi de, HPG'yi de, kadın ve gençlik örgütlenmesini de, Parti öncülüğünü de, öz savunmayı da, Demokratik Konfederalizmi de Önder Apo tanımladı. Bunun anlayış ve tarzını da, sistemini de ortaya koydu ve şunu söyledi: 'Yalnız başına kusursuz bir sistem yoktur.' Yani her sistemin artıları ve eksileri var, doğru yanları ve olumsuz yanları var. O nedenle her bakımdan ve her yerde doğru olan ve kendi başına başarı getiren bir sistem bulamayız.

Her kadro en az bir komitede örgütlü olacak, sorumluluklarını yerine getirecektir

O halde çare nedir? 'Sistemi işleten anlayış ve tarz önemlidir' dedi Önder Apo. Yani sistemdeki eksikleri ve kusurları ancak anlayış ve tarz doğruluğu düzeltir ve başarıya çeker. Şimdi birçok alanda sistem sorunları olarak gösterilen sorular aslında anlayış ve tarz sorunlarıdır. Her alandaki pratikten bize yansıyana baktığımızda gerçeği böyle görüyoruz. Kuşkusuz hiç sistem sorunu yok demiyoruz. Elbette vardır ve biz de zaman zaman tartışıyoruz. Fakat hemen her şeyi sistem sorununa bağlayarak sorunun oradan çözümlenmesini isteyemeyiz. Sorunlarımız daha çok anlayış ve tarz sorunları olarak ortaya çıkıyor. Önder Apo, Haki Karer Yoldaş için ne dedi, 'Benim gizli ruhum gibiydi' dedi. Kemal Pir Yoldaş ne söyledi, 'Önder Apo'nun ruhu hepimizin ruhudur' dedi. Eğer ruhsal olarak Önder Apo'yla birleşiyorsak, o zaman anlayışlarımızın da bir ya da her an birlik yaratmaya açık, dolayısıyla birbirine çok yakın olması lazım.

Diğer yandan, tarz meselesi de benzerdir. Önderlik tarzıyla, üslubuyla, temposuyla kendimizi eğitip o temelde birlik yaratmak gerekmektedir. Biz komite düzeninde çalışan bir Partiyiz. Komite olarak örgütleniyoruz. Fedai bir Hareketiz ve komünal yaşıyoruz. O halde herkes, her alanda komite düzeninde çalışmaya katılacak ve her kadro en az bir komitede örgütlü olacaktır. Her komite de kendi görev ve sorumluluğuna sahip çıkacak ve başka komitelere havale etmeyecektir. Komitelerin kolektif çalışma düzeni işleyecektir. Yani ortak kararı komite verecek ve herkes de iş bölümü temelinde çalışacaktır. Her kadro iradesini komitenin iradesiyle birleştirecek ve görevi komiteden alacaktır. İçinde yer aldığı komiteye çalışmaları hakkında rapor verecektir. O komitenin öngördüğü komünal yaşam içinde olacaktır.

Açıkça görülüyor ki Parti örgütlenmesine, komite düzenine, komite işleyiş esaslarına, komünal yaşam ve kolektif çalışma durumuna dikkat etmemiz gerekiyor. Özellikle de anlayış ve tarz dü-

zeltmesi çok önemlidir. Farklı anlayışlarımız olmuşsa yoldaşlarla oturup tartışmalı, anlayış birliği yaratmalıyız.

Kürdistan Devrimi'ni sadece Kürdistan düzeyinde ele almamalıyız

Burada şunu ifade etmek istiyoruz: Evet düşman saldırıyor ama bizim düşmana karşı mücadelede imkân ve fırsatlarımız çok daha fazladır. Fakat bu imkân ve fırsatları kullanabilmek önemlidir. İşte yeterince yapılmayan budur. Halbuki bizim tarihi misyonumuz var ve önümüzde çok büyük ideolojik, politik, örgütsel ve askeri görevler bulunuyor. Örneğin; her alanda yeni kadrolar katmak, bunları eğiterek yeni Parti kadroları oluşturmak, yeni komiteler örgütlemek, tabana doğru halk içinde Parti örgütülüğünü yaymak, Partiyi büyütmek, gerillaya katılımı artırmak, özsavunmayı örgütlemek, dağdaki, ovadaki ve şehirdeki gerillayı geliştirmek, kadın-erkek bütün toplumu özsavunma eğitiminden ve örgütlenmesinden geçirerek kendi güvenliğini kendisi sağlayan bir toplum haline getirmek, yaşamın her alanında halkı eğitip örgütlemek, kadın ve gençlik hareketlerini geliştirmek, imkânlar ölçüsünde meclisler ve komünler örgütleyerek demokratik toplum örgütülüğü ve yönetimlerini ortaya çıkartmak, bunları eğitip işler kılmak gerekirken, birçok kadro arkadaş gerçekten günlük olarak az bir çalışma içerisinde. Önder Apo 'Yüzde bir kapasiteyle çalışıyorsunuz' dedi. Gerçekten de yüzde doksan dokuz enerjimiz boşa gidiyor.

Çok açık ki, benzer ideolojik-örgütsel öncülük sorunlarımız vardır ve yaşanmaktadır. Bunları mutlaka açığa çıkarmak ve mücadeleyle aşmak gerekir. Yoksa düşman ne kadar zayıf olursa olsun, yerinde ve zamanında etkili bir mücadeleyle yıkılmazsa kendiliğinden yenilip gitmez. Bunun da iyi bilinmesi lazım. Özellikle sorunların karmaşıklığı daha çok duyarlı ve bilinçli olmaya, daha çok ideolojik-örgütsel öncülük gereklerini başarıyla yerine getirmeye ihtiyaç duyar. Karmaşık sorunlar ancak tartışılarak ve örgütlü çalışılarak doğru anlaşılır ve aşılabılır. İçinde bulunduğumuz dönemde Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gerektirdiği pratik mücadeleyi her alanda etkili bir biçimde geliştirerek AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratıp Özgür Kürdistan ve Demokratik Türkiye temelinde Demokratik Ortadoğu Devrimi'ni gerçekleştirecek bir gelişmenin önünü açmak ancak bununla mümkün olur.

Bizim artık Kürdistan Devrimi'ne dar yaklaşmamamız lazım. Özgürlük Mücadelesi'ni sadece 'Ulusal Özgürlük' düzeyinde ele almamalıyız. Kürdistan Devrimi'ni sadece Kürdistan düzeyinde ele almamalıyız. Kürdistan Devrimi daha şimdiden bir demokratik Ortadoğu devrimidir ve bir dünya devrimidir. Önder Apo'nun tüm ezilenlerin kurtuluşunu ve özgürlüğünü sağlayacak bir devrimci bakış açısı, zihniyeti, teorisi ve ideolojik-politik çizgisi vardır. O halde bizim de bunların gerektirdiği pratik-örgütsel çalışmamız ve mücadelemiz olmalıdır. Böyle olmazsa dar yaklaşmış ve çizgi dışına çıkmış oluruz. Dar tutum ve yaklaşımla da ne Kürdistan Devrimi'ni başarabiliriz ne de onu bir Ortadoğu ve dünya devrimi haline getirebiliriz! Dar yaklaşım her zaman bizi geri çeker, sınırlandırır, parçalar, pasifize eder; dolayısıyla da az üreten ve az sonuç alan bir durumda tutar. İşte hepimizin bunları mutlaka aşması gerekir.

Değerli Yoldaşlar,

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, 15 Ağustos Atılımı ve zafer çizgisinde mücadele,

başarının her zaman yaratıcısı ve garantisidir. Bu da Önderlik ve şehitler çizgisinde mücadele etmek demektir. Örneğin; 15 Ağustos Atılımı'nın ölümsüz komutanı Egîd Yoldaşın pratiğini düşünelim. Nasıl bir gerillacılık çizgisi geliştirdi? Nasıl bir komutanlık yaptı? Özgürlük savaşçılığını hangi özelliklere dayanarak var etti? Hem de en zor koşullarda, imkânların ve fırsatların hiç olmadığı, gelişmelerin yönünün nasıl olacağını fazla bilinmediği bir ortamda böyle bir komuta ve savaş çizgisini nasıl geliştirdi? İşte bu soruların cevabını düşünelim. Çünkü; 15 Ağustos Atılımı demek, Egîd komutanlığı ve savaşçılığı demektir. 36 yıldır böyle bir komuta altında örgütleniyoruz ve savaşıyoruz. Dikkat edilirse bu komuta gelişme yarattı, hem de kalıcı düzeyde; gerilla ordusu kurdu, çizgi oluşturdu, yenilmedi, zafer iddiasını geliştirdi ve her zamankinden daha fazla da koruyor.

Yine 15 Ağustos Kahramanlık Atılımı'nın ölümsüz şehitlerini düşünelim. Örneğin; 15 Ağustos Atılımı'nın 2. yıldönümünde Egîd Yoldaşın şahadetinin intikamını alma mücadelesi içinde şehit

gürlük ve demokrasi yürüyüşü, kahramanlık yürüyüşü kesintisiz bir biçimde sürüyor. Burada bir eksiklik yoktur. Fakat savaşı daha etkili kılma, mücadeleyi daha çok zengin hale getirme, faşist-soykırımcı düşmanı yenilgiye uğratan bir zafer düzeyini ortaya çıkartmaya da ihtiyaç vardır.

Şehitlerin anısına doğru sahip çıkmak bizleri başarıya ulaştırır

İşte bu konuda Önderlik çizgimiz doğru yolun ve başarı çizgisinin somut göstericisidir. Şehitler gerçeği bize en büyük güç-irade veren ve bizi büyütüp zafere taşıyan temel kuvvettir. Şehitlerimizin anısına doğru sahip çıkma ve devrimci temelde intikamlarını alma, bizleri bugüne kadar getirmiştir. İlk büyük şehidimiz Haki Karer Yoldaşın intikam mücadelesi partileşmemizi, yine Halil Çavgun Yoldaşın intikam mücadelesi büyük Hilvan Direnişi'ni ortaya çıkartmıştır. Zindan Direniş şehitlerimizin anısına doğru sahip çıkma bizi 15 Ağustos Atılımı'na taşımıştır. Komutan Egîd Yoldaşın ve 15 Ağustos kahramanlık

Mazlum Doğan temposunu en yetkin bir biçimde tutturan ve pratikleştiren yoldaşlardan birisi oldu. Neredeyse günün 24 saatinin en az 20 saatinde çalışma yürüttü. Birkaç işi birlikte yapabilen zengin bir tarza sahipti. Oldukça dinamik, hareketli bir pratik tarzın sahibiydi. Yerine göre savaşçı oldu, yerine göre komutan; yerine göre de halk çalışmalarından ideolojik faaliyetlere kadar her türlü görev ve sorumluluğu yürüttü. Her görev ve sorumluluğa her zaman hazır. Büyük bir coşku, heyecan ve enerjiyle doluydu. Herkesle yoldaştı. Kasım Engin Yoldaşa olmaz yoktu. Çaresizlik yanına yaklaşılmazdı. Her şeye bir çare bulan, her görevi en hızlı bir biçimde yapan, durmadan araştıran, inceleyen, bilgi edinen ve yarattıklarını yoldaşlarıyla paylaşan öncü bir militan olmayı başardı.

Şimdi 2020 direniş hamlemizi kuşkusuz Kasım Engin Yoldaşın anısına yürütüyoruz. Nasıl ki geçen yıl direnişini Helmet Yoldaşın anısına yürüttük ve intikamını güçlü bir biçimde aldysak, 2020 yılının bu büyük zafer hamlesini de büyük şehidimiz Kasım Engin Yol-

37'nci 15 Ağustos yılını gerçek bir atılım ve zafer yılı olarak ele alıyoruz.

Aslında 2020 yılını böyle bir anlayış ve ruhla karşıladık. Kış sonundan itibaren gerilla öncülüğünde dört parça Kürdistan ve yurt dışına yayılan büyük bir direniş hamlesi geliştirdik. Faşist-soykırımcı güçlerin ve kapitalist modernite sisteminin koronavirüs benzeri aldatmalarıyla bizi engelleme yaklaşımlarına pirim vermeyen bir tutum ve duruş içinde olduk. Düşman bu hamlemizi kırabilmek ve engelleyebilmek için birçok güçle görüşme yapıp her türlü pazarlıkta bulundu. Türkiye'nin imkânlarını pazarlayarak, söz konusu direniş hamlemizin başarısını önlemeye çalışan yeni planlı bir saldırı geliştirdi. Bununla 'Medya Savunma Alanları'ni işgal edeceklerini ve Hareketimizi bitireceklerini' söylediler. Tıpkı Güreş-Çiller-Ağar çetesinin, 'Ya bitecek ya bitecek' biçimindeki ifadesi gibi, Erdoğan-Bahçeli-Soylu çetesi de 2020 yılında gerillamızı ezeceğini, Özgürlük Hareketimizi bitireceğini iddia etti. Bu temelde dört aylık bir saldırı planı yaptıklarını, daha sonra bunu altı aya çıkardıklarını söylediler. İşte Heftanin işgal hareketini de böyle bir saldırı planı doğrultusunda başlatıp geliştirdikleri iddiasında bulundular.

Ama dikkat edelim, Temmuz ayı bitti Ağustos'tayız. Planları için öngördükleri sürenin yarısından fazlası geçmiş olmasına rağmen, Heftanin'de çakılıp kalmışlardır. İndirme yaptıkları tepelerde rahat duramıyorlar. Heftanin'den öteye hareket edemiyorlar. Aslında Heftanin'de sadece durdurulmadılar, aynı zamanda ağır bir biçimde darbelendiler de. Bizi bitireceğini söyleyenler, şimdi büyük atılımın 36'ncı yıldönümünde geliştirdiğimiz kapsamlı eylemliliklerle yıkılma, bitme, çökme noktasına gelmiş durumdadır. AKP-MHP faşizmi gerçekten de yıkılış noktasındadır. Gerilla öncülüğündeki özgürlük direnişimiz ise düşmana ağır darbeler vurarak zafer yolunda ilerlemektedir.

Büyük 15 Ağustos Atılımı'nın 37'nci yılına işte bu temelde girilmektedir. Düşmanı her gün darbeleyen, ağır çöküş ve çözülüşü yaşatan büyük bir direniş hamlesiyle 37'nci atılım yılı yaşanmaktadır. Yürekte inanıyoruz ki, 37'nci yıl daha güçlü bir mücadele, daha büyük bir kazanım ve her zamankinden büyük bir zafer yılı olacaktır. Düşmanın 2020 yılı planı daha şimdiden başarısız kılınmıştır ve kalan zamanda da düşman kesin yenilgiye uğrattılacaktır. Böyle bir mücadele ile faşizm yıkılacak halklarımız kazanacaktır, gerilla direnişimiz kazanacaktır, Devrimci Halk Savaşımız kazanacaktır!

Bunlar temelinde bir kez daha başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların 15 Ağustos Gerilla Bayramlarını kutluyor, 15 Ağustos çizgisinde özgürlük mücadelesi yürüten herkesi selamlıyor, ölümsüz komutanımız Mahsum Korkmaz Yoldaş şahsında tüm kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, tüm yoldaşları 30 Haziran, 14 Temmuz ve 15 Ağustos Atılım ve zafer ruhuyla kendilerini yenilemeye, örgütlemeye, daha güçlü savaşıp daha büyük kazanmaya, 37'nci 15 Ağustos yılını Özgürlük Mücadelemizin yeni bir zafer yılı haline getirmeye çağırıyoruz!

Kahrolsun Faşist-Söyürgeci-Soykırımcı Diktatörlük!
Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!
Yaşasın 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu!
Biji Rêber Apo!

1 Ağustos 2020

● Tıpkı Güreş-Çiller-Ağar çetesinin, 'Ya bitecek ya bitecek' biçimindeki ifadesi gibi, Erdoğan-Bahçeli-Soylu çetesi de 2020 yılında gerillamızı ezeceğini, Özgürlük Hareketimizi bitireceğini iddia etti. Bu temelde dört aylık bir saldırı planı yaptıklarını, daha sonra bunu altı aya çıkardıklarını söylediler. İşte Heftanin işgalini de böyle bir saldırı planı doğrultusunda başlatıp geliştirdikleri iddiasında bulundular. Ama dikkat edelim, Temmuz ayı bitti Ağustos'tayız. Planları için öngördükleri sürenin yarısından fazlası geçmiş olmasına rağmen, Heftanin'de çakılıp kalmışlardır.

düşen Seyfettin Zoğurlu Yoldaşı ele alalım, 2003 yılının 15 Ağustos şehidi Erdal Yoldaşı ele alalım, 2018 yılının 15 Ağustos şehitleri Zeki Şengali ve Atakan Mahir Yoldaşları düşünelim. Ağustos ayının ilk günlerinde şehit düşen Sarı İbrahim ve Hüseyin Mahir yoldaşları düşünelim. Bunlar gibi, Ağustos ayının her gününde onlarca kahraman şehidimiz vardır. Partimizin en üst görev ve sorumluluklarını üstlenen, değişik alanlarda gerilla birlikleri kuran, gerilla savaşlarına komuta eden yoldaşlardır bunlar. Bu vesileyle hepsini saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz.

Aslında günümüzde de özellikle gerilla ve halk direnişimizde bu kahramanlık çizgisi devam ediyor. Örneğin; Efrin direnişini ele alalım, Heftanin, Xakûrkê, Serhat direnişlerine bakalım. Hepsinin şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. Özellikle düşman işgaline geçit vermeyen Heftanin Direnişi'ni selamlıyoruz. Memyan, Esmer, Nucan ve Rüstem Cûdî yoldaşlar şahsında tüm şehitlerini saygı ve sevgiyle anıyoruz. 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu, kahramanlık yürüyüşü söz konusu alanlarda, dört parça Kürdistan'da gerilla mücadelesi yürüten komuta ve savaşçı gücün ve direnen halkımızın özgürlük yürüyüşünde yaşıyor ve pratikleşiyor. 15 Ağustos'un başlattığı öz-

dönemi şehitlerinin anısına doğru sahip çıkma bizleri 36 yıl kesintisiz süren bu büyük direniş ve onun başarılarına ulaştırmıştır.

Bu temelde 2020 yılında da her gün savaşıyor ve bedelini de ödeyerek şehitler veriyoruz. Egîd Yoldaştan Kasım Engin Yoldaşa kadar uzanan büyük bir komuta çizgisini böyle bir direniş içerisinde oluşturmuş bulunuyoruz. 2020 yılının Mayıs şehitler ayının büyük şehidi Kasım Engin Yoldaşımız oldu. Burada bir kez daha saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Amacını başarma ve anısını yaşatma sözümüzü yineliyoruz.

Kasım Engin Yoldaş, 15 Ağustos Atılımı'nın etkisi Avrupa'ya yansıdığı andan itibaren hemen etkilenecek önce gençlik mücadelesine katılan, ardından da Önderlik eğitimi görerek Kürdistan'a, gerilla savaşına yürüyen bir yoldaşımızdı. 35 yıl boyunca yurtdışından Kürdistan'a, kültür-sanat faaliyetlerinden gerillacılığa, halk ilişkilerinden ideolojik çalışmaya, propaganda ve ajitasyona kadar Parti çalışmalarımızın her alanında görev ve sorumluluk üstlendi. Bunları başarıyla yerine getirebilmek için günün 24 saatinin her anında çalıştı. Önder Apo, Mazlum Doğan Yoldaş için, 'Günde 500 sayfa kitap etüt ederdi' demişti. Gerçekten de Kasım Engin Yoldaş,

daşın anısına yürütüyoruz ve her gün kahraman gerillamız, faşist-soykırımcı düşmana ağır darbeler vurarak intikamını alıyor.

Dikkat edelim, şehitler bizi eğitiyor ve birleştiriyor. Şehitler bizi mücadeleye çekiyor. Şehitler bize doğru yolu ve zaferin tarzını gösteriyor. Dolayısıyla insan, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendini eğittikçe yenilmez, zaferden zafere koşan büyük bir militan haline geliyor. İşte 15 Ağustos çizgisinde devrimcilik yapmak böyle militanlaşmaktır. Bu temelde militanlaşanların da zafer kazanacağı açıktır. Böyle bir devrimcilik, düşmanlar ne yaparlarsa yapsınlar AKP-MHP faşizmini, gerisindeki efendilerini ve önündeki uşaklarını mutlaka yenilgiye uğratacak ve özgürlük mücadelemizi zafere taşıyacaktır.

Değerli Yoldaşlar,

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'mızın 37'nci yılına işte böyle bir kararlılık ve iddia temelinde giriyoruz. Dikkat edilirse süreci anlama, görev ve sorumlulukları bilince çıkartma, onları nasıl başaracağımıza dair sorulara cevap vermede herhangi bir eksikliğimiz yoktur. Yine faşist-soykırımcı düşmana darbe vurarak onu yenilgiye uğratacak imkân ve fırsatlara sahip olma konusunda da herhangi bir zayıflığı yaşamıyoruz. Bu bakımdan

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın temel özellikleri ve yarattığı etkiler

15 Ağustos Atılımı Kürdistan tarihinde bir ideolojiye ve amaca dayalı geliştirilen ilk planlı isyandır. Bilindiği gibi Kürdistan tarihinde sömürgecilğe ve egemenliğe karşı birçok isyan yaşanmıştır. Kuşkusuz 15 Ağustos Atılımı, bu isyanların bir devamı ve çağdaş düşünce sistemiyle donanmış ilk planlı, bilinçli, örgütlü, insanlığa ve özgürlüğe sahip çıkma başkaldırısıdır. Aynı zamanda topluma dönük kendine sahip çıkma, insanlığa sahip çıkma çağrısıdır. Diğer yandan yenilmeyen, uzun süreli ilk isyandır, ilk direniştir.

Murat Karayılan

İnsanlığın doğuşuna beşiklik etmiş kadim Kürdistan coğrafyası, tarihi boyunca ama özellikle de son 100 yılda büyük zulümlere tanıklık etti. Dili, kültürü, yaşam biçimi yok edilmek istenen bu toprakların esas sahibi olan Kürt halkı ise bu zulüm politikasının en büyük mağduru oldu. Çok köklü bir geçmişe sahip olmasına rağmen sömürgeciler tarafından kendisine ait hiçbir şeyi bırakılmayan Kürt halkının, bugün bir dirilişi yaşadığı ve kendisine ait olanlara tekrardan kavuşma sürecine girmiş olduğu, bütün dünya tarafından kabul edilen bir gerçektir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi öncülüğünde direnen Kürt halkı, bugün Ortadoğu'nun en önemli aktörlerinden biri haline gelmiştir. Şüphesiz halkımızın bugün elde ettiği kazanımlarda en büyük paylardan biri, 15 Ağustos 1984'te büyük komutan Egîd (Mahsum Korkmaz) yoldaş öncülüğünde geliştirilen Diriliş Atılımı'dır. Kürdistan halkının tarihinde ve var olma mücadelesinde şanlı 15 Ağustos 1984 Atılımı'nın birçok önemli katkısı bulunmaktadır.

Uygulanan sömürgeci soykırım politikaları temelinde yok olmanın eşiğine getirilen Kürdistan toplumu, ölüm-kalım sürecinde iken gelişen tarihi 15 Ağustos Atılımı, çok önemli bir rol oynamıştır. 12 Eylül 1980 faşist askeri cuntası, Türkiye sol-sosyalist hareketi ile Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni tasfiye etmek üzere inşa edilmiş bir süreçti. Ama diğer önemli bir özelliği ise bu faşist darbe rejiminin Kürdistan'da uygulanan Şark Islahat Planı'nı tamamlama hamlesi olarak da gerçekleşmesidir. Yani nispi olarak 1960'lardan sonra yaşanan bir takım cılız kıpırdanışlardan yola çıkarak, Şark Islahat Planı'nın yeterince sonuç alıcı kılınmadığı ve bunu mutlaka tamamlamak gerektiği saikiyle 12 Eylül cuntası, Kürt toplumunu tümünden soykırımdan geçirmenin politikalarını uygulamıştır.

Bu cunta rejimine karşı ilk çıkış ve direniş, tarihi zindan direnişleridir. Başta Mazlum Doğan Yoldaş'ın eylemi, ardından Ferhat Kurtay öncülüğündeki Dörtler'in çarpıcı bir biçimde ortaya koydukları duruş, sonrasında ise Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz ve Ali Çiçeklerin 14 Temmuz'daki büyük direnişleri cuntaya karşı nasıl davranılması ve ne pahasına olursa olsun boyun eğmemek gerektiğini ortaya koymuştur. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlığı içerisinde bulunan Önder Apo'ya en büyük desteği bu zindan direnişleri sağlamıştır.

15 Ağustos, insanlığa sahip çıkma çağrısıdır

Kürdistan toplumu, neolitik kültürün taşıyıcısı bir toplum olarak bölgenin en kadim kültürlerinden birini temsil eden bir toplumdur. İnsanlığın ilk dev-

riminin gerçekleştiği, ilk kültürleşmenin yaşandığı bu kutsal topraklarda yaşayan, kendisiyle birlikte insanlık kültürünü taşıyan Kürt toplumuna karşı geliştirilen asimilasyon ve soykırım politikalarıyla toplum adeta paçavraya dönüştürülmüş, ölümün eşiğine getirilmişti. Bu temelde Kürdistan'da insanlık ayaklar altına alınmıştı. İnsanlığın tarihi birikimini yok etme, böylece insanlığa karşı büyük bir suç işleme durumu yaşanıyordu.

Bunu görüp de sessiz kalmak, insanlık değerlerini korumamak, insanlıktan çıkma anlamına gelirdi. Bu açıdan, 'ben insanım' diyen herkesin, yaşanan insanlık dışı uygulamalara, insanlığın ayaklar altına alınmasına karşı mutlaka ses çıkarması, karşı çıkması ve bir şeyler yapması gerekiyordu. İşte 15 Ağustos Atılımı, Kürdistan'da insanlığın ayaklar altına alınmasına karşı bir hamledir. Bu nedenle Önder Apo çoğu zaman 15 Ağustos Atılımı'nı, 'Bir insanlık atılımı' olarak değerlendirmiştir. Bu atılım, sadece Kürt halkını yok olmaktan kurtarmamış; Kürt halkı şahsında insan olmanın gereklerine sahip çıkmıştır. Bu açıdan Tarihi 15 Ağustos Atılımı, özü itibarıyla bir insanlığa sahip çıkma adımı olarak da tarihe geçmiştir.

Ayrıca Kürdistan tarihinde bir ideolojiye ve amaca dayalı geliştirilen ilk planlı isyandır. Bilindiği gibi Kürdistan tarihinde sömürgecilğe ve egemenliğe karşı birçok isyan yaşanmıştır. Kuşkusuz 15 Ağustos Atılımı, bu isyanların bir devamı ve çağdaş düşünce sistemiyle donanmış ilk planlı, bilinçli, örgütlü, insanlığa ve özgürlüğe sahip çıkma başkaldırısıdır. Aynı zamanda topluma dönük kendine sahip çıkma, insanlığa sahip çıkma çağrısıdır. Diğer yandan yenilmeyen, uzun süreli ilk isyandır; ilk direniştir. Geçmişte Kürdistan'da yaşa-

nan isyanlar genellikle kısa süreli olmuşlardır. En uzun sürenleri 19'uncu yüzyıldaki isyanlardır; bunlar da en fazla 4 yıl sürmüştür. Cumhuriyet dönemindekiler ise daha kısa sürelidir. Ama 15 Ağustos Atılımı'yla başlayan süreç, ezilemeyen ve yenilemeyen, en uzun süren bir direniş ve başkaldırı çıkışıdır. Bu atılım, öncelikle Kürdistan'daki kölelik zincirini kırmayı hedefleyen, buna dönük yönelimi gerçekleştiren bir atılımdır. Dış egemen güçlere olduğu kadar iç teslimiyete, ihanete karşı geliştirilmiş bir hamledir. Bu açıdan şanlı 15 Ağustos Atılımı'nı salt bir askeri adım olarak görmek veya klasik bir isyan gibi ele almak çok dar ve sığ bir yaklaşım olur.

15 Ağustos Atılımı büyük emeklerle gerçekleşen bir diriliş devrimidir

Burada esas ve temel yan, toplumsal uyanışı hedefleyen, toplumun kendisini sorgulamasını geliştiren ideolojik-politik boyutudur. Kuşkusuz gelişen direniş silahlı olmak zorundaydı. Zaten bunun dışında koşulları yoktu. Yani var olmak, aynı zamanda insanlığa sahip çıkmak için o dönemde kendini silahla savunmak ve direnişi geliştirmek bir zorunluluktur. Ama bu adımın esas amacı toplumun kendini sorgulamasını sağlamak, onu örgütlemek ve harekete geçirmektir. Bu tabii ki pratikle, uygulamayla yapılması gereken bir çalışmaydı. Eylemle gerçekleşmesi gereken devrimsel bir faaliyetti. Kuşkusuz bu kolay olmadı. Büyük emeklerle, destansı direnişlerle gerçekleştirilebildi. O günkü koşullarda hiç kimse böyle bir çıkışın gerçekleşebileceğine inanmıyordu. 15 Ağustos Atılımı başladığında da hiç kimse bunun ayakta

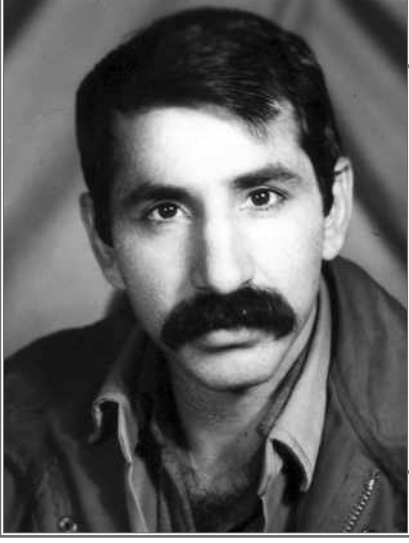
kalabileceğine ve devam edebileceğine inanmıyordu. Çünkü; tarih boyunca her başkaldıran Kürt ezilmişti. Toplum bu anlamda kırılmaya uğratılmıştı. Hatta toplum, Geliye Zilan'da, Dersim'de yaşadığı o büyük vahşeti unutmak için çok çaba sergilemişti. Hiç kimse çocuklarına o büyük katliamları aktarmamıştı. Zorunlu, kaderine razı olma biçiminde toplumda bir teslimiyet ve başkalaşıma uğratma, Türkleştirme siyaseti oldukça derinleştirilmişti. "Başka çare yok, başka yol mümkün değil" algısı yaratılmıştı. Hatta bu algının sadece dışımızdaki güçlere değil, içimize de bir biçimde sirayet etme durumu vardı.

Bu yüzden Önder Apo'nun 80'lerden itibaren bu algıyı kırmak için umut yaratarak, 'Başarı mümkündür!' noktasında inancı geliştirmek için çok büyük mücadeleler sergilediğini biliyoruz. Semir tasfiyeciliği, daha sonra değişik biçimlerde içe yansıyan sağ savunmacılık, dönem taktiğine inanç zayıflığı vb sömürgeci sistemin yarattığı köleci kişiliğin çok yönlü engellemeleriyle boğuşa boğuşa 15 Ağustos çizgisi sürdürülmüştür. Özellikle 1987-90 arası süreçte dörtlü çete dediğimiz komplocu-kontra pratiklerinin 15 Ağustos çizgisini tersyüz etme girişimlerine ve bu konuda düşmanın yoğun çabalarına rağmen toplumda, Kürdistan'da gerillanın bir özgürlük umudu olduğu ve yenilmeyeceği fikrini yaratıp teslimiyeti aşmak kolay olmamıştır. İşte bu, kendisiyle birlikte diriliş devrimi'ni gerçekleştirmiştir. Diriliş devrimi, toplumdaki umutsuzluğu ve inançsızlığı kırma, kendine güvenme, özgürlüğe dair inancı kazanma devrimidir. Kürdistan'da gelişen gerilla, 1990'a geldiğimizde işte toplumda böylesine köklü bir devinimi ve değişimi yaratarak diriliş devrimini gerçekleştirmiştir.

Diriliş devrimi, öncelikle bir düşünce devrimidir. Zihinsel değişimdir. Siyasi, sosyal ve kültürel bir devrimdir. Bu temelde toplumda köklü bir algı değişikliğini yaratarak gelişmiştir. Köleci toplumu reddeden, ona başkaldıran ve özgürlüğü bir yaşam amacı olarak belirleyen bu mücadele temelinde gerçekleşen sosyal devrim, kendisiyle birlikte kadın devrimini geliştirmiştir. Toplumun derinliklerinde gizli olan kadının gücünü açığa çıkaran bu devrimsel süreç, daha ilk hamlesel çıkışında özgür toplumun nasıl yaratılabileceğini açığa çıkarmıştır. Neolitik devrimin öncü gücü olan kadının toplumsal devrimdeki baş aktör olmasının tarihsel gerçeğinin bu devrimle birlikte açığa çıktığını ve netleştiğini belirtmek gerekiyor. Yani birçok açıdan toplumun yeniden yaratılması, artık teslim olmuş, umutsuz bir toplum değil, direnen, savaşan bir halk gerçekliğine, büyük bir inançla özgürlük mücadelesine atılmış bir toplumsal gerçeğe ulaşma süreci bu temelde başlamıştır.

Sömürgecilik ise Kürdistan'ı gericiğin merkezi haline getirmek istiyordu. Zaten belli düzeyde bunun temelleri de atılmıştı. Toplumsal çarpıklaştırma, kendi kökünden koparıp başkalaşıma uğratma, kendiliğinden, gericiğin alt yapısını oluşturmaz. İşte sömürgecilik Kürdistan'ı bu düzeye getirmeyi önüne koymuş bulunuyordu. Ama Önder Apo'nun düşünce sistemiyle gelişen 15 Ağustos Atılımı ve diriliş devrimi, bugün Kürdistan'ı özgürlük ve demokrasi mücadelesi ile direnişin merkezi haline getirmiştir. Eğer 15 Ağustos Atılımı olmasaydı, Türkiye'de 12 Eylül faşist sistemi kurulmuş, Kürt toplumu tümüyle kırımdan geçirilirdi. Zaten başlamış olan o soykırım politikası son kertesindeydi ve bu tamamlanırdı. Ancak 15 Ağustos Hamlesi bunun önüne geçti. Bu atılım, sadece Kürt halkının yok olmasının önüne geçmediği gibi, sadece Kürt halkının var olmasını da sağlamakla kalmadı. Aynı zamanda 12 Eylül faşist cuntasının kendi sistemini kurmasını da engelledi. 12 Eylül cuntasının, Türkiyeli sol-sosyalist-devrimci hareketi ezmesine karşın, 15 Ağustos Atılımı devrimin nefes bollarını açtı, faşizmin kökleşmesini önledi. Bu açıdan 15 Ağustos Atılımı'nın demokratik yanı önemli bir boyut olarak pratikte karşılığını buldu.

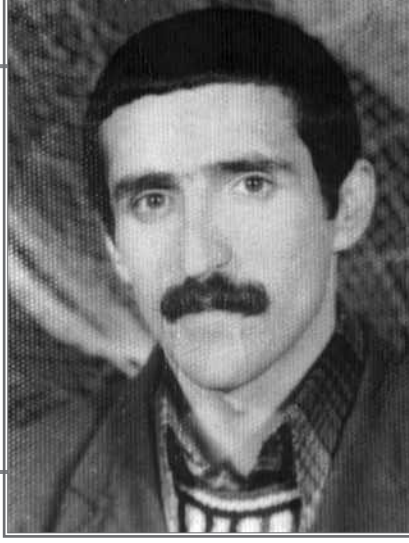
Bütün bunlar tabii ki kolay gerçekleşmedi. Önder Apo'nun bitmez tükenmez mücadelesi ve büyük emeği ile bu çizginin kararlı takipçileri olan kahraman militanların büyük emeğinin burada rolü çok fazladır. Büyük Komutan Egîd (Mahsum Korkmaz) Yoldaşın emeği, paha biçilmez bir değerdir. Onun yoldaşları olan Bedran (Mehmet Sevkat), Erdal (Mustafa Yöndem), Zeki (M. Emin Taştan), Gözlüklü Ali (Abdullah Ekinci), Havva (Hanım Yaverkaya), Rüken (Çiçek Selcan), Saadet (Rahime Kahraman), Leyla (Sultan Yavuz), Bêrivan (Binevs Agal), Azime (Mihriban

Bedran (Mehmet Sevgat)

Erdal (Mustafa Yöndem)

Gözlüklü Ali (Abdullah Ekinci)

Havva (Hanım Yaverkaya)

Rûken (Çiçek Selcan)

Saran) ve son dönem şehitlerinden olan Sinanê Sor (Ali Aktaş) yoldaşların büyük emekleri ile Bedran Gundikremoların (Sait Tanıt) yerelden güç katarak sunduğu katkılarının rolü çok fazladır. Yüzlerce ve daha sonra da artarak sayısı binlere ulaşan kahramanların destansı direnişleriyle ancak pratikleşebilmiştir. Kısacası 15 Ağustos Atılımı ve buna paralel olarak gerçekleşen diriliş devrimi, Önder Apo'nun çabalarına karşılık vermek üzere, Önderlikle yoldaşlık yapmak üzere fedai bir biçimde büyük bir cesaretle devrime yönelenler eseri olarak hayat bulmuştur.

15 Ağustos Atılımı, Kürt halkında ulusal bir ruh yaratmıştır

15 Ağustos Atılımı, sadece Türkiye ve Bakurê Kurdistan'la sınırlandırılmaz. Onun etkisi ulusal ve bölgesel çapta çok güçlü bir biçimde yansımaları buldu. Öncelikle ulusal çapta çok büyük bir rol oynadı. Ulusal birlik ruhunu geliştirdi. Bu hususta Rojavayê Kurdistan'ının zaten 15 Ağustos'un öngünlerinde ve sonrasında, bu büyük devrim hareketinin yılmaz bir takipçisi ve katılımcısı haline geldiği biliniyor. İsmaililerin, Muhittinlerin, Ömerlerin, Mehmed Kûsilerin, Rifatların, Mihemed Eldemirlerin, Dicle, Rûken ve Peymanların öncülüğünde büyük katılımları gerçekleşti. Daha sonra Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'ı da çok ciddi bir biçimde etkiledi. Özellikle '80 sürecini göz önüne getirmek, bu konudaki gerçeği ve 15 Ağustos Atılımı çizgisinin ulusal düzeyde yarattığı etkiyi görmeye olanak sağlar.

Başûrê Kurdistan'da 1982'den itibaren başlatılan Enfal sürecinde, 1988 Halepçe Katliamı ile vahşet zirveye ulaştı ve bu temelde yurtsever kesimler ile direniş güçleri Kurdistan'ı terk etmek durumunda kaldı. Yine İran'daki İslam devrimi ile birlikte gelişme olanağı sağlayan Rojhilat halkımız Kurdistan'ın birçok yerinde yönetimini kurdu ama buna karşı gelişen İran sömürgeciliğinin saldırıları ve iç ihanet neticesinde gittikçe bir gerileme sürecine girdi; 1988'lere geldiğimizde Rojhilat direniş güçleri de önemli oranda Irak'a-Başûrê Kurdistan'a çekilmek zorunda kaldı. İşte tam da

böyle bir dönemde Bakur'da yükselen direniş sesi ve gerillanın çarpıcı eylemleri, tüm Kürdistan için bir umut ve bir dayanak haline geldi. Eğer o koşullarda Bakur'da direniş olmasaydı, 12 Eylül cuntasının planlaması temelinde soykırım gerçekleşip sessizlik hâkim olsaydı, darbe yemiş olan Başûr ve Rojhilat'taki direniş de bir daha başını kaldıramaz ve toparlanamazdı. Ama yanı başında tanklara toplara göğüs gererek, Cizir'de, Silopî'de, Nisêbîn'de, Amed'de, Licê'de, Şirnex'te ve tüm Bakurê Kurdistan'da direnen halkı gören Başûr halkımız, bundan esinlenerek 5 Mart 1991 Ayaklanması'nı geliştirmiştir.

Apo'nun bakış açısı, Demokratik Ulus'u yaratma perspektifiyle bütün bunlar aşılacak ulusal birlik ruhunun gelişme süreci bu temelde başlatıldı.

Kısaca 15 Ağustos Atılımı'nın Kürt toplumunu var etmede, özgürlük umudunu yaşatmada, özgürlük ve direniş ruhunu vermede çok önemli ve tarihi bir rolünün olduğu açık, ortadadır. 15 Ağustos Atılımı, Kürt halkının özgürlük ve var olma stratejisini yarattı. Bunu mücadelesi ile güçlendirdi. Bu anlamda gerek Rojava'da atılan temel ve yaratılan etkilerde, gerekse de Başûr'da 91 Ayaklanması'nda ve yine Rojhilat'ın umutsuzluğa kapılmamasında 15 Ağus-

Ama sömürgeci Türk devletinin ve uluslararası emperyalist güçlerin, Kürt sorununda barışçıl-demokratik çözümü istememeleri nedeniyle 1993 ateşkes sürecine müdahale edildi. Eşref Bitlis ve Turgut Özal bu temelde katledilerek Türkiye'de yeni kontra bir faşist sistem etkili hale getirildi, Kürdistan halkına karşı uluslararası komplo çizgisi pratiğe konuldu. Zaten o zamana kadar gerillaya karşı sadece Türk ordusu savaşıyordu; NATO da savaşıyordu. Bugün tekrardan gündeme giren Olof Palme cinayeti, sadece Türk devletinin bazı bilgi ve raporları İsveç devletine sunmasıyla PKK'ye yüklenmemiştir. Bu komplo, NATO Gladious'un bir projesiydi. Kürdistan'da gerçekleşen 15 Ağustos Atılımı'nın, gerillanın uluslararası düzeyde etki yaratmasının önüne geçmek ve onu 'terörist' olarak damgalamak için özel uygulanmış bir NATO politikasıdır. İşte şimdi açığa çıktı. Demek ki daha baştan beri NATO'nun Türk ordusuyla birlikte Kürdistan özgürlük gerillasına karşı mücadelesi var. Ama 90'lara geldiğimizde, özellikle 1992 yılı itibarıyla NATO'nun daha etkili devreye girdiği ve 1993'teki o ateşkes sürecini bu temelde sabote ederek Kürdistan'a dönük bir yok etme hareketinin başlatıldığı, uluslararası komplo siyaseti temelinde bunun uygulamaya geçirildiği açık, ortadadır.

Bu çizginin sonucu olarak Uluslararası Komplo'yla Önder Apo'nun bütün insanlık ve uluslararası yasaların çiğnenmesi temelinde kaçırılması ve esir alınması durumu yaşanmıştır. Onlar bu Uluslararası Komplo hamlesi ile Önderlik çizgisini tümüyle bitirmeyi, tarihe gömmeyi ve böylece Kürdistan halkına dönük soykırım siyasetini tamamlamayı hedeflediler. Bu amaçlarına ulaşmak için Başûrê Kurdistan'da o zaman itibarıyla mahiyeti bile belli olmayan bir alan açtılar. Bu alan açma, tamamıyla PKK'ye karşı geliştirilen mücadelenin başarısı içindi. Yoksa Başûrlu örgütlere öyle bir olanak sunmazlardı. Ama büyük bir özgürlük hamlesi olarak gelişen 15 Ağustos çizgisini tasfiye etmek için Başûr'da öyle bir politika uyguladılar. Amaç Başûrluları da bu politikaya ortak etmektir.

Fakat Önder Apo'nun Uluslararası Komplo'yu doğru çözümlemesi ve komploya karşı daha üst bir hamle ile cevap vererek komplo çizgisini boşa çıkarması önemli, tarihi ve dahiyane bir çıkıştı. O zor koşullarda bile Önder Apo, İmralı işkence ortamında olağanüstü bir yoğunlaşmayı yaşayarak hem komploya boşa çıkardı hem de hareketin yenilenmesi temelinde büyümesinin önünü açtı; onun ideolojik çerçevesini büyük bir çözümleme yeteneği ile geliştirdi. Çağı ve koşulları doğru okuma temelinde Önderlik İmralı koşullarında, demokratik devrim, kadın devrimi, ekolojik devrim perspektifiyle paradigmasının eksenini belirledi ve bu temelde Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nı şekillendirerek hareketin yenilenmesini ve güçlenmesini sağladı. Demokratik Konfederalizm, Ortadoğu halklarının sorunlarının çözüm formülünü büyük bir çözümleme ile geliştirdi. Ulus devletçi sisteme karşı Demokratik Ulus formülasyonu çok önemli ve tarihi bir çözümleme gerçeğini ifade ediyor. Ulus-devletçi, milliyetçi bakış açısının, ırkçılığı ve faşizmi geliştirerek halkları birbirine kırdırması yerine, Demokratik Ulus perspektifiyle halkların kardeşleşmesini ve yeni bir ulus formuyla, demokratik toplumu, demokratik siyaseti geliştirme çerçevesini ortaya koydu. Bunun aynı zamanda, kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite perspektifini de içerdiği bilinmektedir. İnsanlığın kapitalizme mahkum olmadığı, buna karşı seçeneğin de Demokratik Sosyalizm - Demokratik Konfederalizm olduğunu bu biçimde ortaya koydu ve bu temelde yürüten mücadelemiz artık Kürdistan sınırlarını da aşarak bir halklar mücadelesi haline dönüştü, yani bölge halkları ve Ortadoğu halklarının geleceği açısından da önemli bir rol ve misyon üstlendi.

Önder Apo'nun Uluslararası Komplo çizgisine karşı çağrı doğru okuması temelinde yeni paradigmasını biçimlendirmesi, sadece Kürdistan halkı için değil, hem Ortadoğu halklarının sorunlarını çözme hem de insanlığın kapitalizme karşı mücadelesinde alternatifini koyarak, devrimci mücadelenin gelişmesinin çizgisini netleştirerek yeni bir devrimsel sürecin ideolojik temelini atmış oldu.

15 Ağustos Atılımı'nın Kürt toplumunu var etmede, özgürlük umudunu yaşatmada, özgürlük ve direniş ruhunu vermede çok önemli ve tarihi bir rolünün olduğu ortadadır. 15 Ağustos Atılımı, Kürt halkının özgürlük ve var olma stratejisini yarattı. Bunu mücadelesi ile güçlendirdi. Bu anlamda gerek Rojava'da atılan temel ve yaratılan etkilerde, gerekse de Başûr'da 91 Ayaklanması'nda ve yine Rojhilat'ın umutsuzluğa kapılmamasında 15 Ağustos Atılımı'nın çok açık bir rolü vardır.

91 Ayaklanması'nın geliştirilmesinde 15 Ağustos direniş çizgisinin bu biçimde büyük etkisi vardır. Direnen Bakurê Kurdistan'ın çarpıcı başkaldırısı, tüm Kürdistan'ı etkisi altına almıştı. Bunun sonucunda Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, 90'ların başında gündeme oturdu.

Eğer Bakurê Kurdistan direnişi olmasaydı, 90'larda tüm parçalarda Kürt toplumunda ölüm sessizliği hâkim olurdu. Bu açıdan 15 Ağustos'un büyük bir ulusal özelliği vardır. Ulusu var etmede önemli bir rol oynamıştır. Ayrıca ulusal birlik ruhunu geliştirmede, yani mezhepler arası, dinler arası, lehçeler arası ve bölgeler arası farkları aşarak ulusal ruh yaratması, ulusallığı her şeyin üstüne koyması da çok önemli bir rol oynamıştır. Çünkü o zamana kadar mezhepçilik, lehçecilik, parçacılık, aşiretçilik, bölgecilik Kürdistan'da kol geziyordu. Ama Önder

tos Atılımı'nın çok açık bir rolü vardır. Bu net bir şeydir.

Diriliş devrimine uluslararası saldırılar Önder Apo'nun dahiyane çabalarıyla aşılmıştır

15 Ağustos Atılımı, 90'lardan itibaren Kürt sorununu çözüm için yeniden gündeme taşıdı. Kürdistan'da yapılan katliamlar, Şark Islahat Planı'nın sonuç almadığını ortaya koydu. Kürt sorununu Türkiye ve dünya gündemine bu biçimde taşıdı. Bu anlamda başarılıdır, rolünü oynamıştır. 15 Ağustos Atılımı toplumu yok olmaktan kurtarmış, yeni, demokratik geleceğe umutla bakan bir direnişçi toplum yaratmış, sorunu ulusal ve uluslararası gündeme taşımıştır. Bu açıdan 15 Ağustos çizgisi ilk 9 yılında başarıyı kesinleştirmiştir.

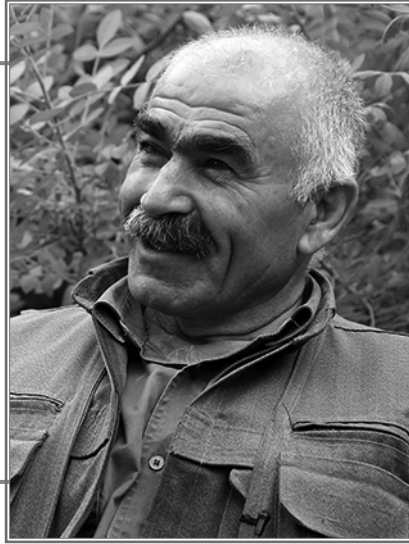
Saadet (Rahime Kahraman)

Bêrivan (Bineş Agal)

Azime (Mihriban Saran)

Bedran Gundikremo (Sait Tanıt)

Sinanê Sor (Ali Aktaş)

Çözüm istemeyen AKP'ye karşı 1 Haziran Hamlesi ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisi

Önder Apo, bununla birlikte Kürt sorununun demokratik-barışçıl çözümü için 1999'dan itibaren büyük çabalar sergiledi. Barışçıl-demokratik çözüm için yapılması gereken her şey yapıldı. Silahlı mücadelenin durdurulması, gerillanın Türkiye sınırları dışına çekilmesi, provokasyona yol açabilecek hiçbir şey bırakılmadan, Türkiye'nin birliği ve bütünlüğü çerçevesinde demokratik çözümün en makul bir formülle ortaya konulmasına rağmen sömürgeci Türk devleti çözüme gelmedi. Onun yerine özel savaş yöntemleri ve entrikalarla Kürt toplumunu oyalayacak, son tahlilde Özgürlük Mücadelesi'ni tasfiye etmeyi hedefleyecek olan yeni bir hükümeti, AKP hükümetini iş başına getirdi. Kürt sorununu çözmediği değil, sürece yayararak bitirmeyi hedefleyen bu konsept ve arkasındaki güçler, bununla da kalmayıp Uluslararası Komplot çizgisi temelinde Hareket'in içine de el atarak bir tasfiyeci-çeteci grup eliyle Önderlik çizgisini tümüyle tasfiyeye yöneldi. Bütün iyi niyet girişimlerine karşın, karşı tarafın art niyetli olduğu böylece net bir biçimde açığa çıktı.

Bilindiği gibi, buna karşı ikinci bir 15 Ağustos Atılımı olan 1 Haziran 2004 Hamlesi gündeme girdi. Bu artık bir zorunluluktu. Yeniden Kürt toplumunu bitirmeye yönelik Uluslararası Komplot çizgisinin hedeflerine ulaşmak üzere soykırım siyasetini adım adım ve değişik entrikalarla uygulamaya geçen bu zihniyete karşı Hareketin ve toplumun kendini savunmaktan başka çaresi kalmadı. Zaten 1 Haziran Hamlesi bu yüzden 15 Ağustos'un bir devamı olarak gündeme girdi. Erdal (Engin Sincer), Adil (Ramazan Aybi), Nûda (Nazan Bayram) ve nice kahraman şehidimizin öncülüğünde önemli bir hamlesel süreç gelişti. Ama gelişen bu hamlesel sürece bir 'savaş ilanı' denmedi. "Aktif savunma dönemini ilan ediyoruz" denildi. Yani 1 Haziran Hamlesi bir aktif savunmadır; özü itibarıyla Kürt halkının öz savunma sürecinin aktifleştirilmesidir. Aslında 15 Ağustos'un da en temel özelliklerinden birisi budur. Yani 15 Ağustos herhangi bir kimseye bir saldırı değildir. Bakmayın şimdi NATO Gladiosu'nun eliyle Hareketimize 'terörist' damgasının vurulmasına. Esas terörist olan soykırımcı ve sömürgeci Türk devletidir. Halkımızın bütün tarihsel-kültürel birikimini hedefleyen ve en vahşi yöntemlerle ortadan kaldırmaya yönelik bu rejim, en büyük şiddeti ve terörü uygulayan bir güçtür. Bizim yaptığımız ise yok olmamak için, ölmek için, var olmak için kendimizi savunmaktır. Esas itibarıyla 15 Ağustos da böyledir, 1 Haziran Hamlesi de böyledir. Bir öz savunmadır. Kürt halkının kendini savunma hamlesidir. Var olmak için meşru müdafaa hakkını kullanmadır.

Meşru savunma hakkı, uluslararası düzeyde Birleşmiş Milletler vb kurumlar tarafından tescil edilmiş bir hak. Kürt halkının yaptığı şey, bunun dışında bir şey değildir. Var olmak için meşru savunma hakkını kullanmak temelinde 1 Haziran Hamlesi başlatıldı. Orta düzeyde gelişen, giderek tırmanış gösteren, daha çok devleti uyaran, "Çözüme gelmezseniz bu halk bunu kabul etmeyecek; her türlü şiddet gelişebilir; yani halkımız teslim olmayacak" mesajını vermek için belirli düzeyde eylemlerle süreç yürütüldü.

Bilindiği gibi bunun yarattığı sonuçlar da oldu. İşte Oslo görüşmeleri ve değişik süreçler yaşandı. Yine derinleşen devrimin yarattığı temel üzerinde toplumun demokratik siyaset alanı başta olmak üzere genelde daha fazla kendini örgütlü hale getirme süreci bu biçimde

boyutlandı. Ama ona rağmen AKP hükümeti, başta Kürt sorunu olmak üzere Türkiye'nin sorunlarını çözmeye değil, devleti ele geçirmeye yöneldi. Aslında gerillanın mücadelesini kendi iktidarını pekiştirmede kullandı.

Örneğin; 2008 Zap Operasyonu'nda generaller yenildi. Yaşar Büyükanıt'ın forsu düştü ama AKP, bunu kendini daha etkili hale getirmede kullandı. Yani çok menfaatçi bir biçimde tüccar mantığıyla yaklaşarak devlete hak olmaya esas aldı. Bu temelde hiçbir biçimde çözüme gelme niyeti olmadığı görüldüncə, 1 Haziran 2010'dan itibaren daha net bir mücadele süreci gündeme girmek durumunda kaldı. Yani, "Devlet çözüme geliyorsa biz demokratik-anayasal çözüme açığız ve bu bizim öncelikli seçeneğimizdir. Ama devlet çözüme gelmeyecekse, bizim kendi çözüm tarzımız da Devrimci Halk Savaşı çözümüdür" formülasyonu temelinde, Dördüncü Stratejik Dönem dediğimiz dönem gündeme girdi. Bununla birlikte mücadele daha da büyümeyi yaşadı. AKP hükümeti ise buna karşı Sri Lanka devletinin Tamillere karşı uyguladığı tasfiye tarzını referans alarak özellikle 2011 yılından itibaren bir yandan gerilla güçlerine karşı kapsamlı saldırılar geliştirirken, diğer yandan ise İmralı'da Önderliğimize karşı uyguladığı tecridi daha da derinleştirerek yeni bir boyuta taşıdı.

Ancak 2012'nin sonuna geldiğimizde AKP'nin bütün bu yönelimleri tıkanı. Esas olarak Türk ordusu, Kürdistan özgürlük gerillası karşısında yenildi. Artık kontrolünü yitirdi. Örneğin; en az 3 bin askeri bulunan Oramar Alayı'na

altında paralı yeni bir ordu geliştirdiler. Bunun kararını öncesinde almışlardı fakat bu ateşkes sürecinde örgütlediler. Yine o süreçte adına 'kalekol' dedikleri yeni karakolları geliştirdiler. Yani esasında savaş hazırlığı yaptılar. Şimdi, "PKK o süreçte dürüst yaklaşmadı, hazırlık yaptı" diyorlar ama gerçekler bunun tersidir. Esas olarak Türk devleti bu dönemde dürüst yaklaşmadı; ateşkesi özel savaş uygulamalarının zemini haline getirdi. Diğer yandan yeni bir paramiliter güç örgütledi ve aynı zamanda NATO Gladiosu yoluyla savaş tekniği elde etti. Yani kendisini esasta savaşa hazırladı. Yine Rojava Devrimi'ni boğmak için başta El Nusra ve ÖSO denilen çete güçlerini kullandı. Onlar Rojava

Burada önemli bir gerçeğe daha değinmek gerekir: Türk ordusu aslında 2012'den sonra savunmaya geçti. Bugün bu savaşı istihbarat güçleri, hava ve kara tekniği, paramiliter güçler ve psikolojik savaş elemanları yürütmektedir. Askeri güç olarak ordu daha çok karakolları ve mevzileri beklerken, sahada ise paramiliter güçler eliyle savaşmaktadırlar. Mesela JÖH-PÖH güçleri, yine Rojava'da El Nusra-DAİŞ gibi çetelerin yoluyla bu savaş yürütülmek istenmektedir. Bunların yanı sıra Bakur'da ve Başûr'da ise Kürt işbirlikçi çizgisi yoluyla savaş yürütülmek istenmektedir. Bugün Heftanîn'de ve daha değişik yerlerde korucu yapısı içerisinde kontrolleştirilmiş olan kesimler savaşın ön cephesinde kullanılırken, Başûr'da ise KDP içerisindeki bazı kesimlerin öncülüğünde gelişen bir işbirlikçi çizgiden yararlanarak hem istihbarat almakta hem de değişik düzeylerde Kürt işbirlikçi çeteci yapıları kullanılmak istenmektedir. Şimdi Başûr'da da değişik adlar ve kıyflar altında kimi paramiliter güçlerin örgütlenirilmeye çalışıldığı açığa çıkmıştır. Yani mevcut AKP-MHP-Erge- nekon devleti, daha çok istihbarat ve teknik eksenli bir şekilde savaşı derinleştirerek ve bunun yanı sıra kendi bünyesindeki paramiliter güçler ile Kürt-Arap-Türk paralı çete yapılarıyla Kürdistan özgürlük gerillasına karşı sonuç almak istemektedir.

Son 5 yılda gelişen savaş bir yandan bu yeni savaş güçleri ve araçlarıyla yürütülürken, diğer yandan ise hem Önderliğimize dönük uygulanan tecrit politikaları daha gayri insani boyutlara

Önder Apo'nun Devrimci Halk Savaşı perspektifi ve "İnsan en büyük tekniktir" tespiti çerçevesinde derinleşen günümüzdeki gerilla, çağın teknolojiyle elde edilen istihbaratı ve savaş tekniğini boşa çıkarabilecek, kendisi denetime girmeyen, düşmanı ise denetime alan bir hareket tarzını uygulayabilecek bir çerçeveye ulaştı. Yeni-modern bir gerilla yaratma mücadelesi ve bunun çabası yoğun bir biçimde geliştirildi ve sonuç olarak "21'inci yüzyıl gerillası" diye tanımlayabileceğimiz yeni bir gerilla formatı açığa çıkartıldı.

Devrimi karşısında yenilince bu sefer DAİŞ'i devreye koydu. DAİŞ'le aslında sonuç almayı umuyordu ama DAİŞ'in yenilmesiyle birlikte sonuç alamadığını görünce 2015'te bizzat kendisi ateşkesi bozarak savaş ilan etti. Yani 2013-2015 arasında yaşanan ateşkes dönemini kendisi için Rojava'da çeteler yoluyla savaşı sürdürme, Bakur'da ise savaş hazırlığı biçiminde değerlendirdi.

Elbette ki bizler de bunu gördük. Hiçbir zaman bu devletin yaptıklarını görmeme gibi bir durum olmadı. Biz de belli düzeyde saldırılara karşı ha-

bile erzak götüremez hale geldi. O dönemde köylülerin ve çetelerin gizli patika yollarından katırlarla onlara erzak çektiği biliniyor. Çünkü Türk devleti, birçok yere giremez, yine birçok yerden de çıkamaz hale gelmişti.

Türk devleti DAİŞ'le sonuç almayı umuyordu

Yine Rojava'da 19 Temmuz Devrimi gerçekleşti. Bunun karşısında sıkışan AKP ve Türk devleti, Önder Apo'nun gönderdiği mektuba 2013 yılının başında olumlu cevap verdi. O 2013 Newroz'uyla birlikte gelişen ateşkes süreci, bu temelde gelişti. Ama burada esas niyetleri Kürt sorununu demokratik yöntemlerle çözmek değildi. Niyetleri aslında zaman kazanmaktı. Çünkü; yenilmiş bir orduları ve tıkanmış bir siyasetleri vardı. İşte bu ateşkes sürecinde PÖH-JÖH adı

zırlanmaya çalıştık ama hazırlıklarımızın yeterli olmadığı pratikte açığa çıktı. Yani askeri güç açısından belki belli bir hazırlığımız oldu ama toplumsal alan hiçbir biçimde hazır değildi. Oysa mücadele stratejimiz, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi olduğuna göre, bu devrimin en temel ayağı da kuşkusuz toplum olacaktır. Ancak toplumun savaşa hazırlanması gibi bir durum söz konusu değildi. Tersine, bazı orta sınıf bakış açılarının marifetiyle Bakur'da rehavet daha fazla geliştirildi. Adeta, "Ateşkes sürecidir, Önderlik görüşmeler yapıyor, sorun çözülüyor, artık bu iş bitmiştir" havası yaratıldı. Bu ciddi bir özeleştirici konusudur. Yani biz belki o dönemde askeri açıdan belli bir toparlanmayı geliştirdik ama genel olarak herhangi bir hazırlık durumu olmadı. Esasta bu süreci hazırlık süreci olarak kullanan, Türk devletinin kendisiydi.

ulaştırılmakta hem de başta demokratik Kürt siyaseti olmak üzere Türkiye'deki demokratik, sol, sosyalist ve muhalif kesimlere dönük uygulanan baskı politikalarıyla bir sindirme siyaseti yürütülmektedir. Onlar daha çok istihbarata dayalı ve emperyalist güçlerin sağladığı, çağın en gelişkin teknolojiyle, İHA'larla, SİHA'larla ve değişik düzeylerdeki hava tekniğiyle Kürdistan özgürlük gerillasını tasfiye etmeyi planlamışlardı. Bu temelde toplumun ve muhalif kesimlerin de üzerine giderek kendisi gibi olmayan her şeyi ortadan kaldırmayı amaçlıyorlardı. Hatta bunun için nasıl ki 15 Ağustos'tan hemen sonra saatler, günler belirlendiyse ve harekete ömür biçildiyse, faşist AKP-MHP rejimi de bu istihbarat ve teknik imkanları ele geçince bundan 3-4 yıl önce Hareketimize ömür biçti. Tarihler verilerek, "Ondan sonra kimse PKK'nin adını ağzına al-

mayacak" denildi. Yani bunlar, bel bağladıkları tekniğe aşırı güvenerek kısa yoldan sonuca gideceklerini sandılar. Ama bu 5 yıllık süreçte, bir kez daha başarısız oldular. Gerilla bir kez daha yenilmezliğini kanıtladı.

Yeniden yapılanan özgürlük gerillası, 15 Ağustos'un yarattığı dirilişi kurtuluşa taşıyacaktır

Kuşkusuz gerillanın geliştirdiği yeniden yapılanma projesi ve çağın koşullarına göre uyarlanmış yeni gerillayı geliştirme çabasının bunda önemli bir rolü vardır. Yani Önder Apo'nun Devrimci Halk Savaşı perspektifi ve "İnsan en büyük tekniktir" tespiti çerçevesinde derinleşen günümüzdeki gerilla, çağın teknolojiyle elde edilen istihbaratı ve savaş tekniğini boşa çıkarabilecek, kendisi denetime girmeyen, düşmanı ise denetime alan bir hareket tarzını uygulayabilecek bir çerçeveye ulaştı. Yeni-modern bir gerilla yaratma mücadelesi ve bunun çabası yoğun bir biçimde geliştirildi ve sonuç olarak "21'inci yüzyıl gerillası" diye tanımlayabileceğimiz yeni bir gerilla formatı açığa çıkartıldı. Bugün Heftanîn'de sınırlı düzeyde uygulanan bu yeni gerilla formatının, düşman karşısında ne gibi sonuçlar açığa çıkaracağı açık ve net bir biçimde görülüyor. Aslında Heftanîn'de uygulanan öyle dört dörtlük bir gerilla değildir. Yani bizim yeni dönemde öngördüğümüz gerilla formatına göre Heftanîn'de açığa çıkan biçim, sınırlı bir uygulamayı ifade etmektedir. Bu sınırlı uygulamayla bile yoğun teknoloji ve paramiliter güçlerle sonuç almak isteyen Türk devleti bugün orada ciddi bir zorlanmayı yaşamaktadır. Her gün kayıp vermektedirler.

Kısaca gerillanın kendisinde geliştirdiği yenilenme, Önderlik çizgisinde birleşme, büyük komutan Egîdlerden, Erdallardan, Adil ve Nûdallardan, Delallere, Atakanlara, Ali Piling, Çiçek Botan ve Kasım Enginlere kadar uzanan şehitler halkasında derinleşme ve şehitlerin yarattığı zemini doğru değerlendirerek yeni dönem gerillasını şekillendirme çabası bugün gerillanın yenilmezliğini bir kez daha kanıtlamıştır. Gerilla, esas itibarıyla geçen 36 yıl içerisinde defalarca yenilmezliğini kanıtlamıştır. Bununla birlikte, gerilla karşısında yenilen Türk ordusunu savunmaya geçirerek, ileri teknoloji, istihbarat ve paramiliter güçlerle sonuç alacağını sanan ve bunun yoğun propagandasını yapan AKP-MHP faşist rejimi, bugün gerilla karşısında başarısız olmuştur. Bu faşist rejim gerilla karşısında başarısız olduğu için bugün çeşitli düzeylerde derinleşen bir bunalım ve krizler sürecini yaşamaktadır. Bundan sonra da tabii ki gerilla yeni dönemde geliştirdiği performansla Devrimci Halk Savaşı'na doğru öncülük edecek, Devrimci Halk Savaşı'nı geliştirerek ve yoğunlaştırarak bu faşist rejimin yenilgisini sağlayacaktır. Bugün Türk sömürgeciliğine karşı 3 parçada yürütülen mücadele, artık sadece Kürt halkının var olma ve özgürlük mücadelesi değil, başta Türkiye halkı olmak üzere Arap, Asuri-Süryani, Ermeni ve tüm bölge halklarının bir mücadelesi haline dönüşmüştür. Gerillanın Kürdistan zemininde Demokratik Ulus perspektifiyle ve diğer halkların katılımıyla geliştirdiği bu mücadele, yeni Osmanlı hayalleriyle bölge halkları açısından büyük bir tehdit haline gelen AKP-MHP faşist rejimini yenilgiye uğrattacak, Kürdistan halkını, Türkiye halkını ve bölge halklarını bu tehlikeden kurtarmayı başaracaktır. ■■■

15 Ağustos inadın, inancın, ısrarın atılımıdır

15 Ağustos Atılımı bir hakikati temsil ediyor. Bir hakkı, gerçeği, adaleti, özgürlüğü, eşitliği temsil ediyor. Hakkın, adaletin savunulması, geliştirilmesi, hâkim kılınması anlamına geliyor. İktidar-devlet zihniyet ve sisteminin, erkek egemen düşünce ve siyasetin ortaya çıkardığı her türlü yalanı, aldatmayı, çıkarı, hileyi, haksızlığı, adaletsizliği, baskıyı, zulmü ortadan kaldırıyor. Onun yerine insan ve toplum doğasını, özgür insan ve demokratik toplum gerçeğini yeniden var ediyor, canlandırıyor.

Duran Kalkan

Gerçekten de geçen 36 yılın doğru anlaşılması gelecek açısından büyük önem taşıyor. Dinişi doğru ve yeterli anlayanların büyük gelecek tasarımlarında bulunacakları, her şeyi doğruya en yakın bir biçimde anlayıp planlayabilecekleri net bir biçimde görülüyor. Eğer hareket ve halk olarak bunu Önderlik çizgisi temelinde yeterince yapabilirsek bizim açımızdan geleceği öngörememek, hazırlıklı olamamak, önümüze büyük hedefler koyamamak ve onları başaramamak diye bir şey kesinlikle söz konusu olamaz. Her şeyden önce 15 Ağustos Atılımı gerçeği bunu bize net bir biçimde gösteriyor. Bu 36 yıllık mücadelenin sonuçları isteyen, ciddi yaklaşan, somut olan, yaratıcı düşünüp cesur davranan, kendini abartıp yanıltmayan herkesin, her kişinin, her topluluğun, her hareketin, her toplumun büyük işler başarabileceğini, en zor ortamlarda bile tarihi öneme sahip mücadeleler yürütüp büyük başarılar kazanabileceğini bize net bir biçimde gösteriyor.

O bakımdan 15 Ağustos Atılımı gibi bir büyük tecrübenin sahibi olan, onun zengin dersleriyle dolu bulunan bir hareket ve toplum için onu doğru anlamak ve ona göre pratikleşmek kaydıyla umutsuzluk, geleceği öngörememe, büyük mücadeleler verememe, önüne büyük hedefler koyamama, başarılar kazanamama diye bir şey söz konusu olamaz. Öncelikle bu gerçeğin altını çizmek gerekli. 36 yılda ortaya çıkan sonuçlar bunu net bir biçimde gösteriyor. Sadece Kürdistan ve Kürtler açısından da değil, Ortadoğu ve bir bütün insanlık ve dünyada yaşananlar açısından da durum böyle ifade edilebilir.

Dönüp 36 yıl öncesine bakalım; 15 Ağustos Atılımı'na yönelirken Önderliğimiz, hareketimiz, gerilla güçlerimiz, yaşanan ülke, bölge, dünya koşullarından ortada neler kaldı? Bu 36 yılda gerçekten neler değişti? Ne kadar değişti? Bu soruları sormak ve 36 yılın olaylarını bu temelde incelemek, irdelemek çok önemli ve anlamlı olur. Kesinlikle büyük sonuçları ortaya çıkartır. Her alanda bu 36 yıllık süre içerisinde

altüst oluşu ifade eden köklü değişikliklerin yaşanmış olduğu ortada. Çok fazla ayrıntıya girmeden bile insan bu durumu rahatlıkla görebilir ve ifade edebilir. 36 yıl öncesinin dünyası, ABD-Sovyet bloklaşması, reel sosyalizmin ilelebet kendisini yaşatacağı iddiası, kapitalizmin yaşadığı durumlar, Ortadoğu'da oluşmuş ulus devlet diktatörlükleri, Kürdistan'ın bölünüp parçalanması, ülkesinin, toplumunun, adının bile tarihten silinmek üzere yasaklanıp yok edilmeye çalışılması durumundan ortada neler kaldı? Adı bile yok sayılan ve yok edilmek istenen toplum şimdi dünyada en çok söz edilen, en çok umut bağlanan, insanlığın geleceği olarak görülen bir toplum haline geldi. Bölünüp parçalanmış Kürdistan, Ortadoğu gerçeği, böyle bir mücadeleyle altüst oldu. Küresel kapitalist hegemonyanın ortaya çıkardığı ulus devlet parçalanmışlığı, sınırları yerle bir oldu.

Bütün değişimlerin, altüst oluşların temelinde 15 Ağustos Atılımının başlattığı gerilla savaşı var

Şimdi yeni arayışlar, tartışmalar gündemdedir. 20'nci yüzyılın Ortadoğusundan eser kalmadı demek belki çok abartı olur ama çok köklü değişikliklerin de yaşandığı ortada. Şimdi bütün bu gelişmelerin altında 15 Ağustos Atılımı ve o temelde Kürdistan'da gelişen varlık ve özgürlük mücadelesi, onu yürüten gerilla savaşının var olduğunu söylemek bir abartı değildir. Kuşkusuz her şeyi buraya bağlamak, dar ve tek yanlı bir bakış olur. Tam gerçeği ifade edemeyebilir. Bütün bu gelişmelerin, değişimlerin yaşanması altında, çok değişik olay ve olgular vardır. Fakat bunlar içerisinde Kürdistan özgürlük savaşının en temel, birinci etken olduğu da tartışma götürmeyen bir gerçek durumundadır. Bunu böyle görmemiz lazım.

Neden reel sosyalizm böyle çöktü ve çözüldü? Neden ilelebet yaşayacak denilen sistemler gümbür gümbür devrildiler, altüst oldular? Neden artık her 'şeye hükmettik, Ortadoğu'yu ele geçirdik, teslim aldık, hükmeder olduk'

denen bir durumda Ortadoğu yeniden kendini arayan, tarihle buluşmak isteyen böyle büyük mücadelelere ve yeniden arayışlara sahne oldu? Bu sorulara cevap aradığımızda bütün bunların altında çok temel bir etken olarak Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin, onun ortaya çıkardığı gelişmelerin ve yarattığı değişikliklerin yattığını rahatlıkla görebiliriz. Bütün değişimlerin, altüst oluşların temelinde özgürce var olmak ve yaşamak isteyen Kürt toplumunun bu 36 yılda Önder Apo öncülüğünde PKK'de örgütlenerek yürüttüğü özgürlük mücadelesi var. Kuşkusuz onun da temelinde 15 Ağustos Gerilla Atılımının başlatıp geliştirdiği gerilla savaşı var.

Her şey bu mücadeleyle ve savaşla oldu. İfade ettik; bu 36 yılda, adı bile tarihten silinmiş olan toplum ve ülkeden insanlık için yeni umutlar oluşturan bir toplum ve ülkeye ulaşma yaşandı. Bu durum bölgeyi de, dünyayı da değiştirdi, herkesi etkiledi. Demek ki Kürdistan'ı bölen, Kürt toplumuna yokluğu, yok olmayı dayatan soykırımcı-sömürgeci bir egemenlik geliştiren saldırıların gerisinde şu veya bu biçimde herkes vardı. Doğrudan veya dolaylı, az ya da çok olsun görülüyor ki herkes bir biçimde Birinci Dünya Savaşı'yla ortaya çıkartılan küresel hegemonyayı benimsemişti, kabullenmişti. En azından ona boyun eğmiş, teslim olmuştu. Kendisini öyle bir hegemonyaya bağlamış, onun ilkelerine, ölçülerine göre hareket eden, o temelde basit çıkarlar peşinde koşan, yalanın, hilenin aleti, aracı olan duruma gelmişti. Gerçeğin, hakikatin böyle olmadığını bilmesine rağmen, bile bile kendini yanıltarak böyle bir kötülüğe, suça alet olur, bulaşır, böyle bir kir, pas, suç içinde yaşar hale gelmişti. Buna razı olmuştu. İşte 15 Ağustos Atılımı temelinde Kürdistan'da gelişen özgürlük direnişi bütün bunları altüst etti. Bu boyun eğmeci, teslimiyetçi, kir-pas içinde yaşamaya razı olan anlayışları, duruşları, bakış açılarını, felsefeleri yerle bir etti.

Gerçekten de köklü bir aydınlanma, ortaya çıkardı. Bütün maskeleri çok büyük oranda düşürdü. Gerçeği aydınlatı, hakikati ortaya çıkardı. Neyin ne olduğunu, kimin ne yaptığını, neden

yaptığını, yapılanların ne anlama geldiğini net bir biçimde ortaya koydu. Doğru yaşamla, yanlış olanı, güzel ile çirkin olanı, iyi ile kötü olanı çok büyük ölçüde ayırttı.

Kuşkusuz büyük meydan savaşları kazanmadı, karşıtlarını toprağa gömen askeri zaferler yaratmadı. Büyük hükümlerlikler ortaya çıkarmadı. Fakat her türlü yalanı, hileyi, çıkarı, aldanmayı ve aldatmayı da yerle bir etti. Her türlü hakikat yok oluşunu ortadan kaldırdı. Yaşamı gerçekten de tersinden kurmak anlamına gelen, bazılarının çıkarı için doğayı ve toplumu yok etmeyi, bitirmeyi öngören bir tarihsel süreci, bakış açısını, algılamayı, anlayışı darbeleyip maskesini düşürerek doğru ve insanca yaşamı, yaşam hakikatinin doğru ve güzel olanının nasıl olması gerektiğini ortaya koydu. Adaleti, hakkı, hukuku, ahlaki yeniden ayağa kaldırıp diriltti. Özgür yaşam temelinde yeni bir insanlığı diriltti, canlandırdı.

15 Ağustos hakkın, adaletin savunulması, geliştirilmesi, hakim kılınması anlamına geliyor

Kuşkusuz bu Kürdistan açısından ulusal diriliş anlamına geliyor, bu şekilde ifadelendirdik. Ama aslında onun da ötesinde bir sonuç yarattığı da ortada. Kürtler açısından ulusal diriliş olabilir ama insanlık için bir özgür yaşam dirilişi, hak, adalet, onur dirilişi anlamına geldiği de açık bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Gerçekten insanların birbiriyle kaynaşır, anlaşır, birbirinin yüzüne bakar, birbiriyle dostluk, arkadaşlık kurabilir duruma gelmelerini sağladı. Hep birbirinden fayda elde etmek için arkadan kuyu kazma temelinde ilişkilenen o insan ölçülerini ortadan kaldırarak özgürce, kardeşçe, birlikte çalışıp paylaşım temelinde yaşayarak, dostça, arkadaşça ilişkilenenin, bir araya gelmenin, birlik olmanın önünü açtı, ortamını yarattı, ilk adımlarını geliştirdi.

Dikkat edelim 15 Ağustos Atılımı temelinde gelişen Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin önce Kürdistan toplumunda, ardından Ortadoğu ve dünyadaki etkisi bize gerçeğin tamamen böyle olduğunu

gösteriyor. 15 Ağustos kutlamaları her yerde buna sahne oluyor. Her türlü aldatıcı, çıkarıcı, sahtelik kokan insan ilişkilerinin yok edildiğini, tam tersine coşku, heyecanlı, gerçekten dürüstçe birbirine destek, güç veren bir temelde özgürce, kardeşçe, ortak yaşayıp birlikte yaşamı var etmeyi öngören bir insan anlayışı, ahlaki, ilişkisi, bunlarla oluşan bir yeni toplum, yeni yaşam ortaya çıkardı. Bu kadar coşku, heyecan yaratması bu anlamdadır. Etkisinin ülke sınırlarını aşarak dünyaya, tüm insanlığa yayılması bu temeldedir.

Demek ki 15 Ağustos Atılımı bir hakikati temsil ediyor. Bir hakkı, gerçeği, adaleti, özgürlüğü, eşitliği temsil ediyor. Hakkın, adaletin savunulması, geliştirilmesi, hâkim kılınması anlamına geliyor. İktidar-devlet zihniyet ve sisteminin, erkek egemen düşünce ve siyasetin ortaya çıkardığı her türlü yalanı, aldatmayı, çıkarı, hileyi, haksızlığı, adaletsizliği, baskıyı, zulmü ortadan kaldırıyor. Onun yerine insan ve toplum doğasını, özgür insan ve demokratik toplum gerçeğini yeniden var ediyor, canlandırıyor. İnsanları birbiriyle özgür yaşamı birlikte geliştirme temelinde ilişkilendiriyor. Yoksa çıkara dayalı olarak hile, aldatma, baskı, sömür içeren temelde ilişkilendirmiyor. Bu tür ilişkilendirmelerin ne kadar insan ve toplum doğasına aykırı olduğunu, yanlış olduğunu, bunun bazı çıkar çevreleri tarafından daha çok baskı-sömür yapabilmek, çıkar elde edebilmek için uydurulan, geliştirilen ilişki düzenleri olduğunu, doğrunun, gerçeğin ise bundan farklı olduğunu net bir biçimde ortaya koyuyor.

İşte 15 Ağustos Atılımı böyle bir aydınlatma hareketi oldu. 36 yıldır Kürdistan'da yürütülen bu büyük mücadele böyle tarihi öneme sahip, bütün insanlığa hizmet eden, etkisi altına alan çok önemli gelişmeler ortaya çıkardı. Gerçeği aydınlatı, insanlık hakikatini yeniden var etti. Doğru yaşam yolunu gösterdi. Zor da olsa, acılarla dolu da olsa insan olabilmek için doğru yaşamda, özgür yaşamda sonuna kadar ısrar etmek gerektiğini, böyle bir bilinçle, iradeyle, inanca, iddiayla yürütülen mücadelenin, gösterilen çabanın mutlaka başarı kazandırabileceğini, tarihi

sonuçlar ortaya çıkarabileceğini net bir biçimde ortaya koydu, gösterdi.

Bu aydınlatıcılık 36 yıl boyunca hep değerlendirildi, tartışıldı. Dikkat edilirse 15 Ağustos Atılımı Kürdistan'daki gerilla direnişi, askeri hacmi çok büyük olmakla birlikte dünyada en çok tartışılan konu oldu. Hala da oluyor. Neredeyse bunun üzerinde kıyamet kopuyor. Bütün hileci, hurdacı zihniyet ve siyaset sahipleri söz konusu gerilla varlığına ve gelişimine karşı birlikler oluşturup her türlü askeri-teknik gücü seferber ederek kan kismaya çalışırken, başta kadınlar olmak üzere tüm ezilenler daha çok umut bağlıyorlar, daha doğru anlamaya çalışıyorlar, heyecan duyuyorlar. Özgürce var oluşu ve yaşamı böyle bir gerilla tarzında, öz savunma anlayışında ve mücadelesinde görüyorlar. Özgür yaşamın imkânsız olmadığını, mümkün olduğunu ama bunun için de 15 Ağustos Atılımı'nın ortaya çıkardığı gerçekleri esas almak, en çok da özgürlüğün en temel yaratıcısı, var edicisi, ilkesi olan güvenliği, öz savunmayı 15 Ağustos gerilla çizgisinde geliştirmek, var etmek olduğunu anlıyorlar, sahipleniyorlar.

Bu temelde tarihi atılımın 36'ncı yıldönümünde yine büyük tartışmalar oluyor. Her cepheden kendi çıkarlarını, anlayışını yansıtan değerlendirmeler geliyor. Yine büyük heyecanlar, coşkular söz konusu, bu temelde bayram kutlamaları yaşıyor. 15 Ağustos'a gerçekten de bir bayram olarak bakılıyor. Buna gerilla bayramı, Kürt bayramı, Ulusal Diriliş Bayramı dedik, şimdi giderek bir Demokrasi Bayramı, İnsanlık Bayramı haline geliyor.

'Bu atılım bir inadın, ısrarın, inancın atılımıdır'

Bütün bunlar önemli gelişmeler. Kuşkusuz bu gelişmelerin hiçbirisi kolay ve kendiliğinden olmadı. Hepsisi amansız bir mücadeleyle, büyük zorluklarla ve engellerle boğuşarak, büyük cesaret ve fedakârlık göstererek, ağır bedeller ödenerek yaratıldı, kazanıldı. On binlerce şehit verildi. Fedai çizgisinde mücadele eden bir hareket ve halk ortaya çıkartıldı. Her türlü yaşam böyle bir mücadele haline getirildi. Böyle bir mücadeleye dönüştürüldü, onunla birleştirildi. Her türlü zorluk yenilerek, engel aşılarak, acılar göğüslenerek, bedel ödenerek, her anı, saati, günü, ayı, yılı bu temelde büyük mücadelelere sahne olan bir temelde bu süreç yaşandı.

Kuşkusuz Önder Apo bunları herkesten daha anlaşılır bir biçimde ele alıp değerlendirdi. Böyle bir sürecin hem hazırlayıcı hem büyük karar, irade gücü oldu hem de en zor koşullarda büyük bir ıddia ve iradeyle, ısrarla her türlü pratiğe öncülük eden olarak gelişmelerin ne anlama geldiğini, yaşananların ne olduğunu, 15 Ağustos Atılımı'nın hangi gerçekleri, nasıl açığa çıkardığını en çarpıcı bir biçimde değerlendirdi, tanımladı. 'Bu atılım bir inadın, ısrarın, inancın atılımıdır' dedi. Yine, insan olarak var olma ve özgür yaşamda ısrarın atılımı olduğunu belirtti. Adı bile yasaklanmış olan toplumun özgürce, yeniden diriltilmesini sağlayan bir atılım, mücadele olduğunu, ifade etti. Her türlü geriliğe, gericiliğe, zayıflığa, parçalanmışlığa, bilinçsizliğe, örgütsüzlüğe, köleliğe, boyun eğmişliğe, teslimiyete, pasifizme karşı özgür insan hakikatini, özgür yaşam gerçeğini temsil eden, yeniden diriltten, canlandıran bir atılım olduğunu, söyledi. Her anının nasıl nefes nefese, zorlu bir mücadeleyle geçtiğini, kazanıldığını hep vurguladı. Basit yaklaşımını, ucuz ele alınmamasını, dar değerlendirilmesini sürekli vurguladı.

Kuşkusuz 36'ncı yıldönümünde, 36 yıllık böyle büyük ve kahramanca bir özgürlük yürüyüşünün önderliğini yapan Önder Apo'nun bu değerlendirmeleri, uyarıları, tespitleri bizim için, herkes için her zamankinden daha fazla önem arz ediyor, aydınlatıcı oluyor. Onlar üzerinde her zamankinden daha fazla yoğunlaşmamız gerekiyor. Bazıları saptırmaya çalışsalar da; özellikle Kürt işbirlikçiliği ve ihaneti kendi mesleği gereği Kürdistan gerçeğini sürekli saptırmaya çalışsa da geçen 36 yılda Kürdistan adına yaşanan her türlü gelişme, elde edilen her türlü kazanımın altında 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın ve o temelde gelişen halk direnişinin yattığı tartışma götürmeyen bir gerçeklik oluyor.

Bunu artık dünya da görüyor. Çok değişik çevreler daha doğru görüp anlıyorlar. İşbirlikçi-ihanetçi saptırmalar daha çok boşa çıkartılıyor, daralıyor, kendileriyle sınırlı kalıyor. Herkes özgür Kürt varlığını, 15 Ağustos Atılımı temelindeki mücadele de görüyor. O mücadelenin önderliği, o mücadelenin örgütü, o mücadelenin komutası, sa-

Yeni bir tarihin başlatılması kolay olmadı

Elbette böyle yeni bir tarihin başlatılması kolay olmadı. Onu da bu vesileyle vurgulamak gerekli. Bir anda ortaya çıkmadı. Az bir mücadeleyle olmadı. Onun ardında olumlu-olumsuz da olsa Kürt halkının tarih boyunca yürüttü özgürlük mücadeleleri, direnişlerinin mirası yatıyor. Komşu halkların, Ortadoğu halklarının, insanlığın ulusal ve toplumsal özgürlük için yürüttükleri mücadeleler yatıyor. İşçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin, değişik toplumsal kesimlerin tarihin farklı dönemlerinde çok değişik özgürlük akımları biçiminde geliştirdikleri özgürlük mücadelelerinin mirası yatıyor. Önder Apo gerçeğinin, Kürdistan'da Önder Apo şahsında yaşanan Önderlik Doğuşun böyle bir tarihi mirasın yeniden canlanması olduğu tartışma götürmeyen bir gerçek. Her şeyden önce bunu görmemiz gerekli. Böyle bir Önderlik Doğuşun kendisini 15 Ağustos Gerilla

katılmasa ve pratikte başarıyla gerçekleştirilmeseydi 15 Ağustos Atılımı'na gelinemezdi. Böyle bir tarihi milat ortaya çıkamazdı. O nedenle de kuşkusuz 15 Ağustos Atılımı'nı, bu atılımın 36 yıllık pratiğini, yıl yıl yürütülen mücadeleleri, zorlukları, engelleri, onların nasıl yenildiğini, ortaya çıkarılan gelişmeleri, 36 yıllık kazanımları ve bunların tarihsel önemini derinden bilince çıkarmak, doğru anlamak gerekli.

Fakat Önder Apo'nun da dikkat çektiği gibi böyle bir atılımı ortaya çıkartan, hazırlayan tarihi sürecin, olayların, gelişmelerin, anlam ve önemini bilince çıkarılması çok daha önemli. 15 Ağustos Atılım gerçeği, onun ruhu, duygusu, çizgisi, tarzı daha önceki mücadele gerçeğinde yatıyor. Önderlik Doğuşun temel özelliklerinde yatıyor. PKK biçimindeki partileşmenin özelliklerinde yatıyor. Büyük zindan direnişinin, Mazlumların, Kemallerin, Ferhatların, Hayrilerin, Saraların öncülüğünde yürütülen o büyük kahramanlık direnişinin gücünde ve özelliklerinde yatıyor. Bunları anlamadan,

Ortada 36 yıllık kesintisiz bir savaş süreci var. Aslında karşıtları 36 saati bile çok görmüşlerdi. Bunu hem 12 Eylül faşist-askeri yönetimi dillendiriyordu hem de reformist, teslimiyetçi, Kürt küçük burjuva milliyetçiliği böyle ifade ediyordu. İlkel milliyetçilik zaten engelleyemeyince daha o zamandan safını belirledi, kendisini sömürgeci-soykırımcı güçlerin kucağına attı, kol-larına bıraktı.

Yürütülen açısından da kuşkusuz büyük bir özlem vardı. Onun hayali, yarattığı heyecan söz konusuydu. Fakat bilinç, tecrübe, somutta buna ulaşmayı görebilme kuşkusuz yoktu. Alacakaranlıktaki bir yürüyüş gibiydi. Çok ötesini görebilen bir bakış açısı, ufuk söz konusu değildi. Biraz da ne olacağı çok bilinmez, kestirilemez bir durum vardı. Ama başka çarenin de olmadığı bir ortamda böyle bir mücadeleye kendini atma temelinde bir katılım ve pratikleşme söz konusu oldu. Bütün bunlar içerisinde tabii derin tarih bilinciyle günceli anlayan, gelecek öngörebilen, bu temelde de ortaya çıkan bütün sorunlara çözüm arayan, zorlukları yenecek, engelleri aşacak düşüncüyü, inancı, iradeyi, yöntemi, tarzı her adımda ortaya çıkartarak büyük zorluklarla boğuşa boğuşa pratikleştiren Önder Apo oldu.

Kuşkusuz tekelleştirmek lazım. Yine aşırı idealize etmemek gerekir. Yapılanlar, yürütülenler insan işiydi. Her şey yaratıcı insan emeğinin bir ürünü olarak gerçekleşti. Önder Apo da sonuçta özgür yaşamak isteyen bir insandır ve bütün bunların hepsini özgür yaşam peşinde koşan bir insan olarak yaptı. Yoksa öyle insanüstü bir şey değildi. Fakat var olan öyle sıradan bir insan yaklaşımı da değildi. Sıradan bir bakış açısı, sıradan bir cesaret, fedakârlık, sıradan bir ıddia, irade, sıradan bir öngörü, bilinç değildi. Bütün bu alanlarda kendini insanüstü denebilecek kadar yoğunlaştıran, somutlaştıran, arayışçı kılan büyük emek ve çabanın yaratıcısı haline getiren bir insan duruşu vardı. Böylece Önder Apo gerçeği, yeni-özgür insan özelliklerini, ölçülerini ortaya çıkardı.

Tüm bu tarihsel mücadelenin, 36 yıllık gerilla direnişinin, yarım asra ulaşan Önderlik ve parti mücadelesinin ortaya çıkardığı en büyük gelişme kuşkusuz tüm ezilenler için kurtuluşun, özgürlüğün yolunu gösteren, aydınlatan 'Önderlik gelişimi' oldu. Adı bile yasaklanmış olan Kürt toplumunu, bugün dünyada herkesin arar hale gelmesini sağlayan, yönünü Kürdistan'a döndüren, Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin karşısında heyecan duyup coşku, cesaret, fedakârlık kazanmasını sağlayan, oradan bir şey almaya, öğrenmeye çalıştıran temel gerçeklik, yaşanan Önderlik gelişimidir. Onun aydınlatıcı, çözümleyici, yol gösterici gerçekliği. Bunu görmemiz lazım. Bu gerçeklik kendisini anlık olarak yürütülen, yaşanan özgürlük mücadelesinde somutlaştırıyor, Önderlik yaşamında, gerilla direnişinde, kadın ve gençlik eyleminde, halk direnişinde somutlaştırıyor. Bu gerçeklik kendisini ifadeye ve izaha kavuşturmuş, somutlaştırmış durumda. Artık herkes istediği gibi görebiliyor. Dolayısıyla yarım asırlık mücadeleyle, 36 yıllık kesintisiz gerilla direnişiyle ortaya çıkartılan Önderlik gelişiminin hem Kürt halkı, kadınları, gençleri, toplumu açısından ifade ettiği tarihsel anlam ve önemi hem de insanlık açısından tüm ezilenlerin ifade ettiği tarihsel önem ve anlamının bilince iyi çıkartılması lazım. Doğru oradadır, gerçek oradadır. Doğru yaşam ve mücadele, başarıyı sağlayacak tarz, üslup ve tempo kesinlikle oradadır. Onu doğru görüp anladığı ve o temelde mücadele ettiği oranda insanlar gelişme yaratırlar, başarı kazanırlar. Başka türlü kesinlikle olmaz.

AKP faşizminin çöküş süreci derinliğine işliyor. Bunu doğru anlayıp bu temelde ortalama bir ideolojik, siyasi, askeri mücadeleyi anti-faşist, devrimci-demokratik ittifak temelinde yürütmek kesinlikle bu faşizmin yıkılışını, demokratik Türkiye devriminin zaferini getirecektir. Bunu hiç hayal gibi görmemeliyiz. Güncel olan, somut olan, yaşanacak olan kesinlikle budur. Bunu 37'nci atılım yılında gerçekleştirmeyi hedeflemeliyiz. 37'nci yıl faşizmin tümünden yıkıldığı, Kürdistan Özgürlük Devrimiyle, demokratik Türkiye devriminin zafer kazandığı bir yıl olabilir.

vaşçısı daha iyi anlaşılmalı, daha doğru değerlendirilmeye çalışılmalı. Bunlar önemli, tarihi gelişmeler. Bu çerçevede 15 Ağustos 1984'ün Kürt tarihi açısından bir milat oluşturduğu ortada. Bir tarihsel sürecin, ulusal yok oluş tarihinin sona erdirildiği, onun yerine gerilla direnişi temelinde, Apocu düşünce ve tarzla mücadele edilerek özgür yaşam tarihinin başlatılıp geliştirildiği açık bir gerçek. İşte bu, 37'nci özgürlük yılına, özgür yaşam yılına, özgürlük için mücadele yılına giriş oluyor. Bu 2020 15 Ağustos'u bizi gerilla çizgisinde yeni bir özgürlük mücadelesi yılına, özgürlüğü daha fazla kazanma, bunun için çok daha güçlü direnme yılına götürüyor. Kürdistan tarihini böyle tanımlamak, anlamak kesinlikle gerekli. Bunun dışındaki tarih anlayışları, tarih tezleri gerçeği temsil etmez. Kürdistan hakikatini aydınlatmaz, açığa çıkartmaz, ifade etmez. Bunun da böyle çok net bir biçimde görülmesi, bilinmesi gerekli.

Atılımı haline getirebilmek için on yılı aşkın süre yürüttüğü büyük imkânsızlıklar ve zorluklar içerisinde sürdürülen mücadelenin yattığı, onun ortaya çıkardığı değerlerin de yattığı bir gerçek.

Yani 15 Ağustos miladına, Önderlik Doğuş temelinde bir özgürlük örgütü olmaya 1973 Newroz'unda büyük bir cesaret ve karar vermayla, bu temelde sömürgeci başkentte, Ankara'da, Kürdistan'da aydın gençlik içerisinde yürütülen öncü mücadeleyle, Hilvan'da, Siverek'te ilk deneyimler olarak geliştirilen tarihi direnişlerle, 27 Kasım 1978'de parti olmaya adım atan o tarihi kararlar, daha somut olarak da 1982 büyük zindan direnişiyle, bu direnişin ulusal ve toplumsal özgürlük temelinde verdiği tarihi kararlar, yine Lübnan-Filistin sahasında yürütülen, zor koşullarda gerçekleşen büyük hazırlık çalışmalarıyla ulaşıldı. Kuşkusuz bunlar olmazsa, bu tarzda bir çalışma, mücadele yürütülme, zorluklar, imkânsızlıkları yenen bir devrimcilik ortaya çı-

bilince çıkarmadan, tarihi önemlerine vakıf olmadan 15 Ağustos Atılımı'nı doğru ve yeterli anlamak, dolayısıyla 36 yılda yaşananları ve ortaya çıkarılan gelişmeleri doğru ve yeterli bir ifadeye kavuşturmak kesinlikle mümkün olmaz. Olayın tabi bir de bu yönü var. Bu temelde de atılım gerçeğine yaklaşmamız, onu var eden o büyük devrimci ruhu, duyguyu, düşüncüyü, anlayış ve tarzı, üslubu, tempoyu iyi görüp bilince çıkarmamız gerekiyor.

Karşıtları 15 Ağustos için 36 saati bile çok görmüşlerdi

Yine 36 yılın nasıl bir mücadele içinde geçtiğini, her anında nelerin yaşandığını araştırmak, bilince çıkarmak, anlamak da kuşkusuz 15 Ağustos Atılım gerçeğini, Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin özellikleri temelinde özgür insan, demokratik toplum olma mücadelesinin temel özelliklerini anlamak açısından büyük önem taşıyor.

Kürt gerillacılığının ve özgürlüğün temel ilkesi olan öz savunmayı doğru anlamamız çok önemlidir

Böyle bir önderliksel var oluşun, gelişimin temel özelliklerini, somut pratikleşmelerini de tabii doğru anlamalıyız. Çünkü PKK ve PAJK biçiminde yeni bir tür partileşme, partililik ortaya çıkardı. Bu tarih boyunca var olan partileşmelerin aynıysa değildir. Daha farklıdır, ayrı özellikler taşır. Kesinlikle yeni bir tür partileşmedir. Özellikle iktidarcı ve devletçi paradigmadan kopup Kadın Özgürlükçü ve Ekolojik Demokratik Toplum Paradigması'yla kendisini şekillendirdikten itibaren yeni tür bir partililik olduğu çok net ortada. Bunu çok iyi görüp anlamak gerekli. Böyle bir partileşmenin özellikleri, felsefesi, ideolojik-politik çizgisi, stratejik, taktik çerçevesi, üslubu, tarzı, temposu nasıldır? Bunların iyi bilince çıkartılması lazım.

Yine bu somutlaşmanın çok önemli bir boyutu olarak genelde öz savunma, özel olarak gerilla biçiminde somutlaşan direniş tarzı, mücadele tarzı, gerillacılıkta böyle bir tarihsel mücadele sürecinin ortaya çıkardığı yenilikler, gelişmelerin de doğru anlaşılması lazım. Evet, gerillacılığa dünya genelinde partizan hareketi dendi veya partizan savaşı biçiminde de tanımlandı. Fakat her halde Kürdistan'daki gerilla kadar felsefi-ideolojik-siyasi boyutu olan, dar askerliği aşarak tam bir felsefi-ideolojik-pratik hareket düzeyine ulaşan başka bir gerillacılık yoktur. Bu bakımdan da Kürt gerillacılığının, onun öncülüğünde geliştirilmeye çalışılan özgürlüğün temel ilkesi olan öz savunma bilincini, gerçeğini doğru anlamamız çok çok önemli olmaktadır. Kuşkusuz burada da yenilikler çoktur.

Bunlarla birlikte tabii en temel bir gelişme, yenilik Kadın Özgürlük Devrimi, Kadın Özgürlük İdeolojisi, felsefesi, çizgisi, bu temelde ortaya çıkan örgüt ve eylem düzeyi, böyle bir parti ve gerilla çizgisinin en somut pratikleşme, gelişme ve kazanma alanlarından birisi ve başta geleni oluyor. Parti ve gerillanın özgürlük felsefesini, ideolojisinin ilkelelerini, onun çerçevesini ortaya çıkartıyor.

Kuşkusuz her devrimsel adım toplumsal ilişkilerden doğdu, az-çok o ilişkileri çözmeye çalıştı. Tarihte devrim diye tanımlanan her adımda bazı ilişkiler öne çıktı, çözüldüler. Toplumsal yapıda bazı değişiklikler yaşandı. Yeni gelişmeler oldu. Kadın toplumu bütün bu gelişmelerden olumlu ya da olumsuz düzeyde hep etkilendi. En son reel sosyalist gelişme, Ekim Devrim'i temelindeki sosyal ve ulusal devrim adımları da kadın özgürlüğünü bir düzeyde programına aldı ama temel yapmadı, öncelikli sorun olarak yaklaşmadı. Fakat toplumsal ilişkilerin çözümünün gündeme gelmesi tarihin en temel sorunu olarak kadın özgürlük sorununun da çeşitli biçimlerde gündemlerine gelmesine yol açtı. Bazı çözümler önerdiler. Özgürlük akımlarının kadın özgürlük bilincini ve eylemini daha çok geliştireceğini gören kapitalizm bir yandan kadın gerçeğini kendi sömürü ve çıkar dünyasının bir aracı haline getirebilmek, nesnesi yapabilmek bir yandan da özgürlükçü gelişmeleri çarpıtılabilmek için sosyalizmden daha fazla bu alana el attı. Ciddi bir çarpıtma, yozlaştırma, tersyüz etme oldu. Bu temelde 20'nci yüzyıl bir yandan büyük devrimler yılı olarak tanımlanırken bir yandan da kadın özgürlüğü konusunda kapitalist liberalizmin en çok çarpıtıcı, toplumsallığını ortadan kaldırarak tam bir sömürü araçına dönüştürücü adımları, tutumları gelişti. Bütün bunlar gelişkiyi daha çok derinleştirdiler.

Şimdi bütün dünyada çok bilinçli, derin bir felsefi-ideolojik bakış açısına, programına sahip olmasalar da kadın hareketlerinin, kapitalist modernitenin bu çarpıtıcı, yozlaştırıcı, azami saldırısı karşısında bir tür tepki de denebilecek düzeyde hak arama, eşitlik arama çabaları bütün dünyada geliyor, yayılıyor. Günümüzün en yaygın, en temel kitle hareketi haline gelmiş durumda. Geçen yüz yılın işçi hareketlerinin özelliklerine benzer bir biçimde, onları çok daha aşan bir genişlikte ve güçte kitlesel kadın eylemliliği dünyanın dört bir yanında geliyor. Türkiye'de de tartışılıyor, bazı demokratik çevreler somut verilere bakarak kadın hareketini AKP-MHP faşizmine karşı olan ana muhalefet olarak gösteriyorlar.

Kadın özgürlük bilinci, örgütlülüğü ve eylemiyle Kürdistan'daki gerilla mücadelesi iç içe geçmiştir

İşte böyle bir küresel gelişme ortamında PKK'yle, 15 Ağustos Gerilla Atılımı'yla, Önder Apo'nun felsefi-ideolojik yaklaşımları temelinde gelişen kadın özgürlük çizgisinin, örgütlenmesinin,

Kürdistan'daki gerilla mücadelesi adeta iç içe geçmiş, birbirlerini besleyen, birbirlerine çok bağlı olan gelişmeler durumundadır. Bunu Önder Apo'da böyle tanımladı. Pratik gelişmeler gerçeğin bu biçimde olduğunu gösterdi.

Dünyada kadın hareketinin bu düzeyde gelişmesinin de Kürdistan'daki kadın özgürlük mücadelesinin bu denli etkili olmasının temelinde de kadın gerillacılığının ve öz savunmasının yattığı tartışma götürmeyen bir gerçektir. Her türlü zayıflığı, ürküntüyü, korkuyu, teslimiyeti, köleci bağları kırmada kendine güveni, özgürlük ruhunu, bilincini, özgür yaşam iradesini, cesaret ve fedakârlığını geliştirmede gerilla mücadelesinin belirleyici etki yaptığı, temel geliştirici güç olduğu açık bir gerçektir. Bir de 36 yıllık mücadeleyle bütün toplumsal sorunların çözümünü getirecek özgürlük bilincinin ve devriminin kadın özgürlüğü temelinde başladığı ve gelişmekte olduğu net bir biçimde görülüyor.

Bunlar daha da çoğaltılabilir. Herkes, hepimiz, tüm parti hareketimiz, yoldaşlar, halkımız, dostlarımız, devrimci-demokratik güçler bunlar temelinde 15 Ağustos Atılım gerçeğini, 36 yıllık tarihi mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçları, kazandırdıklarını, temel özel-

AKP-MHP yönetimi 12 Eylül faşizminin benzeri ve daha etkili uygulayıcısıdır

37. yıla girerken genel durumun nasıl olduğuna dair neler söylenebilir? Şunu ifade edebiliriz: Düşman 36 yıl önceki aratmayacak cinstendir. Türkiye'de 15 Ağustos Atılımı'nı doğuran 12 Eylül faşist-askeri darbesinin tüm özelliklerini faşist-soykırımcı temelde daha da derinleştirip geliştirerek seferberlik düzeyinde uygulamaya koyan, pratiğe geçiren yönetim, AKP-MHP faşizmidir. Bu 36 yıl boyunca hiçbir ara yönetim AKP-MHP faşist ittifakı kadar soykırımcı, saldırgan, zalim, katliamcı olmadı. Hiç bu kadar Kürt düşmanı, kadın düşmanı, insanlık düşmanı davranmadı. Hiç bu kadar birlik-bütünlük oluşturmadı ve Türkiye'nin iç ve dış imkânlarını birleştirerek Kürt soykırımını gerçekleştirmek üzere hiçbir ahlaki ve hukuki kural tanımadan her türlü yöntemi kullanarak saldırı yürütmedi. Bunun bilinmesi lazım. 12 Eylül faşist cuntası buna benzerdi. Dolayısıyla AKP-MHP yönetimi 12 Eylül faşizminin benzeri ve daha etkili uygulayıcısı oluyor. Zaten 12 Eylül cuntası döneminde tutuklu

En faşist, Kürt düşmanı, soykırımcı, ulus devlet faşizmini ifade eden özellikler taşısa da bir anayasa vardı ve anayasanın gereklerine göre hareket ediliyordu. Kürtlere karşı savaşı en çok yürüten yönetimin temsilcisi olarak Turgut Özal, 'Anayasayı bir kez delsek bir şey olmaz' dedi. Yine Doğan Güreş darbesinin tutsağı biçiminde hareket eden Demirel, zaman zaman rutin dışına çıkmıştı, ifade etti. Şimdi ne anayasa var, ne yasalar var. Ne var, ne yok Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli diye iki faşist şefe, reise, diktatöre bağlanmış durumda. Kanun da onlar, kural da onlar. Tam Kenan Evren gibi. Nasıl 1980-1982 arasında kanun-kural, her şey Kenan Evren'in cuntasıysa, şimdi de kanun-kural her şey Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli ikilisidir. Birbirlerini böyle şartlandırmışlar, teşvik ediyorlar. Aslında çizgiyi Devlet Bahçeli belirliyor, yönlendiriyor. Şartlandırmış da, yani zayıf yanlarını bulmuş, dolaşısıyla Tayyip Erdoğan'ı istediği gibi yönlendiriyor. İktidarda kalma hırsı, iktidardan düşünce hesap sorulacağı korkusu sonucunda Tayyip Erdoğan denizden düşenin yılanı sarılması gibi Devlet Bahçeli'nin faşist-sömürgeci-soykırımcı, Kürt düşmanı, insanlık düş-

Son beş yılda yaşananlar, yine yüz yıldır, bin yıldır yaşananlar dikkate alınırsa, tarihin dersleri iyi çıkartılırsa hayalci olmamamız gerektiğini, yanlış umutlar ve beklentiler içinde olmamamız gerektiğini net bir biçimde görürüz. Öyle düşmandan değişim beklemek yerine, düşmanı yenilgiye uğratıp yok edecek bir mücadeleyi, örgütlenmeyi, eylemi geliştirmeye kendimizi yöneltmeliyiz. Duygularımızı, düşüncelerimizi, imkânlarımızı, yeteneklerimizi böyle bir zafer kazanan özgürlük mücadelesini her alanda geliştirmeye yöneltmeliyiz.

eyleminin bütün bunları en temel bir özgürlük düzeyinde ele almış olması çok büyük önem ve anlam ifade ediyor. Yeni ve en temel özgürlük devrimin artık gündeme girdiğini, gelişmeye başladığını net bir biçimde ortaya koyuyor. Küresel düzeydeki böyle bir durum kuşkusuz Kürdistan'da gelişen Kadın Özgürlük Devrimi açısından büyük önem taşıyor. Fakat bunun tersi de doğru. Kuşkusuz sadece Kürdistan'daki gelişmenin etkisiyle değil ama küresel düzeyde içinde bulunduğumuz süreçte erkek egemen zihniyet ve siyaseti bu kadar teşhir eden, kadın özgürlük arayışlarının bu kadar yaygın gündeme gelmesine önemli güç, destek veren, katkı sunan önemli bir gelişmenin de Kürdistan'da Kadın Özgürlük Devrimi'nin yaşadığı gelişmeler olduğu da tartışma götürmeyen bir gerçektir.

Bu durum öncülük etme biçiminde de ifade ediliyor. Ama esas olan böyle bir özgürlük devrimini doğru çizgide geliştirebilmek, yayabilmek, başarılarla taşıyabilmektir. Bütün bunların Kürdistan'da daha sağlam, geniş ufka sahip, daha örgütlü bir anlayış, çizgi temelinde gelişmekte olduğu ortada. Yani bu durum dünyadaki gelişmelere de önemli ölçüde etki ediyor, bunların gelişiminde pay sahibidir.

İşte bunun da 15 Ağustos Atılımı'yla, gerillayla kopmaz bağları var. Kürt özgürlüğü temelinde ilk kurşunu atan ve ısrarla onu sürdürerek bir özgürlük hareketi halinde gelişmeye çalışan gerillanın aynı zamanda kadın özgürlük gelişimi olduğu, tersinden kadın özgürlük bilincinin, iradesinin, örgütlenmesinin gelişimine dayanarak kendisini yenilmez, süreklilik arz eden ve başarılar kazanan bir güç haline getirdiği tartışma götürmeyen bir gerçektir. Bunu geçmiş pratiğin derslerinin çıkartılmasında net bir biçimde görüyoruz. Kadın özgürlük bilinci, örgütlülüğü, eylemiyle

liklerini kuşkusuz bu yıldönümü vesilesiyle gerektirdiği kadar tartışmalı ve bilince çıkarmalıdır. Doğru olan budur. Bu temelde doğru olanları, başarı getirenleri, başarı kazandıranları anlayış düzeyinde, tarz düzeyinde açığa çıkarttıkları gibi, yanlış olanları, hatalı olanları, eksiklik içerenleri, dolayısıyla kazandırmayan, kaybettiren anlayış ve tarzları da açığa çıkartıp özeleştiriyle gidermeye çalışmaları 15 Ağustos Atılım çizgisinin bir gereği olmaktadır. Aynı zamanda 37'nci 15 Ağustos yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesini doğru ve başarılı yürütebilmek için bu kesinlikle gereklidir. O nedenle 36'ncı yıldönümüne de her yıldönümünde olduğu gibi eleştiri-özeleştiri temelinde yaklaşmalıyız, sorgulayıcı olmalıyız. 15 Ağustos gerçeğini, 36 yıllık mücadelenin özelliklerini derinden açığa çıkartmak kadar, onun doğruları, yanlışlarını da ayırt edip bu büyük tecrübe birikiminin zengin derslerini doğru ve yeterli biçimde mutlaka çıkartıp özümsemeliyiz ve 37. atılım yılına taşımalıyız.

37. diriliş ve direniş yılında bu dersler temelinde mücadele ederek özgürlük devrimimizi yeni başarılarla taşımalıyız. Daha yeni ve kalıcı kazanımlara kavuşturmalıyız. 15 Ağustos çizgisi bunu gerektiriyor, bizden bunu istiyor. Adı üzerinde 'atılım' diyoruz. O halde bu büyük mücadelenin her yılı atılımcı ruhu, hamleci bilinci, iradeyi, tarzı gerektiriyor. 36 yıllık mücadelenin esas budur. 37'inci yılda hamlecilik, atılımcılık çok daha fazla gerekli. Daha büyük mücadele edebilmek ve kazanabilmek için 15 Ağustos Atılım ve zafer ruhunu, bilincini kuşkusuz daha güçlü kuşanabilmeliyiz. Bütün devrimci militanlar, yurtsever ve demokrat halk kesimleri olarak 37'inci 15 Ağustos mücadele yılını bu temelde karşılamalı, bu yıl mücadelesini bu esas üzerinde yürütmeliyiz.

olan MHP'nin başkanı Alparslan Türkeş 'fikirlerimiz iktidarda biz içerdeyiz' demişti. Yani 12 Eylül faşist-askeri darbesi MHP zihniyeti ve çizgisiydi.

Şimdi de 2015'ten itibaren aslında yenilen; Rojava'da, Bakur'da yenilgiye uğrayan; bir taraftan DAİŞ'e umut bağlayarak yenilgiyi yaşayan, diğer taraftan 7 Haziran 2015 seçiminde iktidardan düşen AKP'nin son dayanağı olarak sarıldığı MHP, 12 Eylül rejiminin uyguladığı çizgiyi uygulamaya koyuyor. Kuşkusuz bu 36 yıl boyunca onlarca hükümet geldi geçti, onlarca general geldi geçti, farklı farklı planlar yaptılar. Saldırı örgütleri kurdular. İmha ve tasfiye amaçlı saldırılar yürüttüler. Bunu TC sınırları içinde yaptıkları gibi, zaman zaman sınır dışına da taşırdılar. 1987 Temmuz'undaki Olağanüstü Hal ilanı gibi, doksan başındaki Doğan Güreş darbesi gibi, yine uluslararası kompo gibi iddialı, son derece planlı, NATO düzeyinde yürütülen saldırılar da oldu. Fakat hiçbirisi AKP-MHP ittifakının, "Çöktürme Eylem Planı" diye tanımladığı saldırı planının uyguladığı düzeyde bir faşist-soykırımcı özel savaş saldırısı yürütmedi. Bunu bilmek lazım. Bu nedenle 5 yıldır karşı karşıya bulunduğumuz faşist-sömürgeci-soykırımcı saldırı gerçeğini hafife almamamız gerekli.

Gerçekten AKP-MHP ittifakı Türkiye'nin iç ve dış tüm imkânlarını en küçüğüne kadar harekete geçirerek Özgürlük Hareketimizi imha ve tasfiye etmeye, Kürt soykırımını gerçekleştirmeye çalışıyor. Hiçbir zaman bu kadar yoğun, bu kadar ahlak ve hukuk dışı, bu kadar zalim bir saldırı olmadı. Yine hiçbir zaman Kürt varlığına bu düzeyde saldırmadı. Evet, geçmişte de baskılar, saldırılar, operasyonlar vardı, ülkenin içinde yapılıyordu, sınırların dışına taşırılıyordu fakat yine de belli ölçüleri vardı.

manı zihniyet ve siyasetine sarılarak ayakta kalmaya çalışıyor. Yani bu ikiliyi birleştiren temel nokta budur. Özünde MHP milliyetçiliği var. MHP'nin esas başkanı 12 Eylül darbesinin çizgisini milliyetçilik olarak tanımlamış, sahip çıkmıştı. Şimdi gerçek durum bu.

Yine dikkat edelim Kürt'ün dirisine değil ölüsüne de saldırılıyor. Kürt'e ait saldırılmayan hiçbir değer bırakılmıyor. Geçen süreçte özel savaş aracı olarak ortaya çıkardıkları her şeyi adım adım ortadan kaldırdılar. 12 Eylül darbesi gibi Kürtçeyi de, Kürt demeyi de yasak hale getirdiler. Birçok alanda resmen yasaklanmış durumdadır. Bir özel savaş kurnazlığı olarak da bazı yerlerde resmen yasaklamışlarsa da fiilen yasak hale getirmişler. Kullananlar linç ediliyor. Hiçbir zaman böyle bir linç uygulanmadı. Bütün toplumsal değerlere, ahlaki kurallara, kültürel değerlere saldırı yürütüyorlar, bunlar çok açık. Tam bir tecavüzkar iktidar gerçeği ve saldırı durumu söz konusu. Bunu taciz, tecavüz ve katliam temelinde açıktan yapıyorlar. Öyle ki Kürt'e dair, bu temelde özgür insanlığa dair hiçbir iz, değer yeryüzünde bırakmamak istiyorlar.

15 Ağustos'un 36 yıllık sonuçları faşizmi çöküşün eşğine getirdi

Bakur'daki saldırının çerçevesi böyledir. Bu saldırıyı sadece Bakur'da Kürdistan'la da sınırlı tutmuyorlar. Geçmişteki gibi zaman zaman gerillaya darbe vurma amaçlı askeri operasyon yapmıyorlar. Dikkat edelim Kürdistan'ın Rojava ve Başur parçalarını işgal ederek aynı statü altına almaya çalışıyor. Fırsat buldukça İran'la da ittifak yaparak Rojhilatê Kurdistan'ın özgürlük güçlerini de darbelemek için bizzat saldırı yürütüyorlar. Türkiye'nin bütün iç-dış imkânını, politik gü-

cünü bu temelde kullanıyorlar. NATO ve Avrupa ile olan ilişkilerinden aldıkları gücü böyle bir saldırı doğrultusunda kullanıyorlar. Bu çıkar dünyasının özelliklerinden Türkiye'nin imkânlarını pazarlayarak Kürt varlığını ve özgürlüğünü yok etmek, Kürt soykırımını sonuca götürebilmek için azami düzeyde faydalanmaya çalışıyorlar. Geçmişte bazı angajmanları olmuş, ilişkiler, ittifaklar kurmuşlar, onlara dayanıyorlar.

Esas olarak da şuna dayanıyorlar: Kürt sorunu küresel kapitalist modernite sisteminin yarattığı bir sorun, Kürt'ü inkâr eden kapitalist modernite sistemi, Kürt soykırımını yüz yıldır yürütüyor. Dolayısıyla zihniyeti, siyaseti, kurum ve kuralları buna göre oluşmuş, bundan azami düzeyde yararlanıyorlar. Herkesi bu temelde Kürt soykırım saldırılarının, aleti, aracı, destekçisi yapmaya çalışıyorlar.

Dünya çıkar dünyası, öyle çok şu devlet şöyle yapıyor, böyle yapıyor de-

Kürt soykırımına yaklaşımını da hafife almamak lazım.

Fakat bu kadar saldırgan hale gelmiş ve tüm imkânlarını bu düzeyde seferber ediyorsa bu onun çok güçlü olduğundan değil, gücünün son sınırına gelmesinden kaynaklanıyor. Bunu da görmek lazım.

Tabi bu noktada stratejik olarak bakarsak en zayıf durumunu yaşadığını söyleyebiliriz. Bu kadar saldırgan, katliamcı olmasına rağmen Kürt soykırımcısı TC devletinin en zayıf durumda olduğu, AKP-MHP faşizminin TC'nin en zayıf yönetimi olduğu tartışma götürmeyen bir gerçek. Yıkımın eşiğindedir, teşhir olmuşlar, çok zayıf durumdadır. Ancak taktik düzeydeki bu yoğun saldırganlıkla, katliamla ayakta kalabiliyorlar. İktidar ömürlerini uzatabiliyorlar. İşin bu boyutunu da tabi görmemiz lazım.

Yani mücadele, 15 Ağustos Atılımı'nın 36 yıllık sonuçları hem aydınla-

düşman gerçeğini anlamada biraz bilinç kayması yaşadık. Sanki eski düşman değişmiş gibi, tehlikeler ortadan kalkmış gibi, sanki kolayca sözle, siyaset yöntemiyle Kürt sorunu, toplumsal sorunlar çözülecek, özgürlükler, demokrasi gelecek ve gürül gürül her alanda yaşanacak, biz de onun içinde yaşayacağız gibi bir ruh hali, anlayış, algılamalar bizde de ortaya çıktı. Bunların ne kadar yanlış ve yanlış olduğunu son 5 yılın pratiği net bir biçimde ortaya koydu. Böyle yanlışlardan kurtulmak lazım. Bunlara düşmemek gerekli. O kadar zaman geçti, bu kadar ağır bedeller ödedik ama hala da yanlışlardan kurtulamadık. Hala da sanki ağızımıza bir parmak bal çalınmış gibi o geçmiş günlerin özlemini yaşıyoruz. Tekrardan oraya dönülecekmiş beklentisi içindeyiz. Onu umut ediyoruz.

Onun için güncel, somut gerçekleri doğru ve yeterli anlayan, onun gerek-

doğru, devrimci, yurtsever tutum değil, yanlış getiriyor.

Onun için başta, düşmanın stratejik çöküş gerçeğini görmeliyiz, ikinci olarak da düşmanın bunu önlemek için tüm imkânlarını soykırımı gerçekleştirmek, Özgürlük Hareketimizi imha ve tasfiye etmek için saldırıda kullanacağını biliyoruz. Bu bakımdan da faşizmin katliamcılığını, saldırganlığını ciddiye almalıyız. İşte buna göre bir yaklaşım göstermeliyiz. Devrimci direnişimizi ona göre geliştirmeliyiz. Zaten 15 Ağustos Atılımı'nın önemli bir anlamı da buydu.

Birçok küçük burjuva akım işte askeri darbe anayasa yaptı, partiler kuruluyor, hükümünü bitirdi, demokratik siyasete geçilecek, siyasi yönetim öne çıkacak, bu yüzden 12 Eylül faşizmine karşı mücadele etmeye, savaşılmaya gerek yok, bekleyelim, rejim değişir, bizim için de bazı şeyleri söyleyip kendimizi yaşatacak imkânlar doğar, diyorlardı.

liyiz. Özeleştirir verip dersini çıkartmalıyız. Özeleştiril yaklaşalım. Özeleştiril yaklaşım bizi küçültmez, büyütür, güçlendirir. Hata ve eksikliklerimizi görüp düzeltirsek güçlü hale geliriz. Görmesek ya da görmezlikten gelirsek kendimizi güçlendiremeyiz. Neden? Çünkü; hata ve eksiklik ortadan kalkmaz. Biz görmesek, düzeltmesek hata ve eksiklik kaybolmaz ki, yine yerinde kalır. Onu ortadan kaldırmanın yolu özeleştiril bir yaklaşımla açığa çıkartıp, nedenleriyle birlikte gidermektir. Güçlenmek, doğruya, zafer kazanan çizgiye girmek öyle bir pratik geliştirmek kesinlikle böyle mümkün olur. Onun için özeleştiril yaklaşımdan korkmayalım. Yakın geçmişin de, tarihin de öğretici, güçlendirici derslerini yetkin bir biçimde açığa çıkartalım. Bizi en çok bu güçlendirecektir.

İkinci olarak da; tabii somut durumu iyi analiz edelim. Bütün hata ve eksikliklerimize rağmen tarihi bir direnişin kesintisiz sürdüğü, düşmana ağır darbeler vurduğu, özgürlük umutlarını daha çok güçlendirdiği, kazanımları koruyup daha çok geliştirdiği açık bir gerçek. Bu anlamda imkân ve fırsatlarımız eskisinden daha az değil, hatta daha fazladır. Daha büyük bir birikim var. Özgürlük Hareketimiz ulusal olmaktan çıkmış bölgesel, küresel bir hareket haline, bölgesel ve küresel bir özgürlük ve demokrasi devrimi haline gelmiş. Ulusal devrim olmaktan çıkmış kadın özgürlük devrimi olmuş. Zihniyet devrimi olmuş, vicdan devrimi olmuş, adalet devrimi olmuş. Herkes için özgür ve demokratik yaşamın önünü açan bir devrim haline gelmiş durumda.

Madem 15 Ağustos Atılımı'nı değerlendiriyoruz, o zaman yakın geçmiş düşünelim, başa gidelim. 36 yıl öncesine bakalım. Bunların hangisi vardı? Parti, gerilla ne durumdaydı? Önderlik gerçeği ne durumdaydı? Maddi imkânlarımız ne durumdaydı? Devrimimizin bırakalım Ortadoğu'da ve dünyada tanınmasını, Kürdistan'ın dört parçasında tanınma ve o imkânları seferber etme düzeyi ne durumdaydı? Ama bütün bunlara rağmen 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirildi ve tarihi gelişmeler ortaya çıkardı. Şimdi imkânlarımızı, fırsatlarımızı, devrimci mücadele için güç kaynaklarımızı değerlendirip ele alırsak gerçekten 36 yıl öncesine kıyaslanamaz. Kıyaslamaya kalksak ayıp olur. Hiçbiri kıyaslanamayacak kadar kat kat gelişme göstermiş, büyümüş, yenilenmiş. Bu durumdayız. İmkânlarımız çoktur.

Diğer yandan düşmanın iç ve dış kaynaklarından söz ettik. Bunlar yeni ortaya çıkan kaynaklar değil. Onu da bilmeliyiz. Tam tersine eskiden var olan, geçmişten beri kullandığı kaynaklardır. Geçmişte bu kaynakları daha fazla kullanıyordu. Dış desteği daha çok alıyordu, NATO'dan daha çok destek alıyordu. NATO'ya dayalı olarak Ortadoğu sistemi maddi olarak da, manevi olarak da Türk ulus devletini, dolayısıyla Kürt soykırımını tümüyle destekliyordu. Değil Kürt'e destek kimse adını bile anmıyordu.

Şimdi dikkat edelim TC yine de çeşitli biçimlerde, özellikle de Türkiye'nin geleceğini ipotek ederek, pazarlayarak bazı destekler elde ediyor ama geçmişe göre çok zayıftır. Küresel düzeyde aldığı destekler azalmış durumdadır. Rusya'ya, İran'a, Çin'e, herkese dayanarak biraz ayakta kalmaya çalışıyor. Ama bu pazarlığın da sonuna geliniyor. İmkânları sınırsız ve sonsuz değildir. Vere vere Türkiye'yi tüketiler, para pul oldu. En derin ekonomik krizden söz ediliyor. Dünya mali sistemleri uyarı üzerine uyarı yapıyor. Geleceğin büyük tehlike oluşturduğunu söylüyorlar. Sistem kendisini

15 Ağustos Atılımını değerlendiriyoruz, o zaman yakın geçmiş düşünelim, başa gidelim. 36 yıl öncesine bakalım. Bunların hangisi vardı? Parti, gerilla ne durumdaydı? Önderlik gerçeği ne durumdaydı? Maddi imkânlarımız ne durumdaydı? Devrimimizin bırakalım Ortadoğu'da ve dünyada tanınmasını, Kürdistan'ın dört parçasında tanınma ve o imkânları seferber etme düzeyi ne durumdaydı? Ama bütün bunlara rağmen 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirildi ve tarihi gelişmeler ortaya çıkardı.

meye gerek yok. Her şey o kadar açık ve yalın hale geldi ki, Kürdistan'da yürütülen savaş ile Bakur'daki savaş, Başûr'daki savaş, özellikle Rojava'daki savaş, DAİŞ'e karşı olanı, diğer çete gruplarına karşı olanı, AKP-MHP faşizmine karşı yürütülen gerçekleri o kadar çok aydınlattı ki, bunları görüp anlamak için dahi olmaya gerek yok. Çıplak gözle bakmayı bilen bile bu gerçekleri en açık bir biçimde görebilir. Mücadele bu kadar aydınlatıcı oldu.

Onları o kadar çok söylememize gerek yok ama işte dünya gerçeği böyle. Bunu görmemiz lazım. Destek veriyorlar. Zihniyetleri ve siyasetleri ona göre oluşmuş. Çıkar görüyorlar. Onun için düzeyi değişse de destek bulabiliyor. Şimdiye kadar dış dünyadan da çok fazla destek buldu. Bundan sonra da bulmaya çalışacak, bunu umut ediyor. Bu nedenle mevcut saldırı düzeyini ciddiye almamız lazım, dikkatli yaklaşmamız gerekli. Hafife almamak lazım, dünyadaki durumu da, AKP-MHP faşist yönetimi altındaki TC'nin

tıcılık yarattı, gerçekleri ortaya koydu hem de faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasete öldürücü darbeler vurdu. Bunları çöküşün-yıkılışın eşiğine getirdi. Bu da bir gerçek.

Şimdi AKP-MHP ittifakı bu yıkılışı önleyebilmek, faşist soykırımcı zihniyet ve siyaseti, ömrünü biraz daha uzatabilmek için söz konusu saldırıları yapıyor. Bu bakımdan elindeki imkânları kullandı, kullanacak. Geçmişte kullandı, bundan sonra da kullanır. Ciddiye almalıyız, dikkatli yaklaşmalıyız.

Düşmandan değişim beklemek yerine, onu yenilgiye uğratarak yok edecek bir mücadeleyi geliştirmeliyiz

Güncel, pratik bakımdan faşist-soykırımcı saldırganlığı hafife almak olmamalı, yakın geçmişte biraz hafif yaptık. Çeşitli ateşkes dönemlerinde bu gerçeklikten biraz uzaklaştık. Siyasi çözüm arayışları, tartışmaları sürecinde

tirdiği devrimciliği, öncülüğü, mücadele tarz ve yöntemlerini yerinde, zamanında ortaya çıkartıp uyguluyoruz. Evet, düşmanın stratejik olarak ağır bir yenilgi ve çöküş içinde olduğunu ama bunu durdurabilmek için de son imkânına kadar faşist-soykırımcı saldırıyı geliştirmeye çalıştığı, çalışacağı açık bir gerçek. Böyle demokrasi, siyasi çözüm beklemeliyiz. Olursa iyidir ama olacağına hiçbir garantisi yok. Son beş yılda yaşananlar, yine yüz yıldır, bin yıldır yaşananlar dikkate alınırsa, tarihin dersleri iyi çıkartılırsa hayalci olmamız gerektiğini, yanlış umutlar ve beklentiler içinde olmamız gerektiğini net bir biçimde görürüz. Öyle düşmandan değişim beklemek yerine, düşmanı yenilgiye uğratarak yok edecek bir mücadeleyi, örgütlenmeyi, eylemi geliştirmeye kendimizi yöneltmeliyiz. Duygularımızı, düşüncelerimizi, imkânlarımızı, yeteneklerimizi böyle bir zafer kazanan özgürlük mücadelesini her alanda geliştirmeye yöneltmeliyiz. Doğru olan budur. Diğer tutumlar kesinlikle

Fakat Önder Apo öyle demedi. 15 Ağustos bu düşüncelerin yanlış, yanlış olduğunu faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete hizmet ettiğini, onlara teslim olmak anlamına geldiğini değerlendirecek onun alternatifini 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nı geliştirdi. Dikkat edelim 15 Ağustos çizgisi ayrı bir çizgi oluyor.

Demek ki şimdi de o tür yanlışlıklar bekletilecek, başarının yolunu açacak tek çizgi 15 Ağustos çizgisidir. 15 Ağustos Atılımı'nı böyle anlamalıyız, bu temelde 37'nci yılı atılımın en büyük, en kapsamlı geliştiği, gerilla öncülüğünde Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'yle yaratıcı taktikler içeren büyük eyleme dönüştüğü ve büyük kazanımlar elde edildiği bir yıl haline kesinlikle getirmeliyiz. Bu mümkün mü? Evet.

Yakın geçmişte birçok hata, yanlış ve yetersizlik yaşadık

Yakın geçmişte birçok hata, yanlış yetersizliği yaşadık. Bunu kabul etme-

Türkiye'deki çöküşten korumaya çalışıyor. O düzeye geldi. Ekonomik ve mali krizdeki durumu bu şekilde.

Toplumsal çelişki ve çatışma durumu yine aynı düzeyde. İçte bu kadar taban kaybetti. Kaybettikçe kaybediyor, partileri parçalandı, AKP eriyor, parçalanıyor. Bütün kamuoyu yoklamaları, anketler AKP çöküşünü net bir biçimde gösteriyor. Tayyip Erdoğan, Devlet Bahçeli her gün üç-beş yerde konuşarak ne büyük gelişmeler olduğunu propaganda ediyorlar! Bu şekilde etrafındakileri medyanın gücüyle aldatmak suretiyle ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Bölgesel olarak Libya'da, Suriye'de yürüttüğü savaş, Irak'a yaklaşımları, Katar'la ilişkileri Arap dünyasıyla karşı karşıya getirdi. Giderek bir Türk-Arap çatışması daha ileri düzeye çıkabilir mi? Evet. Doğal olan da budur.

Kapitalist modernite sistemine karşı savaş faşist-soykırımcı TC ulus devletine karşı savaş oluyor

Küresel kapitalist modernite sisteminin Ortadoğu'yu egemenlik altına aldığı hegemonik sistemin aşılabilmesi için 36 yıldır Kürt-Türk savaşı yaşanıyor. Bu savaş Birinci Dünya Savaşı'nın statükosunu paramparça etti, onu tümünden yok ederek yeni bir Ortadoğu'nun ortaya çıkabilmesi için savaşın daha da derinleştirilmesi gerektiği gibi, benzer biçimde bir Türk-Arap savaşının da gelişme olasılığı var. Çünkü, TC'nin bu biçimde şekillenmesi amacıyla mevcut Arabistan parçalandı. Arap toplumu böyle işbirlikçi-ajan diktatörlerin eline bırakıldı. Bunların hepsi aslında TC'nin varlığı ve korunması içindi. Onu esas alacak temelde oldu.

Şimdi bu sisteme karşı mücadele, bu statükoyu zihniyet ve siyaset düzeyinde aşma mücadelesi, bu statükoyu yaratan ve ondan en çok beslenen güce karşı savaş anlamına geliyor. Dikkat edilirse kapitalist modernite sistemine karşı savaş bölgede faşist-soykırımcı TC ulus devletine karşı savaş oluyor. Bu da Kürdistan'da ve Arabistan'da somutlaşıyor. Çünkü, Kürdistan'ın ve Arabistan'ın bölünüp parçalanması, egemenlik altına alınması temelinde mevcut TC ve ona dayanan ulus devlet statükoları var oldular.

Bu da günlük olarak gelişiyor. Bazı Arap çevrelerini yanına çekmeye çalışıyor. Daha çok dayandığı güç El-Kaide ve DAİŞ çeteciliğidir. İhvan-ı Müslimin hareketine ideolojik-örgütsel olarak dayanıp ayakta kalmaya çalışıyor.

Aslında durum şöyledir: ABD-Sovyet bloklaşması döneminde Sovyetler Birliği'ne karşı ABD öncülüğündeki kapitalist sistemin geliştirdiği, beslediği 'İlmlî İslam' denen bu İslamcı çete akımlarına dayanarak bugün AKP-MHP faşizmi, TC ayakta kalmaya çalışıyor. Var olan durum bu kadar açıktır. Ama bu çeteciliğin ne demek olduğu, Avrupa, Amerika, bütün dünya için nasıl bir tehdit ve tehlike oluşturduğu ortada. Siyasetler, toplumlar bunu gördüler. Dolayısıyla ciddi bir karşıtlık var. Bu durum Ortadoğu'ya da, Arap toplumuna da yansıyor. Arap toplumu söz konusu çeteciliği ret eden, aşan bir tutum geliştirmeye yöneliyor.

Bütün Arabistan alanları hareketli, her gün yeni toplumsal olaylar gelişiyor, ayaklanmalar oluyor, iktidarlara kurup yıkıyorlar, her yerde savaş var. Ortada devlet-iktidar gücü denecek bir şey çok fazla kalmadı. Irak'a, Suriye'ye, Mısır'a bakalım, yine Kuzey Afrika'dan Yemen'e kadar 20-30 yıl öncesinin o ulus devlet yapılarından eser bile yok. Nasıl büyük bir değişim yaşandığı ortada. Kısacası; bütün bu değişimler

Ortadoğu'da statükonun parçalanması oluyor ki, bu parçalanma tabii en temel hedef olarak mevcut TC ile mücadeleyi öngörüyor.

Arap, TC çatışması, çelişkisi bu çerçevede daha çok gelişiyor, gelişecek. Özellikle de Kürdistan'da mevcut demokratik ulus çizgisinde özgürlük ve demokrasi mücadelesi direnişini sürdürür, büyük hata yapmaz, dolayısıyla çok zayıf duruma düşmez ve mevcut gelişme düzeyini devam ettirdiğinde bunun Arap sahasına yansması, yayılımı kesinlikle Arabistan'da demokrasi ve özgürlük arayışına, Demokratik Ortadoğu Birliği arayışına götürecektir. Şimdi bu bilinç de, siyasi anlayış da her zamankinden daha fazla gelişiyor.

Örgütsel zayıflıklar var, hâkimiyet zayıflıkları var. Dolayısıyla sapkın akımlar gelişebiliyor. İşte Lübnan'daki gibi topluma zarar veren olaylar yaşanabiliyor. Ama bunlar içinde bulunulan durumun bir sonucudur. Tam hâkimiyet yok. Anlayış ve örgütlülük bakımından yeterlilik yok. Ondan kaynaklanıyor. Bu durumlar aşıldıkça, alanda anlayış ve örgütlenme konusundaki zayıflıklar aşıldıkça, gelişme yakalandıkça hem bu tür zarar veren olaylar azalacak

Mahmut ve Mahabad'a kadar incele-yelim; görülecektir ki bunları kuşatarak, dünyadan tecrit ederek ezdiler, boğdular. İttifaklarının en önemli sonucu Kürt direnişlerini kuşatma, dünyadan tecrit etme biçiminde ortaya çıktı. Buradan güç aldılar.

Şimdi bunu yaratacak güçleri yoktur. PKK o süreçleri çoktan aştı. Evet, dünyayla çelişkisi var, belli bir mücadelesi var ama açık bir hareket, kendi gerçeğini ortaya koyuyor. Bölgede hem ideolojik olarak hem de politik olarak çok önemli mevcut çelişkili ve çatışmalı durumu çözüme götürmede büyük roller oynayan bir aktör durumuna gelmiş vaziyette. Dolayısıyla birçok gücün dikkatini çekiyor. Kimse artık reddedemiyor. Tümünü zihniyet ve siyaset olarak birlik oluşturmaları bile tümünden reddedemiyorlar. PKK'siz, Kürt Özgürlük Hareketsiz bir Ortadoğu'yu birçok güç kabul edebilecek durumda değil. Böyle bir Ortadoğu'yu değiştirmede de PKK ve Kürt Özgürlük Mücadelesi olmadan gelişme sağlamak, ileri gitmek, kalıcı sonuçlar elde mümkün olmuyor. Bunu artık herkes gördü. Bu gerçek özellikle de DAİŞ karşındaki savaşla çok daha net bir biçimde ortaya çıktı. Bu bakım-

turdular. Son kurultayda da değiştirmediler. Açığa çıktı ki bu çizgiyi devam ettirmek istiyorlar. O halde AKP-MHP faşizmini yıkmak aslında Kürt düşmanı, faşist-soykırımcı TC sistemini yıkmayı, aşmayı ifade ediyor, gündeme getiriyor. Bu iyi bir durumdur. Böyle olması devrimsel bir gelişmeye, devrimle bu faşist-soykırımcı sistemin değiştirilmesini gündeme getiriyor. Gerekli kılıyor.

İfade ettik bu da en zayıf bir duruma düşme halidir. Gerçekten ekonomik, siyasi, ideolojik, sosyal bakımdan çok derin bir çelişki, çatışma ve kriz durumu mevcuttur. Bunun temel nedeni faşist-soykırımcı-sömürgeci zihniyet ve siyasettir. Kürt düşmanı, insanlık düşmanı, kadın düşmanı o faşist zihniyet yapısı, siyaset yapısıdır. Bu konuda artık dünyada bir zirveyi ifade ediyor. Aslında Hitler faşizminden geriye kalan hiçbir yanı yok.

Diğer kriz savaşa bağlantılı. Her şeyi savaşa sevk ettiler. Artık savaş dışında bir ekonomileri, maliyeleri yok. Her hangi bir yaşamları yok. Şimdiye kadar bu temelde maddi imkânlarını savaşa sevk ettiler, dolayısıyla yine sıfırı tüketir hale geldiler, para pul oldu. Geçen dönemde 15 Ağustos Atı-

Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre taktik ve tarza kavuşturup örgüt ve eyleme dönüştürmektir.

Bunu Kürdistan'da ve Türkiye'de asgari düzeyde yaparsak bu 37'nci yılda yeni bir 15 Ağustos Hamlesi'nin pratik gerçekleşmesine yol açacak, bu da bizi kesinlikle hedefe götürecektir. Bunun için tabii doğru anlamak, yaratıcı olmak, gerçekleri topluma iyi taşımak, faşist özel savaşın etkilerine karşı toplumu iyi bilinçlendirip örgütlemek, özellikle de özel psikolojik savaşa karşı toplumu doğru eğitmek, bilinçlendirip mücadeleye sevk eder hale getirmek çok çok önemlidir. Çünkü; psikolojik savaşla onur kırmaya çalışıyorlar. Toplumu bastırmaya çalışıyorlar. İradesiz hale getirmek, düşürmek istiyorlar. Bu çok tehlikeli bir durum. Kendi düşkünümlerini bütün topluma bu biçimde yaparak devrimci-demokratik-özgürlükçü toplumsal hareketin gelişimini engellemek istiyorlar. Buna izin vermemek lazım. Psikolojik bütün boyutlarını açığa çıkartacak, mahkum edecek, toplumu bu temelde eğitip yürütecek bir ideolojik mücadeleyi, propaganda ve ajitasyon çalışmasını, kültür-sanat faaliyetini kesinlikle geliştirmek lazım. Toplum psi-

Arap-TC çatışması, çelişkisi daha çok gelişiyor, gelişecek. Özellikle de Kürdistan'da mevcut demokratik ulus çizgisinde özgürlük ve demokrasi mücadelesi direnişini sürdürür, büyük hata yapmaz, dolayısıyla çok zayıf duruma düşmez ve mevcut gelişme düzeyini devam ettirirse bunun Arap sahasına yansması, yayılması kesinlikle Arabistan'da demokrasi ve özgürlük arayışına, Demokratik Ortadoğu Birliği arayışına götürecektir.

hem de özgürlük ve demokrasi mücadelesi, Demokratik Ortadoğu Birliği mücadelesi gelişecek, özgür Kürdistan demokratik Ortadoğu'yu adım adım gerçekleştirecek. Bu şimdiden net bir biçimde ortaya çıktı. Mevcut durumda gelişim böyle bir rotaya girmiştir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi bu rotayı sürdürdükçe, kendisini devam ettirdikçe gelişim bölgesel düzeye yayılacak ve Demokratik Ortadoğu Devrimi olarak şekillenecek. Bundan artık hiçbir kuşku kalmamıştır. Böyle bir pratik sürece girilmiştir. Bu da bölgenin, özellikle faşist-soykırımcı TC zihniyet ve siyasetiyle ne kadar karşıt hale geldiğini, geleceğini gösteriyor.

Soykırımcı TC devleti İran'la da çıkar ilişkisi kuruyor. Özellikle geçmişte de Kürt direnişlerini birlikte bastırdılar. Şimdi de PKK hareketini imha ve tasfiye edebilmek için belli düzeyde ortak hareket ediyorlar. Bir ittifakları var fakat bu eskisi kadar etkili değil. Bölgedeki ve dünyadaki durum, ABD-İran savaşı bu ittifakın eskisi kadar etkili olmasına izin vermiyor. Diğer bir nokta ise PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesinin artık eski Kürt direnişleri gibi olmaması gerçeğidir.

PKK ve Kürt Özgürlük Mücadelesi olmadan Ortadoğu'da gelişme sağlamak mümkün değil

Özgürlük Mücadelesi'nin dünyada stratejik müttefikleri var. Onlarla belli bir ilişki ve ittifak oluşturmuş durumda. Taktik ilişki ve ittifaklar bakımından dünyayla da ilişkileri var. DAİŞ'e karşı savaş çerçevesinde önemli bir politik gelişme yaşadı. Daha farklı ilişki ve ittifaklar oluşturdu. Dolayısıyla eski Kürt direnişleri gibi kuşatılmış, tecrit edilmiş durumda değil. Osmanlı-İran, TC-İran ittifaklarının bastırdığı, ezdiği Kürt direnişlerini dikkate alalım. Şêx Ubeydullah'tan, Bedirhan Bey'e, yine Şêx

dan TC-İran ittifakının artık Kürt Özgürlük Hareketi'ni, özgür Kürt varlığını dünyadan tecrit edip, kuşatıp, ittifak yaparak ezmeleri mümkün değildir. Öyle birlik yapabilmeleri bile mevcut ABD-İran çatışması ortamında, ABD'nin TC'yi İran'a karşı kullanma yaklaşımı, İran TC Kürt karşıtı ittifakının gücünün derinliğini sınırlandırıyor. Bunlar açık gerçekler.

AKP-MHP faşizmi demek aslında TC faşizmi demektir

TC, AKP-MHP faşizmi çöküş halinde. Sistem de çöküş halinde. Artık AKP-MHP'den ayrı bir TC yoktur. Eskiden vardı. Fakat son 5 senedir 'Çöktürme Eylem Planı' temelinde yoktur. TC, AKP-MHP ittifakı oldu. AKP-MHP ittifakı TC'yi değiştirdi, 12 Eylül darbesinden bu yana yaşananlar TC'nin değişim sürecini ileri götürdü, yeni bir TC oluşturdu. O bakımdan AKP-MHP faşizmi demek aslında TC faşizmi demektir.

Dikkat edelim AKP-MHP faşizminin muhalif alternatifi yoktur. CHP'si ve diğerleri bir muhalefet hareketi değiller. Sistemi görüyoruz. Zaten resmi olarak hükümet AKP'dir. Ama biz AKP-MHP ittifakı diyoruz. Çünkü; resmen hükümette olmasa bile MHP fiilen hükümettedir. CHP ile İyi Parti de başka bir biçimde fiilen hükümettedir. Resmi yoklar ama hükümetin zihniyet ve siyaset bakımından temel kararlarına katılıyorlar. Dolayısıyla ondan ayrı değiller, bir muhalefet durumunda değiller. Muhalefet tamamen Kürt özgürlüğüne dayanan Türkiye devrimci, demokrasi hareketinden oluşuyor. Bunun dışında bir sistem içi çatışma ve muhalefet kalmamış durumda. Bazıları onu yaratmaya çalışıyor. Bunun için sürekli CHP'yi yokluyorlar.

Kemal Kılıçdaroğlu CHP'sini, mevcut iktidara CHP'nin yamanması, dolayısıyla alternatif olamaması için kurdular, oluş-

limı'na karşı da böyle bir savaş yürüttüler. Sonuç ne oldu? Para pul oldu, liradan altı sıfır atarak bir reform yapıp biraz ayakta kalmaya çalıştılar. Şimdi tekrar aynı duruma gelindi. Artık aynı yöntemle kendisini kurtarması mümkün değil. O nedenle şu anda olan, çaresizlik ve çözümsüzlükten başka bir şey değildir.

Toplum psikolojik savaşa karşı eğitildiği oranda siyasi-askeri bakımdan örgütlenir ve eyleme kalkar

Kısaca kriz derin. Çöküş süreci derinliğine işliyor. Bunu doğru anlayıp bu temelde ortalama bir ideolojik-siyasi-askeri mücadeleyi anti-faşist, devrimci, demokratik ittifak temelinde yürütmek kesinlikle bu faşizmin yıkılışını, demokratik Türkiye devriminin zaferini getirecektir. Böyle bir düzeye gelindi. Bunu hiç hayal gibi görmemeliyiz. Uzun vadeli olarak da ele almamalıyız. Güncel olan, somut olan, yaşanacak olan kesinlikle budur. Bunu 37'nci atılım yılında gerçekleştirmeyi hedeflemeliyiz. Demokratik siyaset de kendini buna göre yürütmeli, kadın ve gençlik hareketleri de kendini bu temelde örgütleyip pratikleştirmeli, özellikle de anti-faşist devrimci silahlı direniş Kürdistan'da ve Türkiye'de, dağda, ovada ve kentte tüm faşist güçleri hedefleyerek onları yıkmaya temelde 15 Ağustos ve zafer atılım ruhuyla geliştirilmeli. Böyle olursa 37'nci yıl faşizmin tümünden yıkıldığı, Kürdistan özgürlük devrimiyle, demokratik Türkiye devriminin zafer kazandığı bir yıl olabilir. Buna adaydır, bunun önü açık. Hedefimiz de budur. Bu konuda imkânlarımız, fırsatlarımız çok, büyük bir tecrübe ve birikimimiz var. Gerisi eleştiri, özeleştiriyile dersleri doğru çıkartmak, bu birikime iyi dayanmak, imkân ve fırsatları yaratıcı bir biçimde

kolojik savaşa karşı eğitildiği oranda siyasi-askeri bakımdan örgütlenir ve eyleme kalkar.

Bunları yapacak büyük bir gücümüz, argümanlarımız da var. 36 yıllık 15 Ağustos pratiği nerede, nelerin yapılabileceğini bize gösteriyor. En zor koşullarda bile, en az imkânlarla bile nasıl büyük devrimci eylemler örgütlenebileceğini, başarılar, zaferler kazanılabileceğini ortaya koyuyor. O halde bize düşen 15 Ağustos Atılım gerçeğini, 14 Temmuz direniş gerçeğini, 30 Haziran fedailik çizgisini doğru anlamak, doğru bilince çıkartmak, onların gerektirdiği ideolojik-örgütsel-askeri çalışmalarını başarıyla yürütebilmektir. İdeolojik-örgütsel öncülüğü, parti öncülüğünü bütün bu alanları doğru örgütleyip başarıyla mücadele ettirecek, yönetecek, toplumu mücadeleye sevk edecek düzeye getirmektir.

15 Ağustos çizgisinde kendimizi eleştiri-özeleştiriyile yeniler, düzeltir, öncülük görevlerini başarıyla yerine getirirsek, o zaman 37'nci 15 Ağustos yılını daha güçlü bir savaş ve daha büyük bir zafer yılı haline getiririz. Hedefimiz, iddiamız bu, 37'nci yılda bu temelde daha güçlü savaşıp mutlaka kazana-cağımızı belirtiyoruz. Bunlar temelinde bir kez daha başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın, dostlarımızın Diriliş Bayramını, tüm gerilla güçlerimizin, HPG ve YJA-Star komuta ve savaş gücünün Gerilla Bayramı kutluyor, 37'nci yılda özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyorum.

**-Kahrolsun Faşist-Sömürgeci Soykırımcı Diktatörlük!
-Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
-Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!
-Yaşasın 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu!
-Biji Rêber Apo!**

Rêber Apo'nun 9 Eylül 1998 tarihli değerlendirmesidir

İdeolojik zenginliği olmayanların pratik zenginliği de olamaz

Kendinizi terbiye etme göreviniz çok büyük önem taşıyor. Bu halinizle sizi partili olarak kabul etmemiz çok zordur. Size sert vurmamamız cezanın hafifliğini göstermez, ancak mücadelenin değişik bir söylemde yürütüldüğünü gösterir. Ben bu mücadeleyi yürütmeye mecburum. Çünkü örgütü başka türlü yürütmek ve başarmak mümkün değildir. Bunun için parti içi mücadeleyi sonuna kadar öğrenin, tarzı öğrenin, yeterlilik düzeyini kontrol edin ve ona göre tavır alın.

İdeolojik zenginliği olmayanların, pratik zenginliği olamaz. Pratik eylem alanındaki hareketimizin en temel ihtiyaçlarından birisi işte bu zenginliktir. İdeolojik düzeydeki yetersizlik, daralma, başka sınıfların ve hatta yabancı gerçekliklerin etkisindeki çok kaba ve çok sorun teşkil eden bireysel hesaplar, pratik hercümerci daha da artıran oldukça eklektik düşünceler ideolojik bir gelişme olarak görülemez; hatta bunlar aşılmalı gerektirir. PKK çizgisi ideolojiyle başlamış ve onunla gelişmiş bir çizgidir. Başlangıcında belirleyici olan ideolojidir. Pratik ancak bu temelde vücut bulmuştur ve çok dikkatli bir biçimde ideolojiye bağlı gelişirse sonuç verebilir. Dolayısıyla eylemle ideoloji arasındaki kopukluk en temel sorunlarımızdan birisi olmaya devam ediyor. Kişilerdeki kuru, yüzeysel ve fazla tarz üretmeyen gerçeklik, kesinlikle ideolojinin olmayışından, yetersizliğinden veya yanlışlığından kaynaklanıyor. Bunu gidermedikçe, sizin kadro ve komuta eyleminizin bir anlam ifade etmesi zordur.

İşin daha da olumsuz, ekmek ve su kadar ihtiyaç olduğu halde, ideolojiden kaçış neredeyse bir alışkanlık haline gelmiştir. İdeolojinin, dünya devrimler biliminin sonuçlarını kendi gerçekliğimizle hem de yaratıcı ve başarılı bir biçimde kaynaştıramazsak, bu işte başarıya gitmek olanaksızdır. Fakat sınıf zemini çözülmüş, hatta sınıf olmaktan çıkmış, önemli oranda erimiş, iddiasını yitirmiş ve düşmanı yaşamaya olağanüstü yakın hale getirmiş, direnme kabiliyeti olmayan, olsa da kaba bir isyancılıktan öteye gitmeyen bu kişiliğin kendisini ideolojik olarak toparlaması da çok zordur. Zor olduğu için de saflarımızdaki bütün çabalarımızı belki de düşman faaliyetlerinden daha fazla zorlamaktadır. Toplumun geri düzeyini olduğu gibi parti içine yansıtmı, toplumsal yenilmişliği ve güçten düşmüşlüğü, özellikle örgütlenmeden kaçan gerçekliği parti içinde, hem de partinin imkanlarıyla partiye dayatma neredeyse vazgeçilmez bir alışkanlığınız haline gelmiştir. Siz buna bayılıyorsunuz veya bu tarzınıza sevdalanıyorsunuz. Açıkça belirtebiliriz ki; bu objektif olarak düşmanı en tehlikeli bir biçimde parti ortamına dayatmaktır. Şimdi karşımızda bu tehlike var.

Sınıfsal ve sosyal gerçekliğinizin inatçılığı göz önüne getirildiğinde, bir de yıllardır parti içinde sanki bir hak ve faziletmiş, hatta önemli

bir özelliğinizmiş gibi adeta bununla yaşadığınızı ve başardığınızı sanmanız tehlikeyi daha da büyütüyor. Sorumsuzluk düzeyi çok gelişmiştir, pratikte başarılı olma kaygısı yoktur; hemen her olumsuzluğa zemin olsa da kaygısı yoktur. Görevleri kesintisiz başarma gereğini duyma hiç yoktur. Esasta duygu düzeyinde bile çizgiden sorumluluk duyma yoktur. Fırsatı değerlendirerek eskiden toplum içinde yaptığı ucuz sivrilmeyi ve hırsızlığı bu sefer parti içinde yapma gibi bir dönüşüme uğratmışlar ve bir de bunu hak biliyorlar. Şimdi bu çok tehlikeli bir toplumsal yansıtılış oluyor. Bu kişiliğinizi çok rahatlıkla partiye dayatmanız, belki de alışkanlıklar nedeniyle hoşunuza gidebilir. Ama bu en büyük kötülüktür, en büyük oportünizmden ve hizipçilikten de öteye ilginç bir geriliktir. Kendinizi sıkıyor, ideolojikleştiriyor, çizgileştiriyor, tabii örgütleştiriyor ve böylece en kolayını bulmuş oluyorsunuz. Gerçekten devrimciliğe niyetiniz varsa, parti içi ortamı ve bu ortam içindeki rolünüzü bilince çıkarmanız ve alışkanlıklarınızı aşmanız gerekiyor.

Biraz sorumluluk duysanız büyük kazanacaksınız

Bu dayatmalarınızla bu işler olmaz. Toplumda yenilmiş kişiliğiniz, parti içinde daha tehlikeli oluyor. Bu kişiliğiniz yalnız yenilgiye ve kayıplara değil, tüm emekleri boşa çıkarmaya götürüyor. Politikadan habersizliğiniz, hele hele başarı tarzından tümüyle yoksun olmanız felaketi daha da büyütüyor. Bu anlamda geri kişiliğinize aslında kontra kişiliği diyoruz ama bilinçlilik anlamında bu onu da aşıyor. Daha doğrusu bilinçli kontra, hatta hizip gözlemlenebilir, ona karşı tedbir alınabilir; ama sizin bu tarzınızın kaypaklığı, silikliği, iddiasızlığı ve her şeye yatkınlığı sorunların görülmesini ve hakkındaki tedbir alınmasını çok zorlaştırıyor. Dolayısıyla tam bir başa bela olma durumu söz konusudur. 'Ben böyleyim, benden bu kadar, işinize gelirse olur' diyorsunuz. Bildiğiniz her şeyde böylesiniz. Örneğin; en rahat başarı imkanı varken, ona karşı keyfisiz veya çok büyük bir tehlike varken bile ona karşı da keyfi davranıyorsunuz. Oysa biraz sorumluluk duysanız büyük kazanacaksınız, biraz dikkat etmeniz imhayı önleyecektir. Bu konularda hiç oralı olmuyor-

sunuz. İşte gerçeğiniz budur: 'Ben iyi niyetliydim, işe elimi uzatmadım ama sorunlu biri değilim. Kazanabilirdim ama gerek görmedim. Tehlikeyi gördüm ama iyi niyetimden dolayı benim görevim değil dedim ve altından çıktım' diyorsunuz. Politikada bunun kadar tehlikeli, hele askeri alanda, savaş alanında bundan daha tahripkar bir yaklaşım yoktur. Ama sizde egemen olan anlayış budur.

Halk ciddi önder istiyor

İnsan sizden ürküyor. Bu tarzla çizgi komutanlığını yapmak bir yana, bilinçli bir düşmandan daha fazla zarar verirsiniz. Bilinçli bir karıştırıcının bu kadar zarar vereceğini sanmıyorum. Kısacası bu kişiliğiniz çok tehlikelidir, ne yapıp edip bu kişiliğinizi aşmanız gerekir. Politikada hiç kimse bu kişiliğinizi kabul etmez. Zaten bu kişilikle politika da, askerlik de yürütülemez. Bu ciddi bir hal almıştır ve herkesin dikkatini çekiyor. Halkın da dikkatini çekiyor, kadro düzeyinde bunun PKK'lılık olmadığını herkes söylüyor ve herkes gerçek PKK'yi arıyor. Bunu hemen hepiniz iyi biliyorsunuz. Herkesin aradığı PKK'yi, siz böyle en tersinden 'PKK benim' diye dayatıyorsunuz ve bu büyük kargaşaya yol açıyor. Eskiden bu yaklaşımlarınız görünmezdi. Ama şimdi açığa çıkıyor ve hareket büyüdüğü için tahammül sınırlarını zorluyor.

Hiç kimse sizi bu halinizle benimsemek zorunda değildir. Halk ciddi önder istiyor. Uluslararası güçler ciddi, kusursuz önder istiyorlar. Tabii herkes kendini yetiştirmiştir, Önderlik olayı da öyledir, Önderlik de kendini yetiştirmiştir. Siz ise yıllardır adeta bu bebeklikte çakılıp kalmışsınız. Ben bunu defalarca işledim. Bazıları bunu tam bir tarz haline getirmişler. Bunların içinde kırk yaşındakiler de, yeni yetmeler de var. Gelin de onların yarattığı sorunların altından kurtulun! Böyle ucuz politika yapmak hoşunuza gidebilir, sizi tatmin edebilir, hatta rüyalarınızda bile görmediğiniz kadar size başarılı gelebilir. Bunların hepsi mümkündür. Ama hareketimizin önündeki mevcut görevler, onun sorumluluk düzeyi ve ondan önemli beklentilerle karşılaştığımızda, siz tam bir tezat oluşturunuz.

Bu örneklerin birçoğu parti tarihinde de görüldü. En ciddi başıbozukluk, yenilgi, tasfiye ve savrulma zeminini açık tutuyor ve o zemini

sürekli geliştiriyorsunuz. Bu hiç umurunuzda da değildir. 'Ben iyi niyetliyim, aslında çok çalışıyorum' diyorsunuz. Savunma tarzınız bu kadardır. Ama bu çizgi için yeterli mi, çizgiye cevap veriyor mu sorusunu kendinize hiç sormuyorsunuz. 'Hep başkaları bozuyor, ben ne yapayım, bunlar beni ilgilendirmez' diyorsunuz. Ama bize gerekli olan da çizgide yeterlilik, çizgiyi içte ve dışta geliştirme gücüdür. Peki, buna neden ulaşamıyorsunuz? Buna ulaşamamanız ideolojik gerilikle ilgili bir olaydır. İdeolojiden bu kadar kaçan kimse çizgiye cevap olamaz. Bu kadar dar, kuru, yüzeysel ve çoğu da kayba yol açan pratikler cinayet derecesinde sorgulanması gereken pratiklerdir. Katil pratiği ideolojik gerilikle birleşti mi, işte çok ucube olan bu durumunuz ortaya çıkıyor.

Partiye yeniden bir katılımı geliştirin ve kendinizi eğitin

Bizim Önderlik tarzımızın olmaması halinde bu dayatmayı sürdürmeniz nelere yol açar? Çok iyi biliyorsunuz ki, yirmi dört saat içinde parçalanmaya, giderek dağılmaya ve birçoğunun şu veya bu gücün etkisine girmesiyle her şeyin kaybına yol açar. Hayret ettiğim nokta, örgüt kaygılarınızın neden bu kadar zayıf olduğudur. Başarmaya ihtiyacı olan biri, ciddi örgüt kaygısı taşır. Ciddi örgüt kaygınız varsa yiyip içmez, uyumaz, başınızı iki elinizin arasına alır ve sabaha kadar bir çözüm peşinde koşarsınız. Sorumlu kadro böyledir. Fakat şimdiki kadro, hangi yetkiyle kimin yerine göz dikeceğinin, kimi bastıracağına, kimi uzlaştıracığına hesabı içindedir. Bazıları da şu anda kontrayı aşan bir biçimde kendini dayatma halindedir ve işi gücü dağıtmadılar. Bu, aslında o anda en kötü bir şekilde cezalandırılması gereken duruş tarzıdır ama siyasi nedenlerden dolayı bunu yapmıyoruz. Bilmeniz gereken en temel husus budur. Yargılamayı parti yapar, düşman yapar, yaşamın kendisi yapar ama mutlaka yapar. Politikanın büyük sorumluluğunu duymazsanız, suç konumunu teşkil eden bu durumunuzu aşamazsınız kesinlikle başınıza bir felaket gelir.

Hayret ettiğimiz diğer bir nokta da, bu acı hükme rağmen neden bu kadar rahat olduğunuz ve bildiğinizi okumaya devam ettiğinizdir. Yaşama saygısızlığınız bu kadar gelişmişse,

o zaman baştan kaybetmişsiniz demek. Derin yanılgılarınız da olsa, bir gücünüz varsa önce onu aşın. Partiye yeniden bir katılımı geliştirin ve hiç olmazsa kendinizi eğitin. Bahananeci ve savsaklamacı Kürt başını almış, neredeyse her yere böyle kendini dayatıyor. En üst düzeyden savaşıncısına kadar sözüm ona görev alanlarına göz diyor ama bunun gereklerini hiç de yerine getirmiyor. Ben de bir beklenti içindeyim ama benim beklentilerim büyüktür. Ayrıca bunlar için çalışmam da çok büyüktür. Fakat böyle bir durumda olanlar sadece örgütün zayıf anını bekliyorlar. Objektif olarak bu zayıf anla birlikte örgütün can alıcı yerine darbe indirmenin beklentisi içindeler. Bütün bunları kasıtlı yapsalar belki daha iyidir. İnsan o zaman bunları takip edebilir ama hepsi yaptıklarını iyi niyet adına yapıyor. Hepsinde de bunu 'ben haklıyım, ben yılların savaşıncısıyım' adı altında yaptı. Siz yılların savaşıncısı, halkımız da yılların en eski halkıdır ama bu halk şu anda tarih dışındadır. Siz emekçisiniz ama emeğiniz parti karşıtı bir durumdadır. Parti davasını bu kadar hafife almanız çok büyük bir tehlike arz ediyor. Bütün ısrarlara ve imkanlara rağmen, parti davasında ilerlememeniz ve çaresizliğe düşmeniz kendi açınızdan en büyük olumsuzluktur.

Örgütlenmeyi geliştirememenin objektif zemini üzerinde çete kişiliği ortaya çıkar

Biraz TC ile kıyaslarsak, nasıl ki TC'de 'toplum kirlendi, politika kirlendi, bütün kurumlar kirlendi' deniliyorsa, PKK içinde de böyle bir kirlenme var. Özellikle kadrodaki ve kadronun görev anlayışındaki kirlenme, TC'deki çetelerden daha az değildir. Bunu kesinlikle bilince çıkarmanız gerekir. Nasıl ki TC kendini çetelerinden arındırmaya çalışıyorsa, biz de kendimizi çetelerden arındıracağız. TC'nin çetelerinin şöyle bir söylemi vardır: 'Biz vatan uğruna her şeyi yaptık ve her şey vatan içindi.' Sizin durumunuz da aynı buna benzemiyor mu? Siz de 'Her şey PKK içindi' diyorsunuz; ama bunu PKK çizgisini, PKK'nin gerçek kurallarını ve yasalarını alt üst ederek yapıyorsunuz. Böyle bir PKK'lilik kabul edilemez. Bizdeki çeteleşme belki TC'ninkini de aşıyor. Ama farkınız şudur: Onlar vurgun vuruyorlar, sizin öyle bir durumunuz da yoktur. Belki yoksulsunuz ve zaten bu yönüyle daha da tehlikelisiniz. Çünkü bu sizi iyi niyetle, 'Ben ne yaptım, hep yıllarımı verdim' biçiminde kendini savunmaya götürüyor. Ancak yaptığınız yeticilik, yani kurala ve çizgiye gelmeyen bir durumdur. Toplumsal gerçeklik de zaten bunu sürekli besliyor. Örgütlenmeyi geliştirememenin objektif zemini üzerinde çete kişiliği ortaya çıkar.

Bunun özü kendini birkaç ahbap çavuşla sınırlamaktır. Örneğin; tabur komutanıdır veya bir alan yönetimidir, üç dört ahbap çavuşu vardır ancak orada örgütün çizgisi ve işleyiş esasları yoktur. İşte yeticilik buradadır. Yani objektif realitesi onu aşamıyor, gücü ancak bu kadardır. Bizim toplumumuz zaten toptan yeticiliğin zemini. Herkes bir yerde çetedir. Bu durum partiye yansımıştır ve şu anda partiyi en çok bu tehdit ediyor. Burada kasıt aramıyoruz. Burada çizgi kişiliği, onun ideolojik derinliği ve pratik iradesi çok zayıftır diyoruz. Bu temelde gelişen, küçük grupçuluk kişiliğidir. Bu kişilikler toplumda kaybetmişler, hiçbir şeyleri yoktur, bir de gelip partiye böyle kapaklanmışlar.

Sizin bu tip partiliğinizi kabul edemem. Nasıl oldu da dağlarda -Avrupa da dahil- PKK'nin içine böyle doldular diye düşünüyorum. Bunu kabul etmi-

yoruz. Ben de dar bir köylü kişiliğinden geldim. Ama kendimi halen ideolojik düzeyde yetkinleştirmeye çalışıyorum. Gözlerim beni çok zorlamasına rağmen, hala kendimi eğitmeye çalışıyorum. Gözleri sağlamdır ama yaşamdan hiçbir şey anlamıyor; hala doğru bir anlayışa ulaşma ihtiyacı duymuyorlar. Ben sizi ne yapayım? 'Ben hamalı, kendimi satarım' diyorsanız, hamallığınızı gidin başka yerde satın. İşte bu, paralı askerliğin daha geri bir biçimidir. Paralı askerlik iyi bir şeydir; para verisin, o da çok iyi savaşır. Burada sadece karın tokluğuna paralı askerlik yapıyor ve çok ilgisiz bir durumdadır. Çünkü; kurala gelmiyor. Keşke parayla iyi askerlik yapabilseniz, insan size biraz ücret verse, ama dört dörtlük Afrikalı paralı askerler gibi savaşsanız! Örneğin; bir taburu böyle paralı askerler olarak çalıştırabiliriz. Bunu da yapıp yapmayacağınız konusunda korkuyoruz. Çünkü; düşman daha çok para verecek ve dolayısıyla çaresizlikten dolayı oraya kaçacaksınız. Kısacası karın tokluğuna dayalı doğal bir askerlik ve devrimcilik söz konusudur.

Güncelleşmiş Ebu Cehiller var

Sizi özel yöntemlerle idare ediyoruz. Bir yandan inanç ve moral vererek, diğer yandan örgütsel tedbirleri geliştirerek, beyninizin zorlanmayacağı bir biçimde ayarlamalarla sizi zor bela sürüklüyoruz. Durum budur. Bazıları bunu yırtarak ihanete gidiyor, bazıları kontrol ediyor, bazıları bela oluyor, bazıları biraz feodal namus anlayışı nedeniyle kalıyor. Ama ciddi anlamda partileşerek süreci aşmada şu andaki görünüm zayıftır. Şimdi bu tespit var. Bu tespiti göre kendi ihtiyaçlarınızı ideolojide ve pratiğin düzeltilmesinde iyi görerek gidermeniz gerekiyor. Yarın örgüt ilerlediğinde, mücadeleyi biraz daha ilerlettiğimizde, bu kişilikler üzerinize geldi mi onları etkisiz hale getirin.

Örneğin; bazılarını bugün mü böyle yapayım, yarın mı diye gün sayıyorum. Oysa onlar kendilerini önder sanıyorlar. Sadece bazı hesaplar nedeniyle bunları parti içinden atmıyorum. Ama bunlar hala Önderliğin sevgili bir yoldaşı gibi kendilerine bakıyor, içimizde yer alıyor ve 'Yerim dar, daha geniş yer istiyorum' diyorlar. Bunlar çılgın ve subjektif niyetleriyle kendilerini her an aldatan adamlardır. Dolayısıyla partileşmeyi mutlaka uygulamanız gerekiyor. Buna gücünüz yoksa sempatanlıkta kalın, gücünüz varsa etkili bir kadro haline gelin. Dikkat edilirse, hiçbirinizde etkili bir kadro görünümü yoktur. Etkili bir kadro havasıyla eğitime yaklaşmıyorsunuz. En tarihi konuları size anlatana kadar adeta kendimi parladım. Ben hala bunun etkisi altındayım. Siz ise hiç anlamak bile istemediniz, kendi küçücük grupçuluğunuzu ve ahbap çavuşluğunuzu sürdürdünüz.

Kavga ediş tarzınız çok kötü ve fesatçadır. Bu adı kavgacılığı parti içinde hortlatmamaya çalışıyorum. Buna karşı tepkimizi ve öfkemizi görüyorsunuz. Biz bunu gidermek için örgüt zeminini daha da derinleştiriyor ve genişletiyoruz. Yeni kadroları geliştirmeye çalışıyor ve böylece bu tehlikeyi süreç içerisinde aşma yollarını seçiyoruz. Sorunları bire bir karşı karşıya değil de, bir süreç temeline halletmeye çalışıyoruz. İster anlayın, ister anlamayın ama kavga böyledir. Bu kavga bizim tarafımızdan böyle görülüyor ve yürütülüyor. Açıkça belirtiriz ki, kendi tarzınızla sizi yirmi dört saat kendi haline bıraksak ve gerçekten ajanlık bile yapmak isteseyiz, toplumda bile sizi besleyeceklerini sanıyoruz. Hayal derisinde kendinizi aldatıyorsunuz. Devrimde başarı kaydedemeyip ajanlığa soyunsanız bile, hiçbir şeyi ve hatta canınızı

bile kurtaramazsınız. Bu gerçeği de görmemekte inat ediyorsunuz. Bu noktada en büyük silahınız cehalettir. Hz. Muhammed'in Ebu Cehil için söylediği sözler ve değerlendirmeleri var. Ebu Cehillik bizde de çoktur. Güncelleşmiş Ebu Cehiller var.

Benim de köyde daha yedi yaşlarındayken geliştirdiğim bir kavga tarzı vardı

İyi niyetinize saygı duymakla birlikte, yetmeyen ve hatta sizi kötüye bile götüren yönlerden sıyrılın. Gücünüz ve iddianız varsa, bunu bu çerçevede partileşmeye dökün. İnsan sözüyle şerefli, sözün sahibi olduğunda değerlidir. Bu kadar sözüne ters düşen kişilik, namertten de öteye bir kişiliktir, siliktir ve sözünün sahibi değildir. Sözünün sahibi olmayan kişiliğe bir şey verilir mi, hele devrim değerleri emanet edilir mi?

Partileşmeyi dürüstçe ve daha açık tartışarak sağlayacaksınız. Yeterince ideolojik, yeterince doğru bir pratik bütünleşmeye ulaşacaksınız. Bu olmazsa çizgi suçu işlersiniz ve bu da en büyük suçtur. Bu temelde şu veya bu biçimde tasfiye olup gidersiniz. Tehlike aslında ciddidir. Örgüt içinde insanlara dayak atılmaz. Siyasi mücadelelerin dili değildir. PKK olayında bu çok daha özgündür. PKK içinde mücadele yürütmek çok farklı olmak zorundadır. Çünkü Kürt gerçeğinde bu farkı yaratamazsanız, bir örgütü yönetmek bir yana, iki kişiyi bile bir araya getirmek zordur. İlk defa gerçekleştirilen bir örgüt tarzı olduğu ve ilk defa bu kadar kalabalık bir örgütü yaratmayı başardığımız için, bunun iç mücadelesi ve iç yönetimi de benim tarafımdan çok özgün, çok farklı, hatta çok ustalıklı bir biçimde yürütülecektir. Çünkü iltir, şimdiye kadar başka bir örneği de yoktur.

Sizin sandığınız gibi sizinle kavga etmem. Örneğin TC, 'Haydi Apo, neredesin, buraya gel, niye ortaya çıkmıyorsun' diye çağlıyor. Aslında bir yerde bu sizin için de geçerlidir. Bir kavga tarzınız var ve bizi ona çekmek istiyorsunuz. Benim de köyde daha yedi yaşlarındayken geliştirdiğim bir kavga tarzı vardı. Kavga tarzım o dönemin toplum kurallarını bir tarafa bırakan bir tarzı. Şimdi bu yaşa geldim; bu tecrübeyle sizin kavga tarzınıza düşmem. Size karşı vereceğimiz kavga tarzıyla farkına bile varmadan -TC'ye karşı da biz böyle yaptık- yenilgiye düşersiniz, hatta nasıl yenildiniz bile hiçbir zaman bilmeyecek bir biçimde yenilirsiniz. Durumunuz biraz böyledir, TC'deki durumun böyle olması gibi. Çünkü TC, bizim ona karşı yürüttüğümüz kavgayı anlamak istemiyor ve hata yapıyor. Sonuçta dünyanın gözünde ne hale düştüğü ortadadır. Aynı şey sizin için de geçerlidir. Dayatmak istediğiniz bir kavga tarzınız var. Tıpkı TC gibi, 'Gel beni vur, çık vuruşalım' diyorsunuz. Ama buna gelecek bir Önderlik yoktur, bu tarza gelecek bir parti de yoktur. Beklersiniz ve nereden kaybettiğinizi bilmeden çukura düşüp boğulursunuz. Durum böyledir ve böyle olacak. Ben çocuk muyum ki, sizin bu kişiliğiniz, bu pasif kavgacılığınıza düşeyim? Kavgada hak ettiğiniz sonucu bulacaksınız.

Açıkça belirtiyorum, bu kavgada her türlü yöntemi uyguluyorum. Bizim kavgacılığımızda yöntemlerimiz çok zengindir. Nasıl ki bizde ideoloji çok zenginse, onun pratikleri de çok zengindir. Kişi olarak en ağır bir kavga ortamına alındığınızı hissediyorsunuz. Bunlar bizim tarafımızdan geliştiriliyor, yoksa kendiliğinden olmuyor. Ben adamın yüzüne gülmem, gülmeye de gerek görmem. Bazı arkadaşlarımız yirmi beş

yıldır kendi kavgalarını dayatıyorlar; ben de kendi kavgamı dayatıyorum. Kendileri sıfırdır ama ben mutlak iktidar konumundayım. Onlar akıllarını kullanamıyorlar. Eğer böyle olmasa öyle dururlar mı? Ben burada çok vicdanlıyım. Kaba müdahale yöntemini parti içinde eksik etmeyen birileri olsa, sizi anında kurşuna dizerler. Bizim tek farkımız, bu yöneme itibar etmemizdir. Ama yine de kavga var. Kurşun bir defa öldürür, bizim yöntemimiz her an öldürür. Yaşadığınız bu sıkıntılar bizim size vurma tarzımızın bir sonucudur. Suçlusunuz, sıkıntıda-sınız. Çünkü siz kötü bir kavgacılığı dayatıyorsunuz. Kırk yıl daha sizi öyle tutacağız. En son ayakta duramaz duruma geldiğinizde boks ringindeki gibi sersemleyip kendiniz yere düşeceksiniz. Son öldürücü yumruğu bile vurmaya-çağız; sersemleyip öyle yere düşecek, hatta nasıl düştüğünüzü bile anlamayacaksınız.

Kendinize göre belki 'ben de vurdum, işte intikamımı aldım' dersiniz. Bu şans size vermemek için tarzımı daha da derinleştirdim. Önderlikte bunların hepsi var, bunların var olduğunu da bu örgütlenme gerçeğinden anlıyorsunuz. Ben bu örgütlemeyi nasıl sağlıyorum? Neden hiç kimse böyle bir örgütlemeyi yürütmüyor? Bu, tarzla ilgilidir. Bazılarınız düristlük ve partiye bağlılıkla bir şeyler yapmak istiyor; bazılarınız da tam bir mülayim veya münafilektir, bir şey olduğunu sanıyor. Siz kendinizi dayatarak sahamıza geldiniz, buradan da kendinizi daha da incelterek çıktınız, hatta güç aldığınızı sandınız. Belki de birçoğu böyle gitti. Belki bu temelde kendinizi daha da geliştirirsiniz ama bunlar beyhudedir.

Kendinizi terbiye etme göreviniz çok büyük önem taşıyor

Size kavgamızın değerini çok iyi takdir etmenizi öneriyorum. Her zaman vurguladığım gibi, bana kompo yaparsanız bile ustaca yapın; bağlılığınız varsa onu da ustalıkla yapın. Bu kaba biçimiyle gerçekten bir kurşunu bile hak etmezsiniz. İşte ünlü haine, teslim olan tiplere bir kurşun bile sıkmaya değmez. Bazen bu bağlılık tarzı bizi sadece rahatsız ediyor. Böyle bağlılık olmaz. Çünkü; bağlılığınız çok geri, çok pratiksiz, başarısız ve içeriksizdir. Bu Önderlik gerçeğiyle işinize gelirse yürürsünüz.

Bütün bunları belirtirken, sizi korkutarak yürüteceğim demiyorum. Ama bazı yanılgılarınız var ve onunla yürüyemezsiniz; bazı ucuz hayalleriniz de başınıza çöker. Kendinizi bir şey sanmanız sakıncalıdır. Burada kişiliğinizi kimse tahrip etmiyor, tahkir etmiyor; sadece yetmez ve oldukça derin bir yanılgı içindesiniz, mümkünse bunu aşın.

Kendinizi terbiye etme göreviniz çok büyük önem taşıyor. Bu halinizle sizi partili olarak kabul etmemiz çok zordur. Size sert vurmamamız cezanın hafifliğini göstermez ancak mücadelenin değişik bir söylemde yürütüldüğünü gösterir. Ben bu mücadeleyi yürütmeye mecburum. Çünkü; örgütü başka türlü yürütmek ve başarmak mümkün değildir. Bunun için parti içi mücadeleyi sonuna kadar öğrenin, tarzı öğrenin, yeterlilik düzeyini kontrol edin ve ona göre tavır alın.

Direnme yollarını da belirttim. Sizin için bir ideolojik derinlik ve pratikte bir düzeltme durumu şarttır. Yine disiplin, alçakgönüllülük, sabır, bunlara hükmetmek, anın gereklerine göre doğruya doğru, yanlışla yanlış demek, yöntemde ideolojinin ve ilkedden taviz vermeksizin pratik politikada esneklik şarttır. Bunları da karıştırmayın. İlkedeki katılıkla politikadaki esnekliği birbirinin yerine koymayın ve hepsinin hakkını tam yerinde

verin. Bunlar militan ve yönetici olmak için gereklidir. Burada bunları öğrenmek için varsınız.

Bizde başarıya göz diken kadrolar yoktur

Gerektiğinde bin defa geçmiş pratiğinize tövbe edip af dileyin. Doğrulara iyi şeylere ibadet eder ve zikreder gibi huşuyla ve büyük bir içtenlikle katılım gösterin. Bunlar olmadan olmaz. Paralı asker bile olamazsınız. Bir de ağlamayın, haliniz çok acıklı ve ağlamaklıdır. Kişiliğinizin hiçbir çekici özelliğinin olmamasına çok sinirleniyorum. Hep ağlıyor, hep diken gibi kendinizi dayatıyorsunuz. Bunu aşın. Yoldaşlar en çekici ve olağanüstü etkileyici insanlardır. Eğer etraf sizi sevmiyorsa, suçu etrafta değil kendinizde arayacaksınız. Büyük bir yararlılığınız gözüküyorsa, suçu yine kendinizde bulacaksınız. Bu konularda biraz ciddi olun. Muazzam bir etrafı suçlama gerçeğiniz var. Kimi suçluyorsunuz? Suçlayan adam, aslında kendi suçunu ortaya koyuyor demektir. Çünkü suçlayan adam, en başta neden bu durumu aşmadığını ve neden suç ortamını değiştirmedikçe öncelikle kendine sormalıdır. Bu konuda hiçbir şey yapmıyor, kendinizi adeta yok sayıyor ve etrafı da alabildiğine suçluyorsunuz. Bu ikiye bölünmüştür.

Bütün bu yöntem veya yöntemsizlik konularında kendinize çekici-düzen verin. 'Şimdiye kadar idare ettik de ne oldu?' demeyin. İdare ettiniz ama suç dosyanız çok kabarık. Bizde başarıyı zorlayan veya başarıya göz diken kadrolar yoktur. Sadece gittikleri yerin başına bela oluyorlar. Bu, suç dosyasının daha da artması demektir. Eskiden bebekler mama bulmak için ağlarlardı, şimdi ise siz ağlıyorsunuz. Mama beklemekten başka bir haliniz yoktur.

Bizim bu en eski arkadaşlarımıza, bu kadar ucuz konuşacağımıza, neden partiye ve çizgiye bağlı ve pratikte başarılı olan on adam yetiştiremediğinizi kendinize sorun diyorum. Her şey hazır, adayları verdik, ortam da güzeldir. Siz nasıl bir öndersiniz ki, yıllardır on adamı eğitemiyorsunuz? Ben sizin neyinize inanayım? Komutansınız ama üç tane yardımcı kendi etrafınızda yetiştiremiyorsunuz. Ben bu komutanlığınız nasıl inanacağım? Kendinizi bir suçlu gibi dayatmaktan öteye bir marifetiniz yoktur. Böyle birçok komutan, birçok yönetici var. Ben bu komutanları ne yapacağım? Yanınızda iki kişiyi adam etmemişseniz siz nasıl partilisiniz? On yıl geçmiş, sadece ortamı dağıtmış ve bozmuşsunuz. İnsan kendine, 'neden bir grup yoldaşı yetiştiremedim?' diye sorar. Örgütlerde kuraldır; bir temsilcinin işi gücü iyi adaylar yetiştirip örgüte kanallı etmektir. Bizim temsilcilerimiz ise en iyi savaşıncıları saf dışı bırakıyorlar. Böyle komutanların hepsinden hesap sorulacak ve soruluyor da.

Bu temelde sorunlara artık pratik düzeltmeyle yanıt verecek, çözümde zorlandığınızda parti ideolojisine sarılacaksınız. İnançlarınız var, kişiliğinizi ortaya koymuşsunuz, benden daha fedakar ve cesursunuz. O halde çabalarınızın sonucunu alacaksınız. Aksi halde sizi hep ikiye bölünler, düşkünler ve kendini kandıranlar olarak mahkum etmekten bir an bile geri durmayacağım. Parti kaygısını hafife almayacak, ciddiyetine hâle getirmeyecek, bunun bizim en temel özelliğimiz olduğunu ve en başta bununla yaşamakta olduğumuzu bileceksiniz. Önderlikte gözetilen en temel husus bu olduğunu bilerek, yaklaşımlarınızı, bağlanmalarınızı ve örgütlenmenizi bu temelde sağlayacaksınız.

Türk devletinin politikalarını anlayamayanlar Kürt soykırımına ortak olmaktan kurtulamazlar

Cemil Bayik

Başta kadınlar ve gençler olmak üzere Kürt halkı meydanlara çıkarak gerillaya maddi, manevi ve moral olarak destek vermelidir. Halkın, KDP'nin politikalarına dur diyerek gerilla direnişine destek vermesi gerekiyor. Kürt aydınları, sanatçıları, KDP'nin politikasına karşı çıkarak Heftanîn direnişine destek vermelidir. Heftanîn direnişine verilecek en büyük destek aynı zaman KDP'nin politikalarına dur demekle olur. Bu yönüyle bütün Kürt yurtseverlerin, sanatçıların, aydınların, yazarların ve siyasi güçlerin Heftanîn direnişinin yanında yer almaları, Türk devletinin işgaline karşı çıkmaları, KDP'yi de Türkiye'yle ittifaktan vazgeçirmeleri gerekir.

beklenti içinde olunmamalı. Tabii ki 19. ve 20. yüzyıldaki gibi kapitalist güçlerin cepheleştirdiği savaşların görülmeyeceği bilinmelidir.

Günümüzde Üçüncü Dünya Savaşı sürüyor. Tabii sadece Ortadoğu'da değil, dünyanın birçok alanında sürüyor. Uzak Doğu'da, Afrika'da, Latin Amerika'da sürüyor. Bu yönüyle dünya dengelerinin yeniden belirlendiği süreç sadece Ortadoğu'da yaşanmıyor. Hatta birçok güç, çevre artık dünya dengelerinde esas mücadelenin Uzak Doğu'ya kayacağını, kaydığını belirtiyor. Kapitalizmin tüketim toplumu aşamasında nüfusun yoğun olduğu alan tabii ki önemli hale gelir. Bu yönüyle de Çin, Hindistan, Pakistan, Endonezya, Malezya, Japonya, Filipinler bir bütün olarak Uzak Doğu, kapitalizm için önemli hale gelmiştir. Ancak buradan yola çıkarak Ortadoğu'nun öneminin azaldığı, azalacağı gibi bir değerlendirmeye gitmek de yanlış olur. Kuşkusuz Uzak Doğu'nun önemi artacak ama Ortadoğu'nun önemi azalmayacaktır. Ya da Ortadoğu'nun önemi her zaman belli düzeyde var olacaktır. Çünkü; Ortadoğu'nun tarih boyu önemi ve önemsizliği petrolden kaynaklanmamıştır. Ya da Ortadoğu'nun önemi sadece petrolün tarih sahnesine çıkmasından sonra artmamıştır. Ortadoğu binlerce yıl dünyanın, uygarlığın merkezi olmuştur. Avrupa uygarlığı bile Önder Apo'nun dediği gibi, Ortadoğu'nun sürgün çocuğudur. Avrupa birçok değerini Ortadoğu'dan alarak kendi uygarlığını yaratmıştır, değerlendirmesinde bulunur. Bu açıdan Ortadoğu'daki mücadele ve dengeler her zaman dünya açısından önemini koruyacaktır.

**Ortadoğu'daki savaşın
esas yoğunlaştığı alan
Irak ve Suriye'dir**

Uzak Doğu'nun önemi artıyor ama Afrika'nın da önemi artıyor. Avrupa ve Rusya da önemsiz hale gelmiyor. Bunların göbeğinde de yine Ortadoğu bulunuyor. Bu yönüyle Ortadoğu'da her güç etkili olmak isteyecektir. Nitekim Ortadoğu'da sadece Rusya'yla ABD değil, Avrupa ve Çin'in de kendini etkin kılmaya çalışmaları yoğun. Çin'in İran'la ve çeşitli Arap ülkeleriyle ilişki geliştirmesi bu gerçekliğin ifadesidir. Tabii ekonomik etkenler kapitalist dünyada her zaman önemlidir. Çin'in aynı zamanda stratejik ve politik olarak da Ortadoğu'yu önemli gördüğü, bu nedenle ilgisini artırdığı açıktır. Bu yönüyle ABD-Çin savaşı sadece Çin ve Japon denizinde ya da bir bütün olarak Uzak Doğu'da sürmeyecek, aynı zamanda Ortadoğu'da ve Afrika'da da sürecektir. Nitekim artık Çin de giderek Ortadoğu'da ABD, Rusya ve Av-

Soğuk savaşın bitiminden sonra dünyanın birçok yerinde eski dengelerden kalma statüler, ilişkiler birçok değişikliğe uğradı. Yeni devletler, yeni sınırlar ortaya çıktı. Çünkü; eski soğuk savaş dönemi dengeleri, güçlü bir Sovyetler Birliği'ne ve Varşova Paktı'na dayanıyordu. Bu gücün dengelerden çekilmesiyle birlikte bu dengelere dayanan bütün statüler ve siyasal ilişkiler değişikliğe uğradı. Bu anlaşılır bir durumdur. Soğuk savaşın bitiminden sonra en uzun süreli siyasal çalkantıların ve savaşların olduğu bölge ise Ortadoğu oldu. Bu da şu anlama gelmektedir; Ortadoğu hala dünya dengelerinin kurulmasında önemli bir rol oynamaktadır. Öte yandan dünyanın büyük bölümü kısa sürede çatışmalar sonrası küresel kapitalist sistemin parçası haline gelirken, Ortadoğu tarihsel, toplumsal, kültürel yapısıyla, yine binlerce yıllık katı devlet geleneği nedeniyle küresel kapitalizmin hakimiyeti altına alınmadı. Kapitalist modernitenin tüm ihtiyaçlarını karşılamayan ve onunla çelişen yanları kısa sürede etkisizleştirilemedi, etkisizleştirilemiyor. Bu da Ortadoğu'daki savaşın uzun sürmesini beraberinde getiriyor.

Tabii ki 5 bin yıllık devletçi sistemin yarattığı olumsuzluklar, sorunların derinleşmesi ve katılaşması Ortadoğu'da çatışmaları karmaşık hale getiriyor. Yani sadece küresel kapitalizmle klasik ulus devletler arasında sorunlar ortaya

çıkıyor. Bunlar bir boyutudur. Bir boyutu da Ortadoğu'nun tarihsel, kültürel, toplumsal geleneğinin, -bunları belirten esas olarak olumsuz anlamda değil, daha çok da olumlu anlamda- küresel kapitalizme karşı direnişi söz konusudur. Ortadoğu'da İslam'ın toplumsallığını kendi sapkın amaçları için kullanarak dış güçlere karşı direnen güçleri analiz etmek de yetmez. Ortadoğu'daki çatışma ve çekişmelerin bir iki boyutunu görmek bu çatışmayı anlamamıza imkan vermez. Küresel kapitalizmin hem ulus devletlerle hem kendi aralarında hakimiyet savaşını, klasik ulus devletin kendi merkezi yapılarını korumak için gösterdiği direnişi ve sapkın güçleri değerlendirirken, Ortadoğu'nun kendine has dışa karşı direnen özelliğini görmemek doğru olmaz. Önder Apo, kapitalizmin dünyanın her tarafında rahatlıkla kendi ekonomik, toplumsal ve kültürel yaşam biçimini yerleştirip, entegre edip hakim kıldığı halde Ortadoğu'da bunu kolay gerçekleştiremediği, değerlendirmesini yaptı. Önderlik, Ortadoğu toplumlarının tarihsel, toplumsal kültürü ve toplumsallığının gücü bireyciliğe, maddiyatçılığa dayanan kapitalist kültürü ve onun sistemini kabul etmiyor, ona karşı direnir, değerlendirmesinde bulunmuştur.

Bunu şunun için belirtiyoruz; Ortadoğu'da siyasi istikrarın ve dengelerin kurulması, barış ve istikrarın oluşması açısından artık sadece devletler arasında süren savaşta birilerinin galip gelmesi yetmez. Bu gerçeklik; Orta-

doğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel yapısına uygun toplumcu demokratik değerlerin de varlığını kabul eden, bununla açık çatışma içine girmeyen bir siyasal, toplumsal ve ekonomik sistemin oluşturulması gerektiğini ortaya koyar. Kapitalist modernist sisteminin tümünden kendini hakim kılmak istemesi ya da 5 bin yıllık devletçi sistemin hala Ortadoğu'da eskisi gibi varlığını sürdürmesinin toplumlar tarafından kabul edilemeyeceği görülmelidir. Artık toplumların hem kapitalist modernist dış güçleri hem de onun bölgedeki işbirlikçilerini kabul etmeyeceklerini ve buna karşı direneceklerini, bu yönüyle de istikrar ve barışın ancak halkların talepleriyle belli bir uzlaşma temelinde gerçekleştirilebileceğini görmek gerekir.

**Kapitalist modernitenin
olduğu yerde rekabet ve
mücadele mutlaka olacaktır**

Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı, bir paylaşım savaşıdır. Bu da, Ortadoğu'da yeni güç, yeni dengeler, yeni statüler, yeni sınırlar arayışı ya da süreci anlamına gelmektedir. Güç dengelerinin değişmesi anlamına gelmektedir. Bu yönüyle de gerçekten mücadele keskin ve yoğun sürmektedir. Ancak şu gerçeği vurgulamak gerekir; bu yeni dönemde Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'ndaki gibi, bir dönem keskin sürüp ondan sonra dengelerin belir-

lendiği, güçlerin bir dönem sıcak çatışma ardından bir soğuk savaş dönemi gelmeyecektir. Yeni dünya sisteminde ya da küresel kapitalist sistemde mücadele eskisi gibi cepheden çok şiddetli çatışma biçiminde olmayacak ama mücadelenin sürekliliği yaşanacaktır. Bu yönüyle günümüz koşullarındaki siyasal yaklaşım ve konum konusunda değerlendirme yaparken mücadelenin sürekli olacağını görmek gerekir. Bu açıdan her siyasi kesimin de bu mücadelenin sürekliliğine göre kendisini hazırlaması önemli hale gelmektedir. Yoksa birisi kılıcı vuracak, hemen tümünden dengeleri değiştirecek ve bir dönem mücadelelerin çok fazla olmayacağı bir süreç yaşanmayacaktır. Ama mücadelenin sürekli olacağı, sürekli güç dengelerinde kaymaların yaşanacağı yeni bir siyasal durumun var olacağını bilmek gerekmektedir. Eski biçimde cepheden savaşlar olmayacak, çok şiddetli vurularla karşı karşıya gelmeler belirli istisnalar ve mevzi çatışmaları dışında olmayacak ama düşük yoğunluklu diyebileceğimiz sistem içi mücadeleler de süreklileşecektir.

Kapitalizmin doğasında sürekli bir mücadele vardır. Kapitalist modernitenin olduğu yerde rekabet ve mücadele mutlaka olacaktır. Belirli güçler diğer güçleri gerileyerek kendilerini daha avantajlı ve etkin duruma getireceklerdir. Bu yönüyle, soğuk savaş yıkıldı, artık kapitalist modernist sistem tek siyasal, kültürel ve toplumsal sistemdir, artık eskisi gibi çatışma olmayacak, gibi bir

rupa'nın yanında siyasal mücadele ve dengelerde yer almak isteyen bir güç haline gelmiştir.

Şu anda Ortadoğu'daki savaşın esas yoğunlaştığı alan Irak ve Suriye'dir. Bu da aslında doğrudan Kürtleri ilgilendiren bir savaş anlamına gelmektedir. Türkiye'nin yayılma politikaları, neo-Osmanlılık anlayışları artık eski sınırları kabul etmiyor. Lozan'ı yenilgi görüyor. Bu nedenle Lozan'la belirlenen sınırların dışına taşmak isteyen bir Türkiye gerçeği var. Nitekim yaptığı müdahalelerle Irak ve Suriye'deki savaşın en temel aktörlerinden biri haline gelmiştir. İran da zaten bölgesel bir güç olmak istiyor. İran İslam cumhuriyeti, varlığını bir yönüyle de bölgedeki çeşitli yerlerde etkinliğini sürdürmeye bağlıyor. Bu açıdan Irak'ta, Suriye'de, Lübnan'da, Yemen'de, yine Şiilerin olduğu Arap ülkelerinde etkili olmak istiyor. Tüm bunlar tabii ki Ortadoğu'daki savaşın karmaşık hale getiriyor. Zaten Irak ve Suriye'de yoğunlaşan ABD, İran ve Rusya çatışmaları daha da yoğun ve karmaşık hale gelmiştir. Türkiye'nin müdahaleleriyle Irak ve Suriye'deki çatışmaların yeni boyutlar kazandığı ortadayken buna bir de Libya'ya müdahalesi eklince Ortadoğu'da siyasal ilişkiler ve dengeler daha karmaşık hale gelmiştir.

ABD, Türkiye'yi, Suriye'nin şekillendirilmesinde kullanmaya çalışıyor

ABD'nin, Ortadoğu'da etkinliğini artırmak isteyeceği, Ortadoğu'yu bırakmayacağı açıktır. Mevcut durumda ABD'nin Ortadoğu dışında da ilgilendiği alanlar var. Çin'le Uzak Doğu'da önemli bir rekabet içine girmiş durumdadır. Ama bunlar ABD'nin Ortadoğu'yu bırakacağı anlamına gelmez. Ortadoğu'nun hala stratejik önemi, petrolün varlığı, İsrail'in güvenliği, yine Rusya ve İran'ın sınırlandırılmak istenmesi, ABD'nin Ortadoğu'da etkin güç olmak istemesini beraberinde getirmektedir. Şu anda Irak'ta ve Suriye'de askeri varlığı devam ediyor. Dikkat edilirse askeri varlığını Suriye'nin Irak sınırında konumlandırdı. Bunu petrol bölgelerinin korunması biçiminde gerekçelendirdi. Petrol bölgelerindeki varlığını Suriye ya da DAİŞ'in petrol bölgelerine hakim olmaması biçiminde gerekçelendirse de esas olarak Suriye siyaseti üzerinde etkili olmak, yine Irak üzerinde etkisini sürdürmek açısından askeri gücünü konumlandırmıştır. Bu askeri varlığı sadece Suriye'yi değil bir yönüyle Irak'ı da etkiliyor. Öte yandan kendisi açısından önemli müttefik gördüğü Başûrê Kurdistan üzerinde de böylelikle etkisini sürdürmek istiyor. Irak'ta Kasım Süleymani'nin öldürülmesinden sonra ABD askerlerine, askeri üslerine yönelik saldırılardan sonra ABD Irak'taki gücünü hafifleteceğini söyledi. Bununla Irak'tan gücünü çıkarmayı değil, Başûrê Kurdistan'a gücünü yığarak her an Irak'ın her yerine müdahale edebilecek bir konum kazanıyor. Hatta İran'a da müdahale edecek bir güç konumlandırması içerisine girmiş oluyor. Nitekim Başûrê Kurdistan'da hava alanlarını genişletiyor ve askeri güçlerini buraya konuşlandırıyor. Yani Irak'tan çekilmesi gibi bir durum söz konusu değildir.

Zaten bugünkü savaş koşullarında asker sayısının önemi eskiye göre azalmıştır. Kuşkusuz her zaman belli

düzeyde bir asker sayısının varlığı savaşta önemlidir. Ama teknik imkanlar ve istihbarat da savaşta önemli rol oynamaktadır. Bu konuda da ABD'nin hala dünya genelinde bir üstünlüğü vardır. Bu yönüyle askerlerini belli yerlerde azaltmasını askeri ve siyasi olarak etkisinin azalması biçiminde yorumlamak gerekiyor. Kaldı ki Irak'ta askerlerini bırakıyor, Başûrê Kurdistan'da da yoğunlaştırıyor. Suriye'de zaten var. Öte yandan ABD bir taraftan Suriye'de ve Başûrê Kurdistan'da Kürtlerle ilişki kurarken diğer taraftan da Türkiye'yi Suriye'nin şekillendirilmesinde kullanmaya çalışıyor. İdlîb çatışmasında Türkiye'ye destek vermesi, yine Türkiye'nin Kuzey-Doğu Suriye'de bazı yerlere girmesine göz yumması esas olarak Türkiye'yi Suriye politikasında kullanmak istemesi sonucudur. Bir taraftan bazı yerlere Türkiye'yi sokarak Suriye politikasında etkili olmak isterken, diğer taraftan da Kürtlerle de ilişkisini sür-

Rojava'yi rejimden kurtarmış, DAİŞ'in saldırılarını yenilgiye uğratmış, bütün insanlığı koruma mücadelesinde yer almış Kürdistan'ın diğer parçalarından olan insanların Rojava'dan çıkmasını istiyor. Bunu bir de Kürtçülük adına yapıyorlar! Gerçekten utanç verici bir durum. İhanetleri, politikaları nedeniyle Rojava'da, Suriye'de hiçbir söz sahibi olmamaları gerekirken, Türkiye'ye ve dış güçlere dayanarak konuşurken, şimdi Rojava'yi özgülüşüren, Rojava'da fedakarlık yapan güçleri etkisizleştirmek istiyorlar. Milliyetçilik şampiyonluğu yapan bu kesimler Kürdistan'ın diğer parçalarından gelen gençleri oradan uzaklaştırmak istiyor. Tüm amacı da büyük mücadele veren Rojava devrimcilerini etkisizleştirip kendilerini hakim kılmaktır. Dünyada bu kadar ahlaksızca, utanmazca bir şey görülmemiştir.

Kuşkusuz PYD, Rojava'daki Kürtler çeşitli Kürt güçleriyle ilişki kurmak istiyor. Onları Türkiye'nin, çetelerin etkisinden

kullanılıyorlar. Son zamanlarda QSD'nin hakim olduğu Dêra Zor'da Arap aşiretlerine yönelik saldırı da aslında bu mücadelenin parçası olarak ortaya çıkıyor. Dêra Zor'daki saldırıların arkasında DAİŞ'in, DAİŞ'in arkasında da Türkiye'nin olduğu söyleniyor. Yine Esad rejiminin aşiretlere yönelik saldırıları teşvik ettiği, hatta onların da çeşitli biçimlerde bu saldırılarda rollerinin olduğu söyleniyor. Bu da aslında bir yönüyle Suriye'de Kürtlerin gücünü, etkisini kırmak isteyenlerin saldırıları oluyor. Bu saldırıları Kuzey-Doğu Suriye yönetimine, Rojava Devrimi'ne saldırı biçiminde anlamak lazım. Kürtler, Süryaniler ve Araplarla birlikte Demokratik Ulus anlayışı ve halkların kardeşliği temelinde bütün farklı etnik ve dinsel kimliklerin, toplulukların kendi kendisini yönettiği bir barış ve istikrar yaratmak istiyor. İşte Kürtlerin, Arapların ve Süryanilerin birlikte oluşturduğu bu demokratik sistem çeşitli güçlerin çıkarına

anlaşmasını kendi çıkarına göre kullandığı görülüyor. Ancak ne kadar pratikleşir belli değildir. Şu açıktır; biz her zaman petrol ve gaz gibi yeraltı ve yerüstü zenginliklerin tüm Suriyelilere ait olduğunu belirttik. Bugün de hala aynı düşüncedeyiz. Bütün petrolün, gazın tüm Suriyelilere ait olduğunu düşünüyoruz. Çünkü Kürt sorununun, Suriye'nin demokratikleşmesi ve birliği temelinde çözülmesi gerektiğine inanıyoruz. Bu inancımız ve yaklaşımımızda da herhangi bir değişiklik bulunmamaktadır.

ABD, Suriye'nin şekillendirilmesinde rol oynamak istiyor. Türkiye ve çeşitli çetelerle ilişkileri bunun açık kanıtıdır. Bunu farklı düşünmek, ABD'nin Suriye'den ilgisini çektiğini, orayı bırakacağını düşünmek gaflet olur. Eğer çıksa bile oraları Türkiye veya çetelerine teslim edip çıkar. Onları destekleyerek Suriye'nin şekillenmesinde rol oynamak ister. Kürtlerle ilişkisi üzerinden Suriye içinde siyasal konum kazandı. Eğer Suriye'yi şekillendirmede Rojava Devrimi'nin, Kuzey-Doğu Suriyeli Kürtlerin kendi istediği doğrultuda yer almayacağı biçimde bir kanaate varırsa ve bu temelde çekilme gibi bir durum gündeme gelirse o zaman Türkiye ve çetelerle Suriye'yi şekillendirmek istediği anlaşılmalıdır. Ya da Türkiye, çeteler ve bazı işbirlikçi Kürtlerle bu amacını gerçekleştirmek istediği düşünülebilir. Zaten ENKS'in uzun yıllardır çetelerle, Türkiye'yle ilişkilerini herkes bilmektedir.

ABD ekonomik enstrümanları kullanarak siyaset üzerinde etkiye bulunuyor

ABD, günümüzde ekonomiyi de bir silah olarak kullanıyor. Bunu birçok yerde yapıyor. Ekonominin küreselleşmesi, küresel ekonomide etkin güç olan ve en temel ekonomik güç kaynaklarını, imkanlarını, araçlarını, enstrümanlarını elinde bulunduran ABD'ye böyle bir imkan veriyor. Hatta küresel ekonomiyle ilişkisi sıkı olmayan ülkeleri bile çeşitli ekonomik yaptırımlarla, araçlarla etkilediği görülüyor. İran 30-40 yıldır daha çok kendi kaynaklarına dayanan bir ülke olmasına rağmen yine de kapitaliz-

KDP, Kürt halkının en büyük direnişi ve fedai gücünü Türk devletine tasfiye ettirmek istiyor. Bu fedai güç, Şengal'i soykırımdan kurtardı ve DAİŞ işgaline karşı korudu. Hewlêr'in DAİŞ tarafından işgal edilmesini önledi. DAİŞ'in Kerkûk'ü ele geçirmesini önledi. Bunları Kürt halkı da, Başûr halkı da biliyor. Gerillaların fedaice Kerkûk'e koştüğünü, Hewlêr'e saldırırken bedenlerini DAİŞ'e siper ettiğini, Şengal'de Êzîdîleri soykırımdan kurtardığını sadece Kürt halkı değil tüm dünya yakından gördü. Şimdi böyle bir güç tasfiye edilmek isteniyor. Sadece Bakur, Rojava, Rojhilat'taki halkımız değil, Başûr'un da savunma gücü haline gelen, nerede Kürtlere bir saldırı varsa oraya hiç tereddüt etmeden koşan gerilla, şimdi tasfiye edilmek isteniyor.

dürüp Kürtlerle Türkiye'yi de bir uzlaşmaya çekip kendi politikasını hakim kılmaya çalışıyor. Suriye'de ENKS'yi dayatması ve etkin kılmak istemesi bir yönüyle de bunu ifade ediyor.

Rojava'ya ihanet eden ENKS'liler Türk işgalini meşrulaştırıyor

Anlaşıyor ki, Suriye'deki Kürt bölgesini ya da Kürtleri, Türkiye için kabul edilebilir hale getirmeye çalışıyor. Zaten çeşitli biçimlerde yansıdı; ABD Türkiye'ye, 'biz oradan PKK'yi çıkaracağız, PKK etkisini kıracağız' diye söz vermiştir. Nitekim ENKS'yle PYD görüşmeleri başladıktan sonra ENKS'lilerin sık sık, 'PKK buradan çıksın, Suriyeli olmayanlar kendi yerlerine gitsin' demesi böyle bir planın varlığını ortaya koyuyor. Gerçekten çok ilginç bir durum. Rojava'ya, Kuzey-Doğu Suriye'ye, hatta Suriye'ye ihanet eden ENKS'liler, Türk devletinin işgalini meşrulaştırarak, destek veren ENKS'liler, daha doğrusu Kürt halkına açıkça ihanet eden ENKS'liler;

kurtarmak, Kürt birliğiyle hem Suriye'nin hem Türkiye'nin hem de başka Kürt karşıtlarının karşısına çıkmak istiyorlar. Kendi konumlarını Kürt birliğiyle güçlendirmek istiyorlar. Bu anlaşılır bir durumdur. Ancak Rojava'da, Suriye'de hiçbir mücadele vermemiş, sadece Türkiye ve çetelerin hizmetine girmiş olanların Rojava'ya, Kuzey-Doğu Suriye'ye hakim olmak istemeleri kabul edilecek bir durum değildir. Bu tür yaklaşımları zaten Kürt halkı da reddeder, Rojava'daki devrimci güçler de reddeder.

Türk devleti, Arap-Kürt savaşı çıkarmak istiyor

Rojava'da, Suriye'de siyasal mücadele karmaşık biçimde yürüyor. Hem ABD'nin hem de Rusya'nın güçleri var. Bunlar birbirlerine yakın durumda. Bir bilek güreşi sürüyor. Bu iki güç hem doğrudan askeri güçleriyle hem de işbirliği yaptıkları çeşitli güçlerle ve müttefikleriyle bölgede etkili olmak istiyor. Bu yönüyle de her türlü yol ve yöntemi

uyumuyor. Özellikle demokrasi düşmanı Türkiye bu tür gelişmeleri kendisi için tehdit görüyor. Bu nedenle Arap-Kürt savaşı çıkarmak istiyor. Kürtlerin hakim olduğu yerlerde kargaşayı artırmayı hedefliyor. DAİŞ'lileri besliyor, Kürtlerle çatıştırmak istiyor. Yine Suriye yönetimini kışkırtıp Kürtlerle çatıştırmak istiyor. Böylesi karmaşık bir mücadele var. Türk devleti ve Suriye rejimi birbiriyle kavga içindeyken, diğer taraftan Kürtlere karşı savaş ve tutumda ortak yaklaşım ve tutum belirleyebiliyorlar. Bu da Suriye'deki siyasal mücadelenin karmaşıklığını ortaya koyuyor.

ABD, Kuzey-Doğu Suriye yönetimiyle bir petrol anlaşması yaptı. Bu petrol anlaşması ne kadar pratikleşir belli değildir. Aslında ekonomik nedenlerden daha fazla siyasal nedenleri olduğu anlaşılıyor. Bir yönüyle de ABD'nin ve çeşitli güçlerin Kürtlerle Suriye'yi karşı karşıya getirmesinin bir planı gibi görülüyor. Kürtler sadece ekonomik nedenlerle, yaşanan ekonomik sıkıntıları giderme nedeniyle böyle bir adım atmak istemiş olsalar da, ABD'nin, Başûrê Kurdistan'ın, hatta Türkiye'nin bu petrol

min küreselleştiği, ekonominin giderek birbirini daha çok etkilediği dünyada ABD'nin yaptırımlarından etkilenmektedir. En çarpıcı olanı, bankalar konusudur. Bankaların para transfer etmede günümüzdeki rolü artmıştır. Artık çantayla, elle kimse para taşıyor, alıp vermiyor. Tamamen bu işlemler bankalar üzerinden yapılıyor. ABD, başta bankalar olmak üzere birçok şirkete yaptırım uygulayarak İran'ı ekonomik olarak zor duruma sokuyor. İşte Türkiye Halk Bankası müdürünün ABD'de tutuklanmasının nedeni buydu. İran'ın o banka üzeri para transfer etmesinden dolayı ABD böyle bir tutum ortaya koymuştu.

Yani ABD'nin ekonomik enstrümanları kullanarak siyaset üzerinde etkiye bulunduğu açıktır. Bunu şimdi Suriye'de de Sezar Yasası adı altında uyguluyor. Zaten zor durumda olan Suriye ekonomisini yeni yaptırımlarla daha da zor duruma soktu. Özellikle Suriye parası pul haline getirildi. Böylece Suriye'nin dünya ekonomik sistemi içinde itibarının kalmadığı, kimsenin Suriye'nin ekonomisine güvenmediği ve bu eko-

nomiye hiçbir gücün iş yapmak iste-
mediği bir gerçeklik ortaya çıkardı. Se-
zar Yasalarının kendi müttefiklerine
yansımaması için dikkat etse de, Ku-
zey-Doğu Suriye de bu yaptırımlardan
fazlasıyla etkilmiştir. Rojava Devrimi,
Kuzey-Doğu Suriye halkları başından
itibaren Kürt sorununun çözümünü Suri-
ye sınırları içinde Suriye'nin demo-
kratikleşmesinde görmüşlerdir. Bu ba-
kımdan Suriye'yle her türlü ekonomik
ilişki sürdürülmüştür. Kuzey-Doğu Suri-
ye'den, Rojava'dan Suriye'ye petrol,
buğday, arpa gidiyor. Suriye'den mey-
ve-sebze, ilaç ve başka mamuller geli-
yor. Böyle olunca Suriye'deki durum
Kuzey-Doğu Suriye'yi de Rojava Dev-
rimi'ni de etkiliyor. Petrolün değer kaybı
da aynı şekilde etkilemektedir.

Ancak Kuzey-Doğu Suriye, temel
gıda maddeleri olan buğday, arpa ile
yine petrol gibi tüketim maddelerinde
kendi kendine yeterli durumdadır. Za-
ten bir devrim ortamında her şey tam
olması beklenemez; eksik, yetersizlik
ve zorluklar olacaktır. Yıllardır savaş
ortamında yaşayan bir halk gerçekliği
vardır. Bu açıdan Kuzey-Doğu Suriye
ve Rojava'da savaş içinde olan bir
halk olarak düşünüldüğünde ekonomik
olarak sıkıntıları az olan bir durumdadır.
Şu anda Rojava'nın çok ciddi bir ekono-
mik sıkıntı içinde olduğunu düşün-
müyoruz. Ama Suriye'de ekonomik
sıkıntı artmıştır. Bunun Suriye siya-
setinde etkisi oluyor. Suriye içinde
kimi siyasi çatlakların, çekişmelerin
olduğu söyleniyor.

Yine Rusya, Suriye'de bazı de-
ğişiklikler yaparak ABD'nin ve çeşitli gü-
çlerin politikalarına cevap vermek iste-
mektedir. Ancak şu açıktır ki; Rusya
da, İran da, Suriye de ABD'nin politi-
kalarından rahatsızdır. ABD'nin Suri-
ye'de hakim olmak istediği, hatta Suri-
ye'yi parçalamak istediği yönlü kaygıları
vardır. Bunlar yabana atılır iddialar de-
ğildir. ABD Suriye'yi, Türkiye ve çeteleri
üzerinden şekillendirmek istiyor. Öte
yandan Türkiye'nin İdlib, Cerablus po-
litikası düşünüldüğünde, Kuzey-Batı
Suriye ve Rojava'da bazı toprakları
ilhak etmek istediği anlaşıyor. Yine
ABD'nin ve Türkiye'nin birlikte Kürt po-
litikasında farklı ajandaları olduğu da
söyleniyor. ABD'nin Türkiye ve KDP'yle
ilişki temelinde Rojava coğrafyasının
ve Kürtlerinin çoğunluğunun dışında
kalacağı bir biçimde, sadece Cezire
ve Rimêlan gibi belli petrol bölgelerinin
Kürtlere bırakılıp daha sonra buraların
Başûrê Kurdistan'a katılmasını hedef-
lediği yönünde bir planın var olduğun-
dan söz ediliyor. Yani Amudê, Dirbêsiyê,
Serêkaniyê, Kobanê, Efrîn gibi esas
olarak Kürtlerin büyük çoğunluğunun
yaşadığı yerler Türk devletinin ya da
Suriye'nin soykırım politikalarına bira-
kılıp petrol bölgesi Başûrê Kurdistan'a
katılacakmış! Hatta ABD'nin Efrîn, Se-
rêkaniyê ve Girê Spî'de bu nedenle
Türkiye'ye yol verdiği söylenmektedir.

Bu yönüyle Suriye'deki siyasal mü-
cadelenin daha uzun süreceği anlaşı-
lıyor. Hiç kimse kısa sürede siyasi bir
çözüm beklememelidir. Ancak uzun
süreli bir mücadeleye hazır olanlar,
mücadeleyi göze alanlar Suriye'de ka-
zanımlarını koruyabilir ve geliştirebilirler.
Ortadoğu'da bütünlüklü siyasal bir çö-
zümün koşulları belli düzeyde oluş-
madan Suriye'de bir siyasal çözüm
gelişeceğini beklemek yanılgı olur. Çün-
kü; Suriye Ortadoğu'nun bir parçasıdır.
Öte yandan Suriye'de sadece Suriye
devletiyle Kürtler yoktur. Rusya, İran
vardır, ABD'nin çıkarları vardır. Öte
yandan Irak'ın, İran'ın durumu netleş-
memiştir. Aslında Suriye'de yeni den-
geler bütünlüklü biçimde ortaya çıkac-
tır. Sadece bir yerde çözüm ve si-
yasal istikrar olmayacaktır. Bütünün

içinde, bütünün dengeleri içinde bir si-
yasi çözüm, istikrar ve barış olabilir.
Bunun da yakın gözükmediği açıktır.
Bu açıdan da Suriye'deki Kürtlerin de,
Arapların da, Süryanilerin de kendilerini
örgütlemeleri, demokratik sistemlerini
güçlendirmeleri ve her türlü saldırıya
karşı hazırlıklı olmaları gerekir. Suriye
ve bir bütün olarak Ortadoğu'da süren
siyasal mücadelede kazanımlarını ko-
ruyan bir örgütlenme, bir irade ve bir
tutum içinde olmaları gerekiyor. Yoksa
bazı görüşmelerle, kimi kesimlere da-
yanarak hiçbir kazanım korunamaz.
Tabii ki ittifaklar yapılır, çeşitli güçlerle
ilişkiler kurulabilir, taktikler yapılabilir
ama tüm bunların anlamlı olması ancak
halkın örgütlü gücüne, irade gücüne,
savaşma gücüne bağlıdır. Eğer her-
hangi bir saldırı olduğunda da sonuna
kadar bedeli ne olursa olsun direnme
iradesi ve gücü gösterilmezse kaza-
nımları korumak mümkün olmaz.

Rusya, Suriye'de mevcut konumunu bırakmak istemeyecektir

İran ve Suriye'nin de mücadeleyi
bırakmayacağı açıktır. Rusya da mü-
cadeleyi bırakmayacaktır. Bu nedenle
Suriye'ye daha da fazla yerleşmektedir.
Rusya önceden sınırlı alanlardayken
şimdi Kobanê'de, Minbic'te de belirli

gerekiyor. Üçüncü çizgilerini korumaları
gerekiyor. Bir tarafa dayanma yerine,
üçüncü çizgiyi yani Suriye'nin demo-
kratikleşmesine dayalı çözüm yaklaşı-
mını, siyasi yaklaşımlarını korumaları
ve bu temelde de tüm güçlerle ilişkilerini
güçlendirmeleri gerekmektedir.

Irak'ta kriz devam ediyor. Irak'ta
yeni bir hükümet kurulmuş olsa bile
Irak'taki siyasal mücadele çok yoğun
sürdüğü için konumu güçlü bir hükümet
kurulamıyor. Yeni kurulan Kazimi hü-
kümeti de güçlü konumda değildir.
Çünkü; mevcut hükümeti ABD de, İran
da, KDP ve Türkiye de etkilemeye ça-
lışıyor. Bu durum Irak'taki siyasal du-
rumu karmaşık hale getiriyor. DAİŞ
bundan yararlanarak yeniden güç ol-
maya çalışıyor. KDP de bu durumdan
yararlanıp hükümeti sıkıştırarak avan-
tajlar elde etmeye çalışıyor. Örneğin;
KDP, Şengal'deki pozisyonunu güç-
lendirmek ve Mexmûr'u tasfiye edip
kontrol etmek için bile Irak'ın bu zayıf-
lığını kullanıyor. Irak'a dayatmada bu-
lunarak Şengal'de etkili olmaya çalışı-
yor. Irak'ın, KDP'nin Mexmûr politikasına
müdahale etmesini engellemeye ça-
lışıyor. Daha birçok konuda KDP, Irak'ın
zayıflığını kullanmaya çalışıyor. Türkiye
de Irak'taki iktidarın zayıf konumunu
kendi amaçları doğrultusunda değer-
lendirmeye çalışıyor. Zaten İran'ın Irak
üzerinde etkinliği var. Çünkü, Irak nü-
fusunun çoğunluğu Şii'dir. Tüm bu ger-

ve reflekslerini aynı görmek ve aynı
yaklaşımla olguları, olayları değerlen-
dirmek büyük yanılgılara götürür. İran'da
Şah, çok ciddi bir ekonomik kriz nede-
niyle devrildi. İran güya Ak Devrimi
yapmıştı, petrol ülkesiydi, petrolünü
her tarafa satıyordu, ciddi bir ekonomik
sorunu yoktu. Ancak İran'ın toplumsal
ve kültürel değerlerine ters düşen bir
iktidar haline geldiği için, bir dini önder,
dinin temelinde bulunan toplumsal de-
ğerlerle, hak, hukuk, adalet, eşitlik gibi
değerlerle Şah'ı sarstı. Yine sosyalist-
lerin de gücü vardı. Onlar da hak, ada-
let, özgürlük, eşitlik değerleriyle İran'ı
sarstılar. Esas olan ekonomik neden-
lerden çok toplumcu değerlere, hak,
adalet, eşitlik değerlerine seslenerek
Şah'ı devirdiler. Ortadoğu ülkelerindeki
siyasal krizleri ele alırken bu gerçek-
liklerin de dikkate alınması gerekiyor.

İran'ın da zorlandığı ve sıkıntılar
yaşadığı açıktır. Toplumda da tepkiler
var. Bu tepkileri sadece ekonomik tepki
olarak görmemek lazım. Demokratik
olmayan, toplum üzerinde baskı kur-
muş, toplumun, kadının ve gençlerin
iradesinin yansımadığı bir otoriter sistem
iktidardadır. Ortadoğu'da halklar artık
otoriter sistemleri kabul etmiyor. 1979'da
İran İslam Devrimi'nin yarattığı kültür
de şu anda İran'daki iktidarı, otoriteyi
zorluyor. İran devrim yapmış bir ülke
ve halktır. Devrim yaparak Humeyni'yi
iktidara getiren, İran İslam cumhuriyetini

kelerin toprak bütünlüğü ve birliğinden
bahsederlerdi. Ancak bu yaklaşımı bı-
rakmış durumdadır. Artık ne Irak'ın, ne
de Suriye'nin birliğini savunan politika
içindedir. Zaman zaman yine kimsenin
toprağında gözümüz yok, deseler de
bu sadece gerçek amaçlarını gizlemeye
yöneliktir. Bunun net bilinmesi gerekiyor.
Bir yere girdi mi çıkma gibi bir yaklaşımı
yoktur. Eskiden Medya Savunma Alan-
ları'na girerlerdi, sonra da geri çekilir-
lerdi. Böyle bir politikası vardı. Şimdi
ise sadece mevcut sınırlarını koruma
değil, mevcut sınırların kendisi için an-
lamsız olduğunu düşünüp yeni bir po-
litikaya yönelmişlerdir. Artık bu sınırları
değiştirme, bu sınırları yeniden çizme
yaklaşımı içindedir. Bu nedenle de gir-
dikleri yerde kalacaklar, daha sonra
da başka alanları işgal ederek hedef-
lerini gerçekleştirmeye çalışacaklardır.

Eski sınırlar Birinci Dünya Sava-
ş'ında oluşturulmuştu. Birinci Dünya
Savaşı'ndaki dengeler, statüler dağıldı.
Bu durum karşısında da Türkiye, Lo-
zan'a, Birinci Dünya Savaşı'nda ortaya
çıkışmış olan dengelere bağlı değilim,
demeye başladı. Ortadoğu'da süren
Üçüncü Dünya Savaşı'na aktif katılıp
yeni dengelerde etkinlik kurarak sınır-
larını değiştirmek, yani Başûrê Kurdistan
ve Suriye'nin kuzeyini ilhak etmek isti-
yor. Türkiye'nin politikası budur ve buna
göre tutum alınmalıdır. Türkiye bazı
bölgelere girecek ve çıkacak gibi yak-

Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı, bir paylaşım savaşıdır. Bu da, Ortadoğu'da yeni güç, yeni dengeler, yeni statüler, yeni sınırlar arayışı ya da süreci anlamına gelmektedir. Güç dengelerinin değişmesi anlamına gelmektedir. Bu yönüyle de gerçekten mücadele keskin ve yoğun sürmektedir. Ancak şu gerçeği vurgulamak gerekir; bu yeni dönemde Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'ndaki gibi, bir dönem keskin sürüp ondan sonra dengelerin belirlendiği, güçlerin bir dönem sıcak çatışma ardından bir soğuk savaş dönemi gelmeyecektir. Yeni dünya sisteminde ya da küresel kapitalist sistemde mücadele eskisi gibi cepheden çok şiddetli çatışma biçiminde olmayacak ama mücadelenin sürekliliği yaşanacaktır.

bir gücü vardır. Yine Kobanê'de ve
Serêkaniyê'nin doğusunda devriye çı-
karmaktadır. Bunları korumak isteye-
cektir. Rusya'nın artık mevcut konu-
munu bırakmak istemeyeceği açıktır.
Öte yandan yakın zamana kadar Tür-
kiye'yle ilişkileri sıkıydı. Herhalde bun-
dan sonra giderek Türkiye'yle ABD iliş-
kilerinin daha da sıkılaşacağını, Türki-
ye'nin eninde sonunda ABD'nin politi-
kalarının parçası olacağını düşünerek
Suriye'de kendi konumunu daha çok
güçlendirmek isteyecektir. Türkiye'nin
güçlenmesini de istemeyen bir politika
içinde olacağı söylenebilir. Ancak Rusya
çok pragmatiktir. Bu bakımdan Rus-
ya'nın hiçbir sözüne, politikasına, adı-
mına güvenmemek gerekiyor. Kuşkusuz
büyük güçlere, emperyalistlere güven-
memek gerekiyor. Rusya da şu anda
tam bir kapitalist ülkedir. Geçmişte
Sovyetlerdi, sosyalisti gibi yaklaşımlarla
Rusya'nın politikalarına güven duymak
gaflet olur. Hatta Rusya çok kirli taktikler
ve yöntemler izliyor. Bunu geçen za-
manda Suriye'de çok gördük. Tabii ki
Rusya'yla da, İran'la da, rejimle de
ilişki kurulur, kurulmalıdır da. Ama fazla
güvenmemek ve bunlarla da sorunun
kısa sürede çözüleceğini düşünmemek
gerekiyor.

Suriye'de sorunların kısa sürede
çözüleceğini sanmak gaflet olur ve
kaybettirir. Tabii ki doğru ve çok yönlü
politika izlemek önemlidir. Kürtlerin ve
Suriye'deki tüm demokratik güçlerin
sadece belli bir güçle ilişki kurmaları,
kendilerini ona angaje etmeleri yanıltır.
Öz güçlerine güvenerek, kendi çıkar-
larını esas alarak ilişki kurabilirler. Ama
halkların çıkarına olmayan, halkların
özgür ve demokratik yaşamına zarar
veren her tutuma da karşı koymaları

çeklik Irak'ta mücadeleyi yoğun ve kar-
maşık hale getirmiş bulunuyor.

Irak'taki mücadele bir yönüyle de
İran-ABD ekseninde yürüyor. ABD
Irak'taki tüm siyasi güçleri İran'a karşı
pozisyon almaya zorluyor. Irak'taki bü-
tün güçleri İran'a yöneltme politikası
var. Hatta Rojhilatlı çeşitli Kürt örgüt-
leriyle ilişki kurup onları da İran'a yö-
neltmek istiyor. Türkiye'yi sıkıştırıp
İran'a yönelik politikasında ABD'nin
yanında yer almayı dayatıyor. Bu yö-
nüyle Irak, İran'la ABD arasındaki mü-
cadelenin bir parçası haline geliyor.
İran da ABD'ye karşı direnmeye ça-
lışıyor. Son zamanlarda Çin'le ve Rus-
ya'yla ilişkilerini geliştirmesi bunun so-
nucudur. Artık İran-ABD çekişmesi der-
ken buna Çin ve Rusya faktörünü de
eklemek gerekiyor. Bu yönüyle İran'ın
hareket kabiliyeti yok, ABD, İran'da
hemen istediği sonucu alır, gibi yakla-
şımlar da yanlış yaklaşımlardır. Yine
Bati'da bazı ülkelerde olduğu gibi ekono-
mik kriz nedeniyle İran'daki sistemin
yıkılacağını sanmak da bir yanılgıdır.

Avrupa maddi uygarlığın, Ortadoğu ise manevi uygarlığın coğrafyasıdır

Zaten Ortadoğu'da halkların tepkisini,
tutumlarını değerlendirirken Ortadoğu
kültürünü, tarihini, toplumsal gerçeğini,
inanç ve kültürel özelliklerini dikkate
almak gerekiyor. Her zaman söylüyoruz;
Avrupa maddi uygarlığın, Ortadoğu ise
manevi uygarlığın coğrafyasıdır. Bu
bakımdan maddi uygarlığın coğrafya-
sındaki toplumların tepkileri ve refleks-
leriyle manevi uygarlığın etkili olduğu
Ortadoğu'daki toplumların tepkilerini

yaratan duygular, tepkiler, toplumsal
kişilik ve karakter bugün de mevcut ik-
tidarı zorlamaktadır. Gerçeği böyle gör-
mek ve ele almak gerekir. Kuşkusuz
aradan yıllar geçti, toplumsal yaşamda
ve siyasal dengelerde değişiklikler oldu
ama yine de Ortadoğu ülkelerindeki
toplumların reflekslerini değerlendirirken
Ortadoğu tarihini, toplumsal ve kültürel
değerlerini de dikkate almak gerek-
mektedir.

Şimdi Ortadoğu'da Suriye, Irak ve
İran hattının ötesinde Libya'da da ciddi
bir siyasal kriz ve çatışma durumu or-
taya çıkmıştır. Özellikle Türkiye'nin
devreye girmesiyle Libya'daki çatış-
malar, siyasal mücadeleler daha kar-
maşık hale gelmiştir. Şu anda hem
Arap dünyasının hem Afrika'daki halk-
ların en temel gündemlerinden biri Lib-
ya'daki çatışmalar ve Libya'nın siyasal
geleceğinin ne olacağıdır. Tabii bu ve-
sileyle Türkiye'nin politikalarının doğru
değerlendirilmesi gerekir. Türkiye
2014'teki 'Çöktürme Planı'yla birlikte
yeni bir politikaya yöneldi. 2015'teki
gelişmeler, DAİŞ'i kullanması, Kürt hal-
kına saldırtması, Rojava'ya yönelik
işgal hareketleri, yine Türkiye'nin bugün
Medya Savunma Alanları'na, Şengal'e
ve Mexmûr'a yönelik saldırıları bu yeni
politikanın sonucudur.

Türk devleti artık sınırları yeniden çizme yaklaşımı içindedir

Türkiye önceden de belirttiğimiz gibi
artık Lozan'ı başarısız görüyor. En
başta da Başûrê Kurdistan'ı ve Suri-
ye'nin kuzeyini işgal ve ilhak etmeyi
hedefliyor. Önceleri Suriye ve diğer ül-

laşımlar kendini kandırmaktır. Bu yö-
nüyle KDP'nin, belirli Kürt kesimlerinin
yaptığı gibi Türkiye'yle işbirliği yapmak,
bundan çıkar sağlayacağını düşünmek
tarihi bir gaflettir.

Türkiye'nin Libya'ya gitmesi tabii ki
çeşitli güçler arasındaki çekişme ve
çatışmadan yararlanma sonucu oldu.
Yine Koronavirüs salgını döneminde
herkes can derdine düşmüşken o,
böyle bir işgal yapabileceğini gördü ve
bundan yararlandı. Hem çeşitli güçler
arasındaki çekişmelerden hem de sal-
gından yararlandı. Öte yandan Kürt
Özgürlük Hareketi'ne karşı mücadele
içinde ele geçirdiği teknikler İHA ve
SİHA'lara sahip oldu. İHA'lar ve SİHA'lar
eğer tedbir alınmazsa elinde bulunduran
güçlere avantaj sağlamaktadır. Bu yö-
nüyle Libya'da İHA ve SİHA'lara karşı
etkili duracak bir güç olmadığını görerek
adım attı. Tabii ki İHA ve SİHA'ların
nasıl etkili kullanılacağını da Kürt Öz-
gürlük Hareketi'ne ve Rojava Devrimi'ne
karşı yürüttüğü savaşta öğrendi. Bu
teknik ve araçları nasıl kullanacağını
da bilen bir güç olarak Libya'da etkili
olmaya çalıştı. Nitekim belli bir etkisi
de oldu.

Türkiye'nin Libya'yı dikensiz gül bah-
çesi gibi görmesi, istediği gibi orada at
koşturacağını sanması tarihi bir yanılgı-
dır. Zaten Libya her zaman bazı yön-
leriyle parçalıdır. Libya'nın çeşitli yön-
leriyle farklılıklar arz eden 3 bölgesi
vardır. Biri; Trablus ve çevresi, diğeri
Bingazi merkezli Doğu Libya, diğeri
de daha güneyde, çölde, Berberilerin
daha fazla hakim olduğu bölgedir. Tür-
kiye, Trablus denen başkent ve daha
çok da batıya yakın olan alanlarda
belli bir hakimiyet kurdu. Oradaki İh-
van-ı Müslimin zihniyetinde olan güçlerle

ilişki kurarak onların konumunu güçlendirdi. İhvanı güçler kaybetmek üzereyken Türkiye'yle kendilerini var ettiler. Ama şu da bir gerçektir ki; Libya'nın doğusu her zaman Arap dünyasıyla yakından ilgili olmuştur. Bir nevi Mısır'ın parçası gibidir. Hatta bütün Araplarla çok fazla ilişkisi olan bir alandır. Bu yönüyle Araplar ve Mısır, Bingazi merkezli Doğu Libya'ya müdahale ettiler. Mısır, Bingazi'nin alınmasını kendisine saldırı olarak görmektedir. Bingazi'nin alınması, Libya'nın doğusuna hakim olma ve Mısır'ı tehdit etmekle eşanlamalıdır. Bu bakımdan Mısır müdahil olmuştur, çeşitli Arap ülkeleri de destek vermiştir. Tabii ki Mısır'ın ve Arap ülkelerinin ABD'yle ve çeşitli güçlerle ilişkileri var. Bu yönüyle Mısır ve diğer Arap ülkelerinin tutumu Türkiye'nin hedeflerini, amaçlarını engellemiştir. Bingazi'ye ve Sirte'ye gideceğiz, derlerken durdurulmuşlardır.

Şimdi Libya'da böyle bir mücadele bulunmaktadır. İki parçalı bir durum devam edecektir. Eğer bir bütünlük, istikrar kazanmazsa parçalanması da olasıdır. Yani tarih boyunca batıyla doğunun arasındaki farklılık, hep böyle birbirlerinden ayrı kalmaları, ayrı toplumsal, kültürel, aşiretsel ilişkiler içeri-

demek Arap dünyası demektir. Hatta Talabani, Mısır'ın Araplar için nasıl bir anlamı varsa Bakur da Kürtler için aynı anlamdadır, diyerek Mısır'ın da Bakur'un da önemini ortaya koymuştur.

Türkiye yansıttığı gibi öyle çok fazla gücü olan, oyun kurucu bir güç değildir

Tüm Arap ülkeleri Türkiye'nin Suriye'deki ve Irak'taki politikalarına da karşıdır. Arap sokağı da artık Türkiye'ye karşı hale gelmiştir. Mısır, Türkiye'nin Suriye'de de etkili olmasını istemiyor. Hatta Mısır'ın Esad rejimine askeri destek ve güç vereceği, İdlib'e asker gönderceği gibi haberler ve değerlendirmeler de oldu. Bunlar politik bir yaklaşımı ifade ediyor. Asker gönderir göndermez, müdahale eder etmez bunlar ayrı konulardır ama artık Arap dünyasının Türkiye'ye karşı tutum aldığı ve tutumunu giderek daha da geliştireceği görülmektedir. Arap ülkeleri daha şimdiden bu yönlü önemli tutumlar ortaya koymuşlardır.

Türkiye, Libya'ya müdahale ederken ilk önceleri esas olarak Akdeniz'i kul-

lime sevk etmiştir. Fransa, Almanya, İtalya kendi ekonomik imkanlarını orduya, askere yatırmamışlar ya da uzun yıllardır savaşan, savaşma içinde olan militaristleşmiş bir toplum değiller. Daha çok barış ve demokrasi içinde, refah içinde yaşayan, konformist yaşama alışmış bir toplumsal gerçeklikleri var. Türkiye güya bunu onların zayıflığı olarak görüp kendini dayatıyor. Ancak mevcut güçler ekonomi ve imkanlarıyla Türkiye'den fazlasıyla güçlüdürler. Eğer Türkiye gibi ülkelerin politikalarını durdurma yönünde bir karara yönelirlerse, imkanları onları askeri olarak daha etkin hale getirecektir. Kaldı ki, bugünden de Türkiye'yi zorlayacak askeri güce sahiptirler.

Türkiye yansıttığı gibi öyle çok fazla gücü olan, oyun kurucu olan bir güç değildir. Ama sorun çıkarıyor, yaratıyor ve böylelikle de kendini avantajlı kılmaya çalışıyor. Bu durum karşısında Mısır, İsrail, Güney Kıbrıs, Yunanistan ve Fransa ortak tutum takındılar. Belki Türkiye şimdi bazı kabadayılıklar yapıyor. Tabii kabadayılık yaparken sürekli, ben görüşmeye, barışa da hazırım diyor, yani aslında bir nevi bütün kabadayılıklarını, bütün dayatmalarını taviz koparmak için yapıyor. Ama geli-

şimden risklidir ve her an ters tepebilir. Ama içerde iktidarını ayakta tutmak için bazı yerlerde oyun bozanlık yapıp avantajlar elde etmeye çalışıyor. Öte yandan Ortadoğu'da yeni dengeler kurulurken çeşitli çelişkilerden, güç boşluklarından ve fırsatların yararlanarak pozisyonunu güçlendirmek istiyor. Ancak bu politikalar genel bir stratejiye ve bunu başarılı kılacak güçlere dayanmadığından Enver Paşa'nın Birinci Dünya Savaşı'nda Türkiye'ye yaşattıklarının farklı bir biçimini yaşatması büyük bir olasılıktır.

Bu sürecin sonunda ne kadar kazançlı çıkıp çıkmayacağı net değildir. Bazı yerlerde kimi imkanlar elde etmiş ve bazı avantajlar sağlamışsa da, bunları elinde tutup tutamayacağı, daha fazlasını kaybedip kaybetmeyeceği belli değildir. Ancak Türkiye'nin politikalarının tamamen riskli, kumar oynamak olduğu görülmektedir. Çünkü hem dışarda hem içerde zayıf bir iktidar vardır. Dışarda büyük rahatsızlıklar vardır. İç politikada da ne kadar şovenizmi ve milliyetçiliği şahlandırsa da bu faşist yayılmacı politikalara destek veren bir toplumsal kesim yoktur. Ama İyi partisi, CHP'si, MHP'siyle çeşitli siyasal güçler bu iktidara koltuk değneği oluyor ve bu poli-

haline getirilmiştir. Daha önce bildiği gibi Sultan Ahmet'i dolduramıyorsunuz, karşısında Ayasofya'yı niye gündem yapıyorsunuz, diye karşı çıkan yine Tayyip Erdoğan'dı. Bu defa Ayasofya'nın cami yapıp ibadete açılmasını dayatıp kararını bizzat almıştır. Bunun Lozan anlaşmasını reddetmeyle bağlantısı var. Bu yaklaşım Lozan'da oluşan Türkiye statüsünü veya Türkiye siyasal gerçeğini ve bağlı bulunduğu anlaşmaları reddetme anlamına gelmektedir. Aslında Ayasofya'yı 24 Temmuz'da cami haline getirmeleri 'Lozan başarısızlığı' sözünün bir parçası olarak görülmelidir. Lozan başarısızlığı, biz Başşürê Kurdistan'ı ve Suriye'nin kuzeyini almamız, politikasını Ayasofya kararında da görebiliriz. Kuşkusuz bu, Lozan'da dinsel azınlıklara verilen hakları da tanımama konusunda atılmış bir adım olmaktadır. Lozan Anlaşmasına bağlılık temelinde o dönemin hükümetlerinin Ayasofya'yı cami olmaktan çıkarıp müze yapma kararını iptal etmek, Lozan'ı reddetmektedir. Çünkü; Ayasofya'nın cami yapılması Lozan Anlaşmasından ve bu temelde yeni bir Türkiye politikasından ayrı ele alınamaz. Şovenizmi, milliyetçiliği ve dini duyguları kışkırtmak ve bu temelde kendisini ayakta tutmak da istiyor. Ayasofya'yı gündeme getirmesinin nedenlerinden birisi budur. Ancak esas neden olarak, yukarda ifade ettiğimiz siyasal boyutu görmek gerekir. Belki böyle ciddi bir siyasal boyutu olmasaydı o kararı da almazlardı. Tek başına ne siyasal boyut ne de milliyetçiliği, dinciliği, şovenizmi kışkırtıp iktidarını ayakta tutmak için bu kararı aldırılmazdı. İkisi bir araya gelince bu kararı almışlardır.

Bu tür adımların bir amacı da İslam alemini etkilemektir. Özellikle de Arap dünyasında yıprandılar ve etkileri zayıfladı. Bu onları daraltıyor, Ortadoğu'da yalnızlaştırıyor. Ayasofya kararıyla, bak cami yapıyoruz, aslında Ayasofya'nın alınması İslamiyet'in Balkanlara, dünyaya yayılması anlamındaydı. Şimdi biz bu mirasa ve geleneğe sahip çıkıyoruz, İslamiyet'in Hristiyanlık karşısındaki üstünlüğünü ortaya koymak istiyoruz; bu aynı zamanda İslam'ın ve İslam toplumunun kararıdır, demek istiyorlar. İslam'ın Hristiyanlığa karşı bir kararı gibi gösterip İslam inancı güçlü olan Türkiye dışındaki Müslümanları da etkilemek istiyor. Böyle çok yönlü bir yaklaşımla bir tutum ortaya koymuşlardır.

Ayasofya'yı açtılar, müze olması gereken bir yeri cami yaptılar, gibi dar bir yaklaşımla ele alınması yanlıştır. Böyle ele alınması AKP'nin politikalarına hizmet etmek olur. Daha çok siyasal boyutlarını görmek ve bunun tehlikelerini göstermek gerekiyor. Hilafeti getirmeleri mümkün gözüküyor. Öyle bir şey düşündüklerini de sanmıyoruz. Ancak bazı kesimleri etkilemek için bu tür mesajlar da veriyorlar. Araplar ve diğer Müslümanlar böyle bir hilafetin etkisine girecek, Türkiye de bu Müslüman dünyasının lideri olacak, gibi şeyler hayaldir. Ama her zaman Türkler kendi milliyetçi politikalarına dini alet ettikleri gibi, Türkiye dışındaki dindarları da kendi milliyetçi politikalarının hizmetine sokmak istemişlerdir. Tayyip Erdoğan'ın Davos'ta İsrail cumhurbaşkanına karşı söyledikleri tamamen bir şovdu ve bu yaklaşımın en somut ifadesidir. Yoksa o dönemde İsrail'le de ilişkileri vardı, ABD'yle de ilişkileri vardı. Erdoğan ABD desteğiyle ayakta kaldı, ABD desteğiyle Türkiye'de iktidarını sürdürdü, ABD desteğiyle generalleri tutukladı ve yargıladı. Böyle bir dönemde Davos çıkışı tamamen bir propaganda'dı. Ayasofya gibi adımların bir yönünü de böyle görmek gerekiyor.

Mısır, Arap dünyası içinde belli düzeyde gücü olan bir devlettir. ABD desteğiyle geçmişten beri askeri gücünü de büyütüştür. Uzun yıllar ABD'nin en fazla dış yardım yaptığı ülkelerin başında Mısır gelmiştir. Ama Mısır'ın da sorunları çoktur. Zaten İhvan-ı Müslimin ile sorun yaşadı. Bu yönüyle toplumsal olarak İhvan-ı Müslimin'in hala etkisi vardır. Diğer yandan Etiyopya'yla ve Sudan'la sorunları var. Çünkü; Mısır demek Nil demektir. Mısır'a hayat veren Nil'dir. Şimdi Etiyopya'nın Çin desteğiyle yaptığı büyük barajlar Nil'e akan suyu tehlikelerle karşı karşıya getirmektedir. Bu yönüyle şu anda Etiyopya'yla Mısır arasında Nil'in suları konusunda çok ciddi bir gerilim bulunmaktadır.

sinde olmaları modern zamanlarda da kendisini ortaya koymaktadır. Coğrafya, toplumsal ve etnik doğalar çeşitli biçimlerde her zaman kendisini ortaya koyar. Bu yönüyle Libya benzeri ülkelerde bütünlük ancak bölgelerin özerkliğiyle sağlanabilir. Geçmişteki gibi ulus devlet olacak ve her bölgeye merkezi olarak hakim olunacak yaklaşımları artık dünyanın birçok yerinde sürekli kriz durumu ortaya çıkarmaktadır. Böyle bir merkezileşen anlayış sorunları çözmekten çok ağırlaştırmaktadır. Artık Libya'da durum nereye gider belli değildir. Ama Arapların, Mısır'ın Libya'nın doğusunu Türkiye'nin etkisindeki bir iktidara bırakmayacağı açıktır.

Mısır demek Arap dünyası demektir

Mısır, Arap dünyası içinde belli düzeyde gücü olan bir devlettir. ABD desteğiyle geçmişten beri askeri gücünü de büyütüştür. Uzun yıllar ABD'nin en fazla dış yardım yaptığı ülkelerin başında Mısır gelmiştir. Ama Mısır'ın da sorunları çoktur. Zaten İhvan-ı Müslimin ile sorun yaşadı. Bu yönüyle toplumsal olarak İhvan-ı Müslimin'in hala etkisi vardır. Diğer yandan Etiyopya'yla ve Sudan'la sorunları var. Çünkü; Mısır demek Nil demektir. Mısır'a hayat veren Nil'dir. Şimdi Etiyopya'nın Çin desteğiyle yaptığı büyük barajlar Nil'e akan suyu tehlikelerle karşı karşıya getirmektedir. Bu yönüyle şu anda Etiyopya'yla Mısır arasında Nil'in suları konusunda çok ciddi bir gerilim bulunmaktadır. Nasıl ki Nil'in, yani suyun kesilmesi Mısır için tehlikeli ve yaşam sorunuysa, Libya'nın doğusunun Türklerin etkisindeki güçler tarafından işgali de siyasal olarak bir yaşam konusudur. Bu yönüyle Mısır'ın tutumu anlaşılırdır.

Mısır tabii ki geline aşamada Türkiye'nin Arap dünyasında etkili olmasını istemiyor. Eskiden derlerdi ki; Mısır

lanmıştır. Daha önce hava sahasını kullanamıyordu. Hava alanı Hafter güçlerinin menzili içindeydi. Bu yönüyle deniz yoluyla silah taşıyıp götürüyordu. Sadece silah değil, çeteleri de götürdü. Dünyada görülmemiş biçimde bu İhvanı çeteleri, DAİŞ artıklarını Libya'ya taşıdı. Bu, birçok gücü rahatsız etti. Sadece Libya'daki Hafter güçlerini ve Arapları değil, Fransa'yı, çeşitli ülkeleri de rahatsız etti, bu politikaları büyük rahatsızlık yarattı. Türkiye şu anda eski dengelerin yıkılması, yeni dengelerin kurulma sürecinde çeşitli güçlerin aralarındaki çekişmelerden yararlanmaya çalışıyor. Avrupa Birliği'nin parçalanmış ve güçsüz durumunu da bir fırsat olarak görmektedir. Bu temelde kendisini dayatarak Libya ve Doğu Akdeniz'de yer bulmaya çalışıyor.

Geçmiş on yıllarda Avrupa daha çok NATO gücüyle kendisini koruyordu. Tabii NATO'nun da en önemli gücü ABD'ydı. Sovyetlerin yıkılmasından sonra ise daha da rahatladılar. Askeri güçlere çok fazla yatırım yapmadılar ya da toplumlardaki o militarist askeri eğilimler törpüldü. Türkiye ise 40 yıldır PKK'ye karşı yürüttüğü savaşta biraz askerileşti, askeri yatırımlarını yoğunlaştırdı. Militarist, milliyetçi ruhu sürekli canlı tuttu. Şimdi Avrupa'nın bu yönlü zayıflıklarını gördü. Türkiye Avrupa ülkelerinin askeri güçlere fazla yatırım yapmadığını, savaşa sürecekleri çok fazla güçleri ve bu temelde eğilimleri olmadığını, toplumsal gerçekliklerinin bu yönlü olmadığını, aralarında birlikleri olmadığını gördü. Bu ortamda militarist karakteriyle bazı savaş araçlarını da ele geçirdiğinden, ben girerim, kimse de bana müdahale edemez, yaklaşımı içine girdi. Böyle bir Türkiye gerçeği var. Türkiye'nin bu kabadayılığı, esas olarak karşısındaki güçleri zayıf görmesi, kendisini de güçlü sanmasındandır. Diğerlerinin güçlerini farklı konumlandırmaları ve önceliklerini farklılaştırmaları Türkiye'yi böyle bir yöne-

nen aşamada artık giderek 'çizmeyi açıyor.' Bu nedenle de hegemon güçler Türkiye'yi durdurma konusunda ciddi düşünün, ilişkiler kuran bir yaklaşım içine giriyorlar. Son zamanlarda Fransa'nın Doğu Akdeniz'e askeri güç kaydırması. Çünkü Fransa hala, önemli bir askeri güç. Uçak gemileri var ve denizde zayıf değil. Öte yandan nükleer silah sahibi. Teknik olarak da her türlü tekniğe ulaşma imkanları var. Bu yönüyle de Türkiye'ye ciddi bir uyarıda bulundu. Bu sadece Fransa'nın tutumu değildir. Çeşitli güçler de Türkiye'yi frenlemek istiyor. ABD bir taraftan destekleyip yanında tutmak diğer yandan da frenlemek istiyor. Bu açıdan Türkiye'nin bu tür politikaları kendisi açısından risklidir. Bu tür tehditler, şantajlar kumar gibidir. Tutmadığı takdirde büyük bir çoküntüyle karşı karşıya kalır.

Türkiye'nin politikalarının tamamen riskli, kumar oynamak olduğu görülmemektedir

Türkiye, Ortadoğu dengelerinin dağıldığını, bu fırsattan istifade bazı yerleri ele geçireceğini düşünüyor. İmkan ve gücünün buna yettiğini hesaplıyor. Belli bir gücü vardır. Ancak günümüz dünyası öyle 20. yüzyıl dünyası gibi değil. Belirli güçlerin savaşmış bir yerleri ele geçirme dünyası hiç değildir. Türkiye çeşitli güçlerle ittifak yapacak ve bu temelde cepheden savaş yapıp bir yerleri ele geçirecek konumda değil. Günümüz dünyasında Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi bazı güçleri tümten yenilgiye uğratıp birçok yeri ele geçirmek kolay değildir. ABD'nin Türkiye'yle ilişkileri ve desteği olmazsa ya da Rusya-ABD çelişkileri olmazsa Türkiye attığı hiçbir adımı atamazdı. Yani adımları kendi gücüne dayalı olarak değil, çelişkilerden yararlanarak atmıştır. Bu

tıkların yürümesini sağlıyorlar. Ancak toplum AKP-MHP iktidarının bu politikalarından rahatsızdır. Bu yönüyle de AKP-MHP iktidarının saldırgan ve yayılmacı politikaları, mücadele edildiği takdirde sonuçsuz kalacaktır. Türkiye aslında kendi gücüyle sonuç alamayacağını görüyor ve kendisini dayatarak bazı tavizler ve avantajlar elde etmeye çalışıyor. Doğu Akdeniz'de izlediği politika budur. Bana da bir şeyler verin, beni de unutmayın, dışlamayın, yaklaşımıdır. Yoksa hakim güç olma gibi bir yaklaşımı yoktur. Ya da kendi düşündüğü düzeyde Doğu Akdeniz kaynaklarını ele geçirmesi söz konusu değildir. İsteddiği biçimde sondaj ve üretim yapamayacak, buna fırsat verilmeyecektir. Yine Yunanistan adalarının bazılarında hakim olma gibi yaklaşımları ters tepmektedir. Batı açısından geçmişte Ege'deki Rumların, Ermenilerin tümüyle o topraklardan göçe zorlanması bir trajedi olarak görülmüştür. Bu nedenle Türkiye'nin Yunanistan'a yönelik bir işgal ve saldırı hareketine -eğer çok kritik farklı siyasal durumlar ortaya çıkmazsa- müsaade etmeyecekleri açıktır.

Erdoğan'ın Ayasofya kararı, Lozan anlaşmasını reddetmesiyle bağlantılıdır

AKP-MHP faşist iktidarının mevcut politikasını sürdürmesi için şovenizmi şahlandırarak toplumsal destek alması gerekiyor. Bunun dışında mevcut yayılmacı ve saldırgan politikalarını sürdürmesi mümkün değildir. Mevcut sınırları dışında bazı yerleri işgal edip Türkiye'ye katması kolay değildir. Nitekim şovenizmi şahlandırarak, tüm siyasi güçleri yanına alarak bazı yerleri işgal etmeyi hedeflemektedir. Bu nedenle hem şovenizmi şahlandırıyor hem de dini duyguları kışkırtarak iktidarını ayakta tutmaya çalışıyor. Ayasofya da bu konuda önemli bir araç

Demokrasi güçleri, hatta Kürt demokratik çevreleri de bu tür konulara yanlış yaklaşmaktadırlar. Gündemi doğru ele almayarak, AKP-MHP iktidarına hizmet etmektedirler. Ayasofya'yı cami yapmalarını ne kadar gerici oldukları, biçiminde yorumlamak, yüzeysel bir yaklaşımdır. AKP-MHP iktidarının dinlere saygılı olmadığını, insanlığın ortak değerini cami yaptıklarını belirtmek siyasal değeri olmayan yaklaşımlardır. Modernist yaklaşım temelinde iktidar teşhir edilmek istenmektedir. Ama bunlar AKP-MHP iktidarını teşhir etmiyor. Halbuki daha derin, kapsamlı siyasal boyutu ve ideolojik boyutları değerlendirilebilirdi. Türkiye'deki demokrasi güçlerinin, hatta Kürt basınının bu tür konulardaki değerlendirmeleri çok yüzeysel ve yanlışlıklar içermektedir.

AKP-MHP faşizmine karşı direniş cephesi giderek büyüyor

AKP-MHP iktidarı içerde topluma karşı savaş yürütürken, dışarda da saldırgan ve işgal politikasını dayatıyor. İşgalci, yayılmacı politikalarına karşı çıkanları ezmek istiyor. Kendilerine destek olmayan ve bu politikalarına karşı çıkan herkesi de hain olarak ilan ediyor. "Vatan-millet-sakarya," "milli dava," "beka sorunu," deyip herkese kendi politikalarını dayatıyorlar. Desteklemeyenlerin de üzerine gidip hain ilan ediyorlar. Toplum da buna karşı mücadele ediyor. Evet baskı, tutuklama, zulüm her şey var ama hem Kürt halkının hem Türkiye halklarının, demokrasi güçlerinin bu iktidara karşı tutumu ve duruşu var. Bu iktidara teslim olmuyorlar, bu iktidarı desteklemiyorlar. Böylece AKP-MHP faşizmine karşı direniş cephesi giderek büyüyor.

Özellikle kadınların ayağa kalkışı çok çok anlamlıdır. Kadınların mücadelesi çok geniş toplumsal kesimleri de AKP-MHP iktidarına karşı çıkaracak bir mücadeledir. Bunu sadece kadınların baskıya ve şiddete karşı mücadelesi olarak görmemek lazım. Bir toplum tepkisi olarak görmek lazım. Kadın kadar toplumsallığı temsil eden ve ifade eden herhangi bir toplumsal kesim yoktur. Cins olarak kadının mücadelesi, doğrudan toplumu ilgilendirmekte ve etkilemektedir. Bu bakımdan kadın hareketinin de AKP-MHP faşizmine karşı direnişe geçmesi, hatta direnişin en etkin gücü haline gelmesi çok önemli bir gelişmedir. Bu faşizme karşı mücadelenin daha etkili ve daha geniş kesimlerin katılması temelinde gelişmesi ve büyümesi anlamına geliyor. Eğer öncü güçler, demokrasi güçleri mücadelede kararlı olur, örgütlülüklerini geliştirir, mücadele yol ve yöntemlerini zengin kılarırsa bu iktidara karşı toplumsal mücadeleyi geliştirmek ve bu iktidarı çözümlü götürmek mümkün hale gelir.

Her kesimden kadınlar AKP iktidarına büyük bir tepki içindeler

Bu iktidar güçlü değil, zayıf bir iktidardır. İçerde ve dışarda desteğini kaybetmiş, sadece baskı ve zulümle ayakta kalmaya çalışan bir iktidar söz konusudur. Özellikle Türkiye gibi dış dengelerden fazlasıyla etkilenen bir ülkede bu biçimde iktidarda kalmak mümkün

değildir. Dünyanın herhangi bir köşesinde dış dünyanın tutumu, yaklaşımı fazla etkili olamayabilir. Dış dünyayı dinlemeden o iktidar kendisini sürdürebilir. Fakat Türkiye gibi çok kritik bir coğrafyada bulunan bir ülke dış siyasal gelişmelerden çok fazla ve doğrudan etkilenir. Kuşkusuz coğrafyası nedeniyle çelişkileri kullanma ve kendi konumunu pazarlama imkanları vardır ve bunu da yapıyor. Böyle bir imkanı kullanması söz konusudur ancak bu coğrafyada dış destek kaybedilirse, yalnızlaşırsa bunun sonuçları da çok ağır olur. Zaten içerde toplumsal desteği kalmamıştır. Bu gerçekler ışığında Türkiye halklarının ortaya koyduğu duruş ve direniş önemlidir. HDP de direniyor, kadınlar da direniyor. Gençlerin direnişi var, HBDH'nin, YPS'nin, Ateşin Çocukları'nın direnişi ve eylemleri var. Yani iktidara karşı birçok cepheden mücadele var. Bu mücadeleler AKP iktidarını daha da daraltıyor, yıkılmasını yakınlaştırıyor.

Tabii ki mevcut direniş yetersizdir. Bunda bazı muhalif güçlerin toplumsal mücadeleyi daraltması ve seçimle sınırlamasının payı da var. Özellikle CHP böyle bir rol oynuyor. Bu yönüyle AKP-MHP iktidarına destek sunuyor. Ancak kadın hareketinde de görüldüğü gibi bu mücadele büyütülebilir. CHP taba-

daha da gelişti, geliyor. Bunun sonucu kapitalist sistem kendisini ayakta tutmak için kadın konusunda da belli yumuşamalara gidiyor. Kadına yönelik şiddete karşı çıkan yasalar çıkarmaları da bunun sonucudur. Kadın üzerindeki incelmış erkek egemenlikli sistemi kaldıran bir sözleşme değil. Ancak kadın üzerinde şiddete karşı çıkan bir içerik taşıması kadınlar açısından bir kazanımdır. Ama Türkiye bunu bile kabul etmiyor. Kadınlar üzerindeki şiddete karşı çıkan bu sözleşmeyi reddederek kadınları da kendisine karşı mücadele eden bir güç haline getirmiştir.

AKP iktidarına karşı geniş toplumsal kesimlerin rahatsızlığı açık ve nettir. Bunu daha etkili mücadele haline getirmek demokrasi ittifakıyla, demokrasi güçlerinin birliğiyle olur. Faşizm, anti-faşist ittifakı gerektirir. Dünyanın neresinde faşizm varsa, faşizme karşı anti-faşist cephe ve mücadele de vardır. Faşizm çok geniş kesimleri hedefler; zoru, şiddeti fazlasıyla kullanır. Dolayısıyla faşizme karşı mücadele etmek için de en geniş kesimleri bu faşist güçlerin karşısına çıkarmak gerekiyor. Yoksa tek tek güçler tek başına faşizmi alt edemez. Faşizmin karşısına tek başına çıkmak yenilmek anlamına gelir. Bu yönüyle faşizme karşı demokrasi

ittifak içinde olduğunu gözler önüne sermiştir. Heftanin saldırısı Türk devletinin Başûrê Kurdistan'ı işgal hareketinin önemli bir adımı olarak gündeme gelmiştir. Zaten daha önceleri 'Dicle Kalkanı' hareketi yapacaklarını söylüyorlardı. Bununla hem Rojava'daki işgalin devamı olarak Heftanin'e hakim olmayı hem de oradan başlayarak Meftina, Zap ve bütün Medya Savunma Alanları'nı işgal etmeyi hedefliyorlardı. Heftanin saldırısı iki buçuk aydır sürüyor. Buna karşı da gerilla büyük bir direniş gösteriyor. Türk devleti beklediği bir dirençle karşılaştı. İki buçuk aydır gerilla Heftanin'de Türk devletine kök söktürüyor. Bütün yüklenmelerine rağmen hem önemli kayıplar verdi hem de istediği amaçlarına ulaşamadı. Eğer Heftanin'de amaçlarına ulaşsaydı arkasından daha başka alanlara da yöneleceklerdi. Heftanin'e saldırı Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı kapsamlı tasfiye saldırısının bir parçası olarak gündeme gelmiştir.

Daha önce Xakûrkê'ye saldırmışlar, bazı yerlere yerleşmişlerdi. Bu baharda KDP de Zîni Wertê'ye güç konumlandırdı. Aslında Türk devletinin saldırılarıyla KDP'nin Zîni Wertê'ye güç yığılması, yine yakın bir zamanda Xînerê'ye güç göndermesi tasfiye saldırılarının bir

kiye'nin politikalarını görmeyen, aksine Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiye edilmesinin koç başı haline gelen bir politika yürütüyor.

Heftanin işgalinden sonra KDP'nin Irak'a çağırısı da Irak'ı Türkiye'yle birlikte yaptıkları tasfiye planına ortak etme amaçlıdır. KDP zaten Türk işgaline ses çıkarmıyor. Çünkü; izlenen tasfiye politikasının ortağıdır. Ayrıca Irak'a bağlı sınır birliklerini göndererek, bir de Irak üzerinden gerillaları sıkıştırmak istiyor. KDP'nin, sınırlar Irak'a ait, Irak'ın koruması gerekir, gibi demagojik söylemlerle Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiye edilmesine Irak'ı da ortak etmek istediği anlaşılıyor. Bu konuda da Türkiye'yle bir anlaşma yapmışlar. Irak maskesi kullanarak KDP işbirliği gizlenmeye çalışılıyor. KDP, Kürtler içinde teşhir olmasın, zorlanmasın yaklaşımıyla Irak, KDP-Türkiye tasfiye planının örtüsü yapılmak isteniyor. Böylelikle KDP hem yüzünü saklamış hem de Irak'la PKK'yi karşı karşıya getirmiş olacak. Hatta KDP'nin Irak'ı Türkiye'yle karşı karşıya getirmek istediği anlaşılıyor. Böyle bir kirli planın PKK'ye, gerillaya karşı uygulandığı görüldü.

Dikkat çeken bir konu da, Türkiye'nin Heftanin'e saldırısından sonra KDP hemen bir heyet oluşturup Heftanin'e ve Türk devletinin saldırdığı yerlere göndermesidir. Bu heyete PKK'yi tasfiye etme planları doğrultusunda bir rapor hazırlatıyor. Bu rapor da tasfiye planının bir parçası olarak gündeme getiriliyor. Türk devleti saldırıya, oralarda köyler ve halk zarar görecektir, heyet de Türk devletinin saldırıları sonucu halkın zarar gördüğünü raporlaştıracak. Raporda da Türk devletinin PKK'yi gerekçe göstererek saldırdığı vurgulanıp PKK'nin halkı, köylüleri ve Başûrê Kurdistan'ın statüsünü düşünmesi gerekir, diyerek gerillanın bu alandan çıkması istenecek. Böylece gerillanın tasfiyesinin meşru zemini hazırlanacak. Kuşkusuz gerilla bu tür tasfiye planlarını kabul etmeyip TC işgaline karşı direnmeye devam ettiğinde, bu rapora dayanarak PKK'nin halka zarar verip statüyü tehlikeye attığı söylenecek. Tasfiye planının parçası olan bu tür bir yaklaşımla PKK'nin statüyü tehlikeye attığı propaganda-sıyla bir algı yaratılarak PKK'ye karşı savaşın zemini döşenmek isteniyor. KDP'nin Türkiye'yle böyle bir kirli plan-

da anlaştığı görüldü. Heftanin saldırısı, KDP'nin Irak'a yönelik açıklamaları, böyle bir raporun hazırlanması istenmesi, pasavan birliklerinin sınıra gönderilmesi, KDP'nin pasavan birlikleri örtüsü altında güçlerini gerillanın ya-

Önder Apo üzerinde ağır tecridin yürütülmesi, Bakurê Kurdistan'da halka şiddetli saldırılması, milletvekillerinin, belediye eşbaşkanlarının tutuklanmaları, her gün onlarca insanın hiçbir neden yokken gözaltına alınıp tutuklanması AKP-MHP iktidarının uyguladığı soykırım politikasının sonucudur. İmralı'daki ağır tecrit de bir soykırım saldırısıdır. Kürt halkı üzerinde ağır bir soykırım saldırısı ve politikası yürütüldüğü için İmralı'da da ağır tecrit uygulanmaktadır. İmralı tecridiyle Kürt halkı üzerindeki soykırım politikasını bir madalyonun iki yüzü olarak görmek gerekiyor. Bu yönüyle Kürt halkının özgürlüğüyle tecride karşı mücadelenin bütünleştirilmesi önemlidir.

nında da AKP iktidarına karşı güçlü bir tepki bulunmaktadır. Mevcut CHP yönetiminin AKP'ye karşı mücadelesi yetersiz bulunuyor. CHP tabanındaki kadınların da AKP iktidarına karşı tepkileri görüldü. Her kesimden kadınlar AKP iktidarına büyük bir tepki içindeler. İstanbul Sözleşmesi'nde kadınlara yönelik şiddeti sınırlayan maddeler var. Yoksa kadının toplumsal özgürlüğünü sağlayan, kadın özgürlüğüne dayalı demokratik sistem öngören bir yaklaşım yok. Aslında kapitalizm koşullarında erkek egemenlikli sistemin yeni biçimi olan modernizmin hakim olduğu koşullarda kadın üzerindeki şiddete karşı çıkılıyor. Çünkü; dünyada demokrasi ve özgürlük mücadelesi geliyor. Bu aynı zamanda kadınların mücadelesi oluyor. Yine kadınların son on yıllarda mücadelesi

ittifakı mutlaka gerçekleştirilmelidir. Bu konuda asgari müştereklerin bulunması gerekiyor. Hiçbir siyasi gücün kendi programını dayatmasıyla demokrasi ittifakı kuramaz. Bu bakımdan demokrasi ittifakını kurarken belli bir esnekliği göstermek gerekiyor. Kuşkusuz ilkesel olunmalı, temel konularda belirli ilkeler olmalı ama bu ilkeler katı, herhangi bir siyasi gücün kendi programını dayatıcı biçimde olmamalıdır.

KDP, PKK'ye karşı yürütülen tasfiye politikasının ortağıdır

Heftanin'de iki buçuk aydır süren gerillaya saldırısı da Türkiye'nin nasıl bir politika izlediğini, Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı hangi güçlerle ilişki ve

parçası oluyor. Türk devletiyle KDP anlaşma yapmışlar. Birlikte PKK'yi Medya Savunma Alanları'ndan söküp atmaya çalışacaklar. Bu plana göre, ilk önce Türkiye sınırında olan bölgelerde, yine Irak-İran-Türkiye üçgeninde PKK sökülüp atılacak, daha sonra da diğer alanlar da kuşatılacaktır. Yapacakları saldırılarla da gerillanın etkisizleştirilmesi ve PKK'nin tasfiye edilmesi hedeflenecek. KDP sanıyor ki, Türk devletiyle PKK'yi etkisizleştirirse PKK'nin bütün kazanımlarına el koyacak! PKK'nin Bakur'da yarattığı değerler KDP'ye kalacak. Rojava'da da böyle olacak. PKK'yi etkisizleştirdikten sonra Başûrê Kurdistan'daki bütün siyasi güçleri etkisizleştirecek, böylelikle kendini daha etkin bir güç haline getirecek! Böyle tarihi bir yanlış ve gaflet içindeler. Tür-

kınlarına gönderip üslendirmek ve gerillayı kuşatmak istemesi giderek bu planın bütün boyutlarını ve aşamalarını ortaya çıkarıyor.

Gerilla direnişi karşısından zorlanan Türk devleti, KDP'yi doğrudan devreye sokmak istiyor

Türk devleti her yerde ağır saldırılar yürütüyor. Tam da bu ağır saldırıların yürütüldüğü, gerillanın direnişe geçtiği bir dönemde KDP de gerilla alanlarını kuşatarak Türk devletinin saldırı ve tasfiye politikalarına hizmet ediyor. Bu bir Kürt partisi için tarihi bir gaflet ve kabul edilmeyecek bir durumdur. Öyle

ki Xîne're'de pasavanlar KDP'nin oyununa gelmeyince, pasavanların uzlaşmacı yaklaşımlarını gören KDP, önceden pasavanlarla birlikte gelip bir yerleri tutacağız derken sonraları biz şuraları buraları tutacağız dayatması içerisine girmiştir. Bu konuda KDP'lilere, böyle yapmayın, bu çatışma ortaya çıkarır, siz çatışmayı ve savaşı dayatıyorsunuz denildiğinde, KDP'li bir yetkili, çıkmazsanız ve oralarda bize engel olursanız tabii ki savaş çıkar, diyerek Türk devletiyle birlikte Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı savaşımlarını açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. Zaten Xîne're'de iki pasavan komutanının ve bir HPG komutanı arkadaşımızın şehit edilmesi KDP'nin bu yaklaşımlarından ve politikalarından bağımsız değildir.

Xîne're'deki şehadetlerin yaşandığı saldırıdan önce pasavanlar ve KDP gerilla komutanları ile birlikte görüşme yapıyorlar. Gerilla komutanları bulundukları alanlara girmelerini kabul etmeyeceklerini, bu plandan, politikadan ve dayatmadan vazgeçmelerini söylüyorlar. Bunun üzerine uzun yıllardır Hareketimizle ilişkide olan pasavan komutanı Zübeyr, ben gidip üstlerimle konuşacağım, diyor ve ayrılıyorlar. KDP, pasavanların bu uzlaşmacı yaklaşımlarını görüncə pasavanlar ayrı biz ayrı yer tutacağız, diyorlar. Pasavanları o ana kadar örtü olarak kullanmak isteyen KDP'liler bu defa kendilerinin pasavanlardan ayrı olarak belirttikleri alanları

istiyor. KDP'nin 'oralara girmemize izin vermezseniz çatışırız, savaşırsınız' demesi bu gerçekliği gösteriyor.

KDP Kürt halkının en büyük direnişi ve fedai gücünü Türk devletine tasfiye ettirmek istiyor

Bu durum karşısında tabii ki gerilla direnişi duruş gösterecektir. Gerilla bu tasfiye planını kabul etmeyecektir. Bu konuyu tüm Kürt kamuoyunun, halkının, dört parçadaki Kürt siyasetçilerin bilmesi gerekiyor. KDP Türk devletiyle nasıl bir ittifak içinde, bu ilişkilerin amacı nedir, bunların açık ve net görülmesi gerekiyor. Sadece siyasi güçlerin değil, Kürdistan'ın dört bir yanındaki halkımızın ve Kürt demokratik kamuoyunun da görmesi gerekiyor. Özellikle de Başûrê Kurdistan'daki halkımızın görmesi gerekiyor. KDP Kürt halkının en büyük direnişi ve fedai gücünü Türk devletine tasfiye ettirmek istiyor. Bu fedai güç, Şengal'i soykırımdan kurtardı ve DAİŞ işgaline karşı korudu. Hewlêr'in DAİŞ tarafından işgal edilmesini önledi. DAİŞ'in Kerkûk'ü ele geçirmesini önledi. Bunları Kürt halkı da, Başûr halkı da biliyor. Gerillaların fedaice Kerkûk'e koştüğünü, Hewlêr'e saldırırken bedenlerini DAİŞ'e siper ettiğini, Şengal'de Êzîdîleri

Heftanîn direnişine verilecek en büyük destek KDP'nin politikalarına dur demekle olur

Gerilla direniyor, direnecektir. Ancak Kürt halkının fedai gücü, özgürlük gücü, savunma gücü olan gerillaya bütün Kürt halkının sahip çıkması gerekiyor. Hatta bütün Ortadoğu halklarının sahip çıkması gerekiyor. Türk devleti bugün sadece Kürtler için değil, tüm Ortadoğu halkları için bir tehdittir. Bu yönüyle Heftanîn direnişinin seyretilmesi gerekiyor. Kürtlerin, sadece gerillalar iyi direniyor, demekle yetinmemesi gerekiyor. Gençler, Heftanîn direnişini alkışlamakla kalmamalı, bu direnişe savaşçı olarak katılmalıdırlar. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere Kürt halkı meydanlara çıkarak gerillaya maddi, manevi ve moral olarak destek vermelidir. Halkın, KDP'nin politikalarına dur diyerek gerilla direnişine destek vermesi gerekiyor. Kürt aydınları, sanatçıları, KDP'nin politikasına karşı çıkarak Heftanîn direnişine destek vermelidir. Heftanîn direnişine verilecek en büyük destek aynı zaman KDP'nin politikalarına dur demekle olur. Bu yönüyle bütün Kürt yurtseverlerin, sanatçıların, aydınların, yazarların ve siyasi güçlerin Heftanîn direnişinin yanında yer almaları, Türk devletinin işgaline karşı çıkmaları, KDP'yi de Türkiye'yle ittifaktan vazgeçirmeleri gerekir.

Önderliğine sahip çıkamayanlar kendilerine sahip çıkamazlar

Önder Apo üzerinde ağır tecridin yürütülmesi, Bakurê Kurdistan'da halka şiddetli saldırılması, milletvekillerinin, belediye eşbaşkanlarının tutuklanmaları, her gün onlarca insanın hiçbir neden yokken gözaltına alınıp tutuklanması AKP-MHP iktidarının uyguladığı soykırım politikasının sonucudur. İmralı'daki ağır tecrit de bir soykırım saldırısıdır. Kürt halkı üzerinde ağır bir soykırım saldırısı ve politikası yürütüldüğü için İmralı'da da ağır tecrit uygulanmaktadır. İmralı tecridiyle Kürt halkı üzerindeki soykırım politikasını bir maddiyonun iki yüzü olarak görmek gerekiyor. Birbirinin parçası ve birbirinden ayrılmayan uygulamalar olarak görmek gerekiyor. Bu yönüyle Kürt halkının özgürlüğüyle tecride karşı mücadelenin bütünleştirilmesi önemlidir. Tecride karşı direnişin Kürt halkının özgürlük mücadelesi olduğu, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin, direnişinin geliştirilmesinin de tecride karşı mücadele olduğu her gün daha net hale gelmektedir.

Şu bir gerçektir ki; bir halk kendi Önderine sahip çıkmazsa, kendi Önderine yönelik saldırıya karşı koymazsa o halk hiçbir biçimde özgürlük ve demokrasi mücadelesi veremez. Önder-

kının özgürlüğü için olmazsa olmaz değerdedir.

Önderliğin özgürleştirilmesi mücadelesinin zemini güçlenmiştir

2018 ve 2019'da zindanlar ve halkımız büyük bir mücadele verdi ve tecrit belli oranda kırıldı. Aslında tecridin bütün zeminlerini dağıttı, yıktı, meşruiyetini ortadan kaldırdı. Tecrit artık savunulamaz hale geldi. Bu yönüyle Önderlik hala avukatlarıyla, ailesiyle görüştürülmüyor olsa da artık tecrit 2019 öncesi tecrit değildir. Artık tecrit dağılmıştır. İmralı'nın kapıları parçalanmıştır, parmaklıkları kırılmıştır, tecrit anlamsızlaşmıştır. Bu temelde de tecridin tümünden ortadan kaldırılması ve Önderliğin özgürleştirilmesi mücadelesi zemini güçlenmiştir.

Eğer İmralı tecridi ve sisteminde ortak olan Avrupa Birliği ve onun İmralı'dan sorumlu kurumu CPT, İmralı'da baskı, işkence, adaletsizlik ve ağır tecrit var, diyorsa bu, İmralı tecrit sisteminin önemli düzeyde parçalandığını gösterir.

Artık tecridin eskisi gibi sürdürülemeyeceği açıktır. Bir uygulamanın meşruiyeti, zemini ve dayanağı yoksa o uygulamayı, politikayı sürdürmek zordur. CPT ağır tecrit ve işkence var, dedikten sonra artık tecrit savunulamaz hale gelmiştir, tecridi sürdürmek mümkün değildir. Bu çok önemlidir. Bunu yaratan tabii ki mücadele olmuştur. Eğer Kürt halkı 22 yıldır sahiplenmeseydi, büyük mücadele içinde olmasaydı İmralı sisteminin kuranlar İmralı'da tecrit ve işkence var, demezlerdi. 2018-2019'daki büyük direniş olmasaydı, birçok arkadaşımız fedaice yaşamını ortaya koymasaydı CPT o raporu hazırlamazdı. Bu yönüyle tecridin zemininin sürdürülmesinin artık zorlaştığını ve gereksizleştiğini görmek gerekiyor. Önder Apo'nun üzerindeki tecridin tümünden kaldırılması ve Önder Apo'nun özgürleştirilmesi imkanları artmıştır. Bu bakımdan gevşetmeden bu mücadeleyi sürdürmek, Önder Apo'nun üzerindeki tecridi tümünden kaldırarak, özgürlüğünü sağlayacak tutumu, mücadeleyi süreklileştirmek gerekiyor. Bu konuda hiçbir gevşeme olmamalıdır.

Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle Rêber Apo'nun özgürleştirilmesi mücadelesi mutlaka birleştirilmeli, birbirinden ayrılmamalıdır. Hiçbir Kürt, Önder Apo'nun özgürlüğüyle, tecride karşı mücadeleyle Kürt halkının özgürlüğünü, kendi özgürlüğünü ayrı görmemelidir. Bunlar bir bütündür. Herhangi bir siyasi tutukludan söz etmiyoruz. Bir halkın önderliğinden söz ediyoruz. Önderliğine sahiplenmek kendine sahiplenmektir. Önderliğine sahiplenmeyen kendisine de sahiplenemez. Bütün toplumu temsil edene, o toplumu var edene, o toplum için her şeyini verene sahiplenmeyenler başka neye sahiplenebilirler? Önderliğine sahiplenmeyenler hiçbir şeye sahiplenemezler ve doğru mücadele yürütemezler. Bu yönüyle Önderliği sahiplenmenin, tecride karşı mücadelenin bu büyük anlamının bilincine varmak çok önemlidir. Kürt halkının özgürlüğünün ancak Önderliğe sahiplenerek, Önderliğin özgürlüğü için mücadele edilerek gerçekleştirilebileceğini görüp, bu temelde de Kürdistan'ın bütün parçalarında bu mücadeleyi yükseltmeliyiz. Nasıl ki büyük mücadele CPT'ye İmralı sisteminin tecrit ve işkence olduğunu söylettiyse, mücadele Önder Apo üzerindeki tecridi de kırarak, özgürlüğünü de mutlaka sağlayacaktır.

■■■

Kadınların ayağa kalkışı çok çok anlamlıdır. Kadınların mücadelesi çok geniş toplumsal kesimleri de AKP-MHP iktidarına karşı çıkaracak bir mücadeledir. Bunu sadece kadınların baskıya ve şiddete karşı mücadelesi olarak görmemek lazım. Bir toplum tepkisi olarak görmek lazım. Kadın kadar toplumsallığı temsil eden ve ifade eden herhangi bir toplumsal kesim yoktur. Cins olarak kadının mücadelesi, doğrudan toplumu ilgilendirmekte ve etkilemektedir. Bu bakımdan kadın hareketinin de AKP-MHP faşizmine karşı direnişe geçmesi, hatta direnişin en etkin gücü haline gelmesi çok önemli bir gelişmedir.

tutacaklarını söylüyor ve ayrılıyorlar. Daha sonra pasavan komutanlarıyla PKK komutanlarının görüşmesi devam ediyor. İşte bu görüşme sırasında TC SiHA'ları saldırıyor ve iki pasavan komutanıyla bir HPG komutanı şehit düşüyor. Bu saldırı araştırılması ve incelenmesi gereken bir saldırdır. Özellikle de Irak bayrağı bulunan arabanın içinde pasavan komutanlarının hedef alınması bilinçlidir. Pasavanlarla HPG komutanlarının görüştüğüne ve o arabada HPG komutanının da olduğuna dair sıcak bilgi verilmiş olacak ki, Türk uçakları hiç tereddüt etmeden Irak bayrağının bulunduğu aracı bombalıyor. Ve iki pasavan komutanıyla HPG komutanı şehit düşüyor.

KDP, pasavan komutanının da PKK'yle ilişkilerinin olduğunu biliyor. Bu da acaba Zübeyr bilinçli bir şekilde öldürüldü mü, hedef alındı mı, sorusunu akla getiriyor. Bunların hepsi soruşturmayla, araştırmayla incelenip netleştirilmesi gereken konulardır. Ancak net olan şudur: Türk devletiyle KDP ortak bir plan yaparak Medya Savunma Alanları'nda gerillayı etkisizleştirmek istiyorlar. Heftanîn, Xakûrkê, Xîne're saldırısı, Zîni Wertê'de bazı yerlere gelip yerleşmeleri bir plan dahilindedir ve bunu da sürdürecekleri anlaşılıyor. Ancak gerillanın direnişi bu planların gerçekleşmesini engellemiştir. Heftanîn'de çakılıp kalmışlardır. Xakûrkê'de de kendi alanlarının dışına fazla çıkamıyorlar. İşte bu durumda KDP herhalde doğrudan devreye sokulmak isteniyor. Anlaşılıyor ki, Türkiye kendi istediği amaçlara ulaşamayınca, doğrudan kendi gücüyle gerillayı tasfiye edemeyince, bu konuda zorlanmalar yaşayınca şimdi doğrudan KDP'yi bu işin içine katmak

soykırımdan kurtardığını sadece Kürt halkı değil tüm dünya yakından gördü. Şimdi böyle bir güç tasfiye edilmek isteniyor. Sadece Bakur, Rojava, Rojhilat'taki halkımız değil, Başûr'un da savunma gücü haline gelen, nerede Kürtlere bir saldırı varsa oraya hiç tereddüt etmeden koşan gerilla, şimdi tasfiye edilmek isteniyor. KDP böyle bir gücü Türk devletine tasfiye ettirmek istiyor. Türk devletinin saldırılarına ortak oluyor. Hatta bizzat bu saldırıların parçası oluyor.

KDP, tarihi bir gaflet içindedir. Günlük çıkarları dışında geleceği göremiyor. Türk devletinin politikalarını anlamıyor. Ama Kürt halkının buna karşı durması gerekiyor. Tüm Kürt siyasi güçlerinin buna dur demesi gerekiyor. KDP'yi bu tutumundan vazgeçirmesi gerekiyor. Çünkü KDP'nin bu tutumu sadece PKK'ye değil, bütün Kürtlere, Kürt örgütlerine, tüm Kürdistan parçalarına zarar verecektir. PKK'nin varlığı ve gücü Kürdistan'ın tüm parçalarına ve bütün Kürt siyasi güçlerine güç katıyor. Bu açıdan PKK'ye saldırı sadece PKK'ye saldırı olarak görülmemelidir. Tüm Kürt halkına ve siyasi güçlerine karşı bir saldırı olarak görülmelidir. Zaten Türk devleti amaçları önünde PKK'yi engel görüyor. PKK'yi tasfiye ederse Rojava'daki amaçlarına da, Başûr'daki amaçlarına da daha kolay ulaşacak. Bakur'daki soykırım önündeki engel kalkacaktır. Bütün bunlar sadece Bakur'da Kürt halkının soykırıma uğratılmasının değil, Kürdistan'ın tüm parçalarında Kürtlerin soykırıma uğratılmasının yolunu, kapısını açacaktır. KDP politikalarıyla buna ortak oluyor, parçası oluyor. Bunun kabul edilmemesi ve dur denmesi gerekiyor.

Türk devletinin amacı Musil ve Kerkûk vilayetlerini, yani Başûrê Kurdistan'ı işgal etmektir. Bu açıdan başta Başûrê Kurdistan'da olmak üzere işgale karşı direniş geliştirilmelidir. İşgale karşı Kürdistan savunulmalıdır. Başûrê Kurdistan'daki kazanımlar ve statü böyle korunur. Yoksa eşkıyaya yol verilerek, Kürt halkının en fedai gücü PKK tasfiye edilerek statü falan korunamaz. Bu kendini kandırmak ve aldatmaktır. Başûrê Kurdistan kazanımları, statüsü savunulmalıdır. Gerilla, Başûrê Kurdistan halkının kazanımlarını ve statüsünü DAİŞ'e karşı da savundu, Türk devletine karşı da savunuyor. PKK tasfiye edildikten sonra Başûrê Kurdistanlı güçler Türk devleti açısından postal yalayıcıları olacaklar, aşiret bilmem neyi olacaklar. Her türlü hakareti görecekle. 2017'deki referandumda nasıl yaklaşıldı görülmedi mi? PKK tasfiye edilirse bu yaklaşımlar daha da pervasız hale gelecektir. Bunu herkesin görmesi gerekir. Bu açıdan bu duruma düşmeden gerillaya destek verilerek Türkiye'nin saldırıları kırılmalıdır. Başûrê Kurdistan'ın işgali önlenmelidir.

Tüm Kürt demokratik kamuoyu ve Başûrê Kurdistan halkı bilmelidir ki, Türkiye uzun yılladır sınırların değiştirilmesini istiyor. Sınır yanlış çizilmiştir, diyor. Sınırın ovoidan başlaması gerektiğini vurguluyor. Bunu on yıllar önce Süleyman Demirel söylemişti. AKP-MHP faşizmi şimdi bunu açık söylüyor. Bu gerçekliği görmemek kafayı kuma gömmektir. Bu yönüyle biz Kürt halkını, aydınları, yazarları ve sanatçıları KDP'nin politikalarına karşı durmaya, gerillanın Medya Savunma Alanları'nda yürüttüğü direnişine de her türlü desteği vermeye çağırıyoruz.

liğine sahip çıkamayanlar kendilerine de sahip çıkamazlar. Bir halkın önderi demek; o halkın en önemli değeri demektir, o halkın en değerli evladı olmak demektir. O halkın gözü, göz ışığı, yol göstericisi olmaktır. Dolayısıyla Önderliğine sahiplenmeme, aslında kendi üzerinde uygulanan soykırım politikalarını görmeme, buna karşı doğru mücadele etmemedir. Bu yönüyle Önderlik üzerindeki tecride karşı mücadele, Önderliğin özgürlüğünün mücadelesi çok çok önemlidir. Bu bir duruştur, yaklaşımdır. Bir halk bu yaklaşımı ortaya koymadan hiçbir biçimde direnemez. Gerilla Önderliğine sahip çıkmadan direnebilir mi? Kürt halkı, Önderliğine sahip çıkmadan direnebilir mi? Önderliğine büyük sahip çıktığı için gerilla direniyor. Önderliğine sahip çıktığı için halk hala Türk devletinin vahşi saldırılarına karşı koyabiliyor. Çünkü; Önderliğine sahiplenilen bir halk gerçekliği var. Önderliğine sahiplenmediği an kafasını soykırım kılıcının altına bırakmış olur. Önderliğine sahiplendiği için soykırıma karşı da mücadele ediyor.

Bu yönüyle Önderliğe sahiplenmek, Önderlik üzerindeki tecride karşı mücadele etmek, özgürlüğünü istemek çok çok önemlidir. Özgürlük ve demokrasi savaşı ancak böyle yürütülebilir, başarıya ulaştırılabilir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesinin etkili verilip verilemeyeceği, başarıya gidip gitmeyeceği, halkın bu mücadelede ısrarlı olup olmayacağı Önderliğine bağlılıkla belli olur, Önderliğin üzerindeki tecride karşı çıkmakla ve özgürlüğünü istemekle belli olur. Bu yönüyle Önderliğe özgürlük kampanyasını, tecride karşı mücadeleyi süreklileştirmek, bu mücadeleyi kesintisiz sürdürmek Kürt hal-

Êzidî kadınların kurtuluşu Önder Apo'nun kadın özgürlük çizgisi temelinde gerçekleşir

Êzidî toplumu çocuklara, gençlere kendi tarihlerini, fermanları öğretmelidir. Her bireyin bir tarihsel hafızası olmalıdır. Her Êzidî bu tarihsel bilinç içinde mutlaka bir özsavunma biriminde, örgütlülük içinde yer almalıdır. Her Êzidî mutlaka toplumsal işlerde görev almalı, çalışmalıdır. Yurtdışında ise mutlaka bir kurumda, örgütlenmede yerini almalıdır. Şengal'de, köyde, mahallede, şehirde, kolektif toplumsal işlerde, örgütlenmede yerini almalıdır. Şengal ancak bu temelde yeniden inşa edilebilir, yeniden kurulabilir.

Besê Erzîncan

DAIŞ, Şengal'de yaşayan Êzidî halkımıza 3 Ağustos 2014 tarihinde son derece alçakça ve insanlık dışı bir şekilde saldırarak Ferman gerçekleştirdi. Bu katliamı bir kez daha nefret ve öfke ile kınıyor, katliamda yaşamını yitirenleri saygıyla anıyoruz. Êzidî toplumumuza yönelik gerçekleşen bu Ferman ve soykırım, Kürt halkının, Ortadoğu halklarının, kadınların özgürlüğüne yapılmış bir saldırı ve soykırımdır.

Ferman esnasında alandan sorumlu olan KDP pêşmergeleri, DAIŞ saldırısı karşısında Şengal'i savunmasız bırakıp kaçmışlardır. Silahsız ve savunmasız halk, katliam ile yüzyüze bırakılmıştır. Binlerce insan bu katliamda kılıçtan geçirilmiş, beş bin aşkın kadın ve çocuk ganimet olarak esir alınıp, kaçırılmıştır. Binlerce kadın akıl almaz tecavüz biçimlerine maruz kalmıştır. Êzidî kadınlarımızın yaşadığı bu vahşet, insanlığın en büyük trajedilerinden biri olmuştur.

Bu soykırım saldırısına karşı başlangıçta sadece 12 PKK gerillası Şengal'i savunmuş ve DAIŞ'in planlarını boşa çıkarmıştır. Gerillanın halkı savunması, DAIŞ'in ilerleyişini durdurmuş ve böylelikle Êzidî toplumumuz topyekûn soykırımdan kıl payı kurtarılmıştır. DAIŞ'in durdurulması öyle basit ve sıradan olmamıştır. DAIŞ, Önder Apo'nun özgürlük ideolojisi temelinde ortaya çıkan fedailik ruhu ile durdurulmuştur.

Radikal İslamcı grupların Irak'a girişinin önünü ABD açtı

Eğer DAIŞ hedeflediği gibi Şengal'i ele geçirseydi insanlık tarihinin, toplumsal kültürün en eski yaratıcıları ve taşıyıcıları olan Êzidî toplumunu yok edecekti. Dolayısıyla bu en eski toplumsal kültür Mezopotamya topraklarından silinecek ve bu kara faşist güç insanlık için kutsal anlamlara sahip olan bu coğrafyaya hâkim olacaktı. Bilindiği gibi Mezopotamya kadın öncülüğünde insanın toplumsallaştığı, ilk icatların, buluşların geliştirildiği topraklardır. İlk dinler, felsefe, mitoloji bu topraklarda yaşayan insanlar tarafından yaratılmıştır. Dolayısıyla Êzidîliğin yok edilmesiyle hedeflenen insanlığın kültürel, toplumsal değerleridir, bu değerlerin ortadan kaldırılmasıdır.

Bugün halen tartışılmakta olan DAIŞ'in nasıl ortaya çıktığı konusunu küresel sistem gerçeğinden, onun Ortadoğu'yu ele geçirme emellerinden bağımsız ele alamayız. Amerika'nın Sovyet etkisine karşı Talibanları Afganistan'da nasıl eğittiğini tüm dünya bilmektedir. 2000'li yıllarla birlikte bu radikal İslamcı grupların Irak'a girişinin önünü ABD açtı, destek verdi. Bu temelde DAIŞ, Irak-Suriye hattında 2013 yılında halifelik ilanıyla bölgedeki kimi gelişmelerden, boşluklardan doğan fırsatları değerlendirerek saldırdı. Bölgede hakimiyeti ve kontrolü denetimine almak için büyük bir savaş yürüttü. Irak'ta, Suriye'de

birçok şehri, geniş toprakları, büyük insanlık suçları işleyerek ele geçirdi. DAIŞ, ABD tarafından kontrol altına alınamaz bir duruma gelince, bu kez yine aynı güç tarafından baş düşman ilan edildi. Ardından ABD, DAIŞ'e karşı insanlığı 'savunma', 'kurtarma' adıyla Irak ve Suriye başta olmak üzere bölgeye askeri, siyasi, ekonomik birçok boyutuyla müdahale etti. Fiili olarak Ortadoğu'nun birçok ülkesine güç yığdı. Asıl amacı ise 21. yüzyıl ile birlikte Ortadoğu'da hakimiyetini yeni hamlelerle pekiştirmek ve yaşadığı sistemsel krizi bu temelde aşmaktır. Küresel sistemin öncülüğünü ancak bu temelde sürdürebilirdi. Bu hedefine ulaşmak için önünde engel olan statükocu devletleri ve alternatif özgürlük hareketlerini etkisizleştirme planını devreye koydu.

Küresel hegemonik sistemin öncüsü ABD, İsrail ve İngiltere 21. yüzyılın ilk saldırısını Kürt halkına, onun Önderliğine dönük geliştirdi. 15 Şubat 1999'da Önder Apo, ABD ve İsrail'in Uluslararası Komplosu sonucu esir alınarak Türkiye'ye teslim edildi. İkinci hamleli adım ulus devlet anlayışında ısrar eden diktatör Saddam Hüseyin'e karşı gerçekleştirildi. Saddam Hüseyin 2004'de yakalandı, 2006 yılında idam edildi. Irak parçalandı. Küresel hegemonik güçlerin bir sonraki hamlesi ise 'yola gelmeyen' ülke olarak değerlendirilen Suriye oldu. Irak'ta yaratılan ve gelişen DAIŞ, Suriye topraklarına saldırdı. Suriye devleti de ulus

devlet formatından vazgeçmeyerek, kendini demokratik bir değişim ve dönüşüme uğratmaması nedeniyle sürekli toprak kaybetti ve zayıfladı. Oysa Kürtlere demokratik hakları verilerek Suriye toprakları ortak savunulabilirdi. Bu yapılmadı. Tüm imkansızlıklara rağmen Rojava'da Kürt halkı, DAIŞ saldırılarına karşı özsavunmasını güçlendirdi ve kahramanca direndi. Bu direniş sonucu Kürt Özgürlük Hareketi, Ortadoğu'da büyük güç kazandı.

Aslında hiçkimse Hareketimizin Rojava'da DAIŞ'a karşı direnip, başara-acağını öngörmüyordu. Ama tersi oldu ve Hareketimiz ve halkımız Rojava'da direndi. Rojava'da Kürt halkı varlığını korumak için özsavunma savaşını geliştirdi. 2012 yılı itibarıyla giderek büyüyen Rojava Devrimi'nin ilanı gerçekleştirildi. Hareketimiz, fedai bir ruhla DAIŞ'a karşı büyük bir mücadeleye girerek halkı korudu ve devrimi geliştirdi. Özgürlük Hareketimiz küresel hegemonik sistemin tüm etkisizleştirme, iç ve dış müdahalelerine, fiziki hedeflemelerine rağmen ayakta kalmayı başardı. PKK'deki değişim, yenilenme ile birlikte mücadelenin sürekliliği sağlanmış oldu. Sonuçta Kürt Özgürlük Hareketinin gelişimi, büyümesi ile Kürtler, bölgede etkili bir siyasi güç olarak görünür hale geldi.

Önderliğimizin İmralı'da olağanüstü koşullarda ideolojik, düşünsel çıkışı, bu çıkışın Harekete, halka yansımaları ile birlikte Ortadoğu'da Kürtler şahsında

özgürlük ve demokrasi güçlerinde büyük bir umut, inanç ve kararlılığı açığa çıkardı. Kapitalizme karşı alternatif bir yaşam, bu alternatif yaşamın sistemini yaratma çabası ve mücadelesi somut olarak Rojava'da gelişti. Rojava Devrimi bir kadın devrimi olarak şekillendi. İnsanlık Kürt halkının, kadınların özgürlük mücadelesi ile birlikte yeniden doğuşuna şahit oldu. Bu doğuş ve oluşum süreci hala devam ediyor.

Êzidî toplumumuzun canlı bir hafızası vardır

20. yüzyılda dört parçaya bölünerek, büyük bir inkâr, imha ve asimilasyon politikasına tabi tutulan Kürtlerin, yüzyılın son çeyreğinde Önder Apo'nun öncülüğünde geliştirilen PKK hareketi ile yeniden doğuşu ve alternatif bir özgür yaşamı geliştirmeleri, Kürtlere karşı geliştirilen soykırımın önünü almıştır. Dolayısıyla PKK bölgede küresel hegemon güçlerin planlarını altüst etmiştir. Kürdistan Özgürlük Hareketine karşı geliştirilen saldırıların temelini bu plan ve politikalarla bağımsız ele almak mümkün değildir. Şengal'e karşı gerçekleşen 73. Fermana da bu gerçeklik çerçevesinden bakmak bizi doğru sonuçlara götürür.

Êzidîler insanlığın toplumsallaşmasında öncülük yapan Kürt halkının en eski kök damarıdır. Şengal, Mezopotamya'daki en eski halkın, dinin yurdudur. 2013 yılına kadar 72 Ferman yaşayan

Êzîdî toplumumuzun canlı bir hafızası vardır. Bu topraklar insanlığın toplumsallaştığı alanlardır. Bu toplumsallaşmada ise öncülüğü kadınlar yapmıştır. Ortadoğu'da yaşayan yerli halklar ve inançlar tarihin canlı temsilcileridir.

Uygarlığın merkezinin Avrupa, Amerika olduğu gerçeği koca bir yalan olduğu yapılan arkeolojik kazılar ve bilimsel kanıtlarla defalarca ispatlanmıştır. Êzîdîler ise Ortadoğu'daki en nadide kültürel topluluktur. Êzîdî halkımızın toplumsal ve sosyal yapısı derinlikli incelendiğinde bu durum daha çarpıcı olarak görülecektir. Êzîdîler aynı zamanda Ortadoğu kadın tarihinin de taşıyıcılarıdır. Şengal Fermanının nedenlerini incelediğimizde bu tarihi, ideolojik, kültürel boyutu rahatlıkla görebiliriz.

2014 yılında DAİŞ, Şengal'i işgal etseydi sadece Êzîdî soykırımıyla yetinmeyecek, Başûr hattı boyunca şu an gerillanın büyük kahramanlıkla mücadele verdiği tüm alanları, Rojava'ya kadar denetimine alacak, Kürt soykırımını tamamlıyacaktı. Ardından da diğer halklara, inançlara saldırıp, katliamdan geçirecek, kalanları ise sürgün edecekti. PKK gerillalarının Şengal direnişi, Ortadoğu'nun koyu bir faşizmden kurtulmasına yol açmıştı.

Êzîdîliğin en temel özelliği kadına, doğaya yaklaşımdır

Dünyanın bugüne kadar Şengal Fermanına karşı yeterli bir yaklaşım göstermemesi, sessizliği de değerlendirilmesi gereken bir konudur. Kapitalist modernist sistem kendi varlığını dünyadaki yerel kültürlerin, halkların, inançların yok edilmesi üzerinden kurmuştur. Bu sistemin geliştiricileri ve öncüleri olan Avrupa ve ABD tarihine bakıldığında, zenginliklerini Afrika, Ortadoğu, Asya kıtalarındaki halkların topraklarını işgal ederek, bu halkları köleleştirerek, asimile ederek, sömürgeleştirerek elde etmişlerdir.

Küresel sistem, ulus devlet, milliyetçilik, dincilik, cinsiyetçilik üzerinden şekillenmiştir. Aynı faşist anlayış ile şekillenen DAİŞ de, Ortadoğu'da binlerce yıldan beri yaşayan çeşitli halkların, dinlerin, azınlıkların oluşturduğu kültürel zenginliğin, özgür kadınlığın, toplumun yok edilmesi temelinde saldırılarını gerçekleştirmiştir. Diğer yandan küresel sistem ve statükocu devletler de, DAİŞ'in saldırılarına karşı halkları koruma bahanesi ile bölgeye askeri müdahaleler yapmışlardır. Bilindiği gibi burada tüm sömürgeci güçlerin asıl amacı Ortadoğu'daki zengin kaynaklarını talan etmektir.

Bugün çok daha net anlaşıyor ki DAİŞ'i yürüten akıl, TC aklıdır, onun arkasındaki küresel hegemonik sistemdir. Dersim'deki soykırım aklı ile Şengal'deki soykırım aklının benzerliğini Önder Apo birçok kez dile getirmiştir.

Şengal'e saldırıda kadın ve çocukların hedef alınması tesadüfi değildir

Erkek egemenlikli dinler, felsefeler kadına karşı büyük savaşlar yürüttü. Kadınların, yerel halkların, kültürlerin aydınlanmasına, eğitilmelerine izin verilmedi. Kadınlar eğitimden, dış dünyadan kopararak eve kapatıldı. Cinsel objeye ve sadece çocuk doğuran bir nesneye dönüştürüldü. Bu kapatılmaya karşı çıkan kadınlar ya yakılarak ya taşlanarak katledildi. Namus cinayetleri, erkeğin en büyük yığılması olarak gösterildi. Recm, erkeklerin kadınlara uyguladığı en büyük vahşetti. Recm, bugün DAİŞ Arap ülkesi dahil olmak üzere Afganistan vb ülkelerde halen uygulanmaktadır. Namus adına uygulanan recm vb uy-

gulamalar düşünsel, kültürel, fiziki her anlamda kadına yönelik bir soykırımdır. Kadın kendini savunabilecek güçten, iradeden, öz benliğinden, kimliğinden uzaklaştırılarak savunmasız bırakılmaya çalışılmıştır. Êzîdîlik de sürekli teşhir ve tecrit edilmiştir. Coğrafyanın en ücra köşelerine, sarp, ulaşılmaz zor dağlarına sürmüştür. Êzîdîler aç, susuz kalmayı, zorluklara katlanmayı tercih ederek sürekli direnmiş ve varlıklarını böyle sürdürebilmişlerdir.

DAİŞ, Êzîdî kadınlara saldırırken kadınların şahsında özellikle Kürtlüğü, halkların birliğini, kültürel, toplumsal mirasını ve doğayı hedeflemiştir.

Biliniyor, egemen sistem kadın köleliği üzerinden şekillenmiştir. Doğa, sömürülmesi, üzerinde hakimiyet kurulması gereken bir nesne olarak görülmüştür. Hayvanlar adeta cansız varlık olarak ele alınıp her türlü işkence ve katliamlardan geçirilmişlerdir. Doğru söz söyleme, dürüstlük ahmaklık olarak değerlendirilmiştir. Yalan, komplo, sahtekârlık, başkasının malını gasp etme maharet olarak gösterilip, yüceltilmiştir. Kadın, insan olarak görülmemiş, aşağılanmış, 'fahişe' durumuna getirilmiştir. İnsanlığın ahlakı, vicdanı, maneviyatı yerle bir edilmiştir. Kapitalizmin ulus devlet modeli temelinde tüm dünyaya yayılması ile farklı kültürlerin, inançların, insani değerlerin yok edilmesi savaşımı daha da tırmandırılmıştır. Êzîdîliğin kadın değerleri ile yüklü inancının saldırıya uğramasının nedeni de aynı modernist sistem zihni-

bizim iyi görüp, derinlemesine değeriendirip, hissetmemiz çok önemlidir. Çünkü Êzîdîlik, diğer sömürgeleştirilen toplumlara bu yönü ile pek benzememektedir.

Bu katliam ve zulüm tarihi karşısında Êzîdîlerin sürekli bir direniş içinde olmaları, onlarda savaşçı ve direnişçi toplumsal özelliklerin gelişmesine neden olmuştur. Bu savaşçı, direnişçi ve yiğit karakterlerinin yanı sıra, dıştan gelen katliamlara karşı asimile olmamak, kültür ve inançlarını koruma amacı ile kendilerini dışarıya kapatmışlardır. Bu da içe kapalı sosyolojik bir yapılanmaya sebep olmuştur.

Êzîdîler son 50 yılda Şengal'den göçe ve Êzîdîliği bırakmaya yönlendirildiler

Tarihte Êzîdî kadınların öz savunma savaşları içinde direngen duruşu çok az bilirse de, geçmişten günümüze anlatılan destansı hikayeler bize bu gerçeği göstermektedir. Sözlü edebiyata konu olan Êzîdî kadını anlatan birçok destan, ağıt ve şiir günümüze kadar dengbêjler aracılığıyla gelmiştir. Derwêşê Evdê destanı buna bir örnektir. Baskı, zulüm ve katliamlar karşısında Êzîdî kadını da Êzîdî erkekleriyle birlikte savaşmışlardır. İçteki çekişmeler ve ihanet karşısında toplumun çıkarları doğrultusunda bir tavır, siyasi duruş sahibi olmuşlardır. Bunun en çarpıcı örneği Mêyan Hatun'dur. Başka bir örnek ise, Anqosî Aşireti'nin siyasi ve dini öncülüğünü yapan Şêx Mîrza ile Osmanlı ordusu ara-

mahrum bırakmışlardır. Onlardan en asgari toplumsal hizmetleri bile esirgemişlerdir. İş, eğitim, sağlık imkânı sağlanmamış, temel insani haklarından tümenden kopartılmışlardır. Sürekli ötekileştirilerek çok zayıf bir toplum gerçeği yaratılmıştır. Ellerinden her şeyleri alınmıştır. Halk, Şengal topraklarından göçe ve Êzîdîliği bırakmaya yönlendirilmiştir.

DAİŞ saldırısından önce KDP buranın güvenliğini sağlıyordu. Halkın kendi öz savunması zaten elinden alınmıştı. Kadınlar ise tam bir yoksulluk içerisinde, eğitimsiz ve çok zor koşullarda yaşıyordu. Öz örgütlenmeleri, öz savunmaları, söz, irade ve güçleri söz konusu değildi. Dolayısıyla 3 Ağustos 2014 Fermanında KDP pêşmergeleri Êzîdîleri bırakarak kaçıp gidince, kendi silahları da olmadığından yer yer direnmeye çalışsalar da büyük bir katliam ile yüz yüze geldiler.

Êzîdî kadınlar ise çok daha çaresiz bir durumun içindeydiler. Yüzyılların baskıları, geri bırakılma, kördüğüm haline gelen toplumsal sorunların ağırlığı altında eziliyordu. Buna ek olarak DAİŞ'in vahşi saldırıları, en yakınlarının gözleri önünde katledilmeleri, esir alınmaları, tecavüze uğramaları tarifi imkansız acılara maruz kalmaları, her yönüyle bir insanlık trajedisini gözler önüne serdi.

Dış dünyaya çok yansımaya da 73. Fermana karşı Êzîdî kadınları direnişte yerlerini aldılar. Birçok Êzîdî kadını nasıl ki, Meyan Hatun döneminde ve Dersim tertesinde kendilerini Türk askerlerden korumak için nehir sularına bırakmış-

edenlerin önemli bir kısmı Şengal'in 13 Kasım 2015 tarihinde kurtuluşundan sonra geri döndü. Ancak Avrupa'ya göç eden on binlerce Êzîdî geri dönmedi. Avrupa'nın, ABD'nin özellikle de Almanya'nın özel çabalarıyla Avrupa'ya götürülen Êzîdî halkımıza karşı özel politikalar devreye konuldu. Bugün Avrupa'da buluna Êzîdî toplumumuza yönelik beyaz soykırım diyebileceğimiz bir politika uygulanmaktadır. Buradaki en büyük trajedi ise Êzîdî toplumumuzun kendisine yönelik uygulanan asimilasyon, soykırım politikalarını destek olarak algılamasıdır.

Almanya devleti adeta Êzîdîlerin Şengal'den çıkarılması, Avrupa'ya getirilerek sistem içerisinde eritilmesi politikasından bizzat sorumlu gibidir. Almanya, Êzîdîler konusunda son derece sistemli ve planlı bir politika yürütmektedir. Almanya, Êzîdîleri kurtarma adı altında, insanlık tarihinin en eski kültürüne, dinine mensup toplumu Hristiyanlaştırmaya, Almanlaştırmaya çalışmaktadır.

Yine Êzîdîlerin tarihsel, ulusal, inanç kimliğini kabul edip bu temelde bir yaklaşım sergileme yerine entegre etme adı altında asimilasyon politikaları yürütülmektedir. Bu politikalar kabul edilebilecek politikalar değildir. DAİŞ'in elinden zorla kurtulan Êzîdî toplumumuzun asimile edilmeye çalışılması bir insanlık suçudur.

Ele alınıp, değerlendirilmesi gereken diğer bir konu da; DAİŞ'in elinden kurtulan kadınların durumudur. Êzîdî kadınların DAİŞ vahşetinden kurtulduktan sonra yaşadıkları sorunları sadece bireysel 'psikoloji' ve 'travma' kelimeleri ile ifade etmek son derece yetersiz ve yanıltıcıdır. Êzîdîlerin sorunu tarihseldir, toplumsaldır. Sadece tek tek bireylerin, kadınların yaşadığı sorunlar değildir. Ancak başta Almanya olmak üzere birçok Avrupa devleti tarafından yürütülen bu tarz bir politikalar söz konusudur. Bu da aslında soykırımı gizleme, örtme, unutturma politikasıdır. Avrupa, Kürt sorununa, inançlar sorununa, kadın sorununa tarihi, siyasi, toplumsal kimliklerin sorunu olarak yaklaşmamakta ve bireysel haklar, bireylerin sorunları olarak değerlendirmektedir. Oysa ki her birey yaşadığı toplumsal tarihsel yapı içerisinde ele alınmalı, yaşadığı sorunlar için bu temelde çözümlere gidilmelidir. Bireyi, kadını toplumundan, tarihinden, yaşadıklarından soyutlayıp ele almak, bu tarzda çözümler uygulamak yaşanan trajedileri, travmaları daha da ağırlaştırma anlamına gelmektedir.

Almanya'nın, Şengal katliamından sonra geliştirdiği bu politikalar yeni değildir. Bakurê Kurdistan'dan, TC faşizminin soykırım uygulamaları nedeniyle 1960'larda itibaren göç eden Êzîdî toplumumuza da aynı yaklaşımı göstermektedir. Fiziki soykırımlardan dolayı göç eden Êzîdîler, aynı yöntemle asimile edilmekte ve Hristiyanlaştırılmaktadır.

Uluslararası alanda da DAİŞ'in elinden kurtulan kimi genç kadınlara yaklaşımı da ayrıca ele alıp, değerlendirmek gerekir. Örneğin; 2018 yılında DAİŞ'in elinden kurtulan Nadya Murad'a Nobel Barış ödülü verildi. Êzîdî kadını Nadya Murad'ın kendi halkının ve kadınların sorunlarını dile getirmesi ve mücadele etmesi son derece önemli ve olumludur. Ancak burada küresel sistemin bir aldatmacası, kandırmacası, sahte yaklaşımı vardır. Bu yaklaşımı iyi bilince çıkarmak gerekir. Êzîdî halkımızın etnik ve inanç kökeni ile ilgili yaşadıkları sorunlar görmezden gelinmektedir. Bu konular hiçbir şekilde ele alınmamakta, gündemleştirilmemektedir. Oysa ki Êzîdî halkımızın, Şengal'de oluşturduğu Özerk Yönetimin tanınması, destek verilmesi ve yeni katliamlara karşı BM tarafından korunması yaklaşım ve politikalarının geliştirilmesi gerekirdi. Fakat hiçbir devlet

yetidir. DAİŞ de bu sistemin en çirkin, kötü, yalancı yaratımıdır. DAİŞ; faşist erkeğin, özde kadına karşı, toplumun insani özelliklerine karşı soykırım düzenlemek üzere örgütlemiş, çirkin, vahşi, insanlık dışı bir egemen erkeklik örgütüdür. Şengal'e saldırıda kadın ve çocukların hedef alınması tesadüfi değildir. Kadınlar özel olarak hedeflenmiştir. 7 bine yakın kadın ganimet olarak kaçırıldı. Esir olarak tecavüze uğradı ve bir kısmı kurtarılsa da 3 bine yakın kadın ve çocuğun durumu halen meçhuldür. O yüzden Şengal'de kadına yönelik geliştirilen saldırı ve katliamları asla unutmamalıyız.

Savaşta, kadınların ganimet olarak alınmasının tarihi çok eskidir. Sömürgeleştirilmiş birçok halkın tarihinde bu tür olaylar görülmektedir. Ancak İnsanlık tarihi incelendiğinde hiçbir halka ve hiçbir halkın kadınlarına bu kadar sistematik bir saldırı yapılmadığını, hiç bir halkın Êzîdî halkımız kadar sistematik bir katliamdan geçirilmediğini görebiliriz. Varsa da içerik olarak bir benzerliği yoktur. Êzîdî toplumumuz, inancını, kültürel değerlerini koruduğu, direndiği için sürekli fermanlar, işgal ve sömürgeleştirme saldırıları ile karşı karşıya kalmıştır. Bunu

sındaki bir savaşta Şêx Mîrza yenilince yüzlerce Anqosî aşiret üyesi katledilmiş, kadınlar, kızlar ve gelinler esir alınmaya çalışılmıştır. Bunun üzerine Anqosî aşiretindeki birçok Êzîdî kadın, Osmanlı ordusunun eline esir düşmemek için kendilerini Dicle suyuna atmışlardır.

Bu temelde 73. Fermana doğru gelindiğinde ise Êzîdî halkı sürekli direnmelerine rağmen, zamanla donanımsız, savunmasız bir duruma gelmişlerdir. En son Saddam Hüseyin rejimi tarafından 1975'ten sonra Şengal'daki köyleri yakılarak zorla buralardan çıkarılmışlar; ovaya, savunmasız ve susuz yerlere sürgün edilmişlerdir. Oysaki Êzîdîlik her zaman dağa dayanarak kendisini koruyabilmişti. Yine Şengal coğrafyasının kimi yerlerine Araplar yerleştirilmiş, coğrafi bütünlük, birlik bozulmuştur. Halk son derece yoksul, eğitimsiz, örgütsüz kalmıştır. İçinde bulunduğu çağdan kopuk, sürekli katliam korkusu ile içe kapalı toplum özellikleri ile giderek fiziki varlıklarını korumaya endeksli bir topluluk durumuna getirilmiştir.

Son 50 yıllık tarihe bakıldığında görülecektir ki, hem Irak hem de KDP Êzîdîleri yaşamın tüm boyutlarından

larsa, DAİŞ'in eline düşmemek için birçok kadın farklı yollardan yaşamlarına son vermişlerdir. Bu, Kürt kadınlarında bir direniş biçimidir. Düşmanına teslim olmamak, onurunu korumak için yaşamına bilinçli bir şekilde son vermek, esarettense özgür bir insan olarak ölmek bir isyan, başkaldırı ve direniştir. Kürt kadınlar açısından başka bir direniş biçimi olarak da değerlendirilebilir.

Kürt kadınları bu direniş geleneğiyle insanlığın onurunu korudular. Özgürlüğün her şeyden daha değerli olduğunu kanıtladılar. İnsanlığın özgürlük değerlerini topluma taşımada köprü oldular. Bunu da büyük bir fedakârlık ile yaptılar. İnsanlığın ahlâki, vicdani değerlerinin maddi ve manevi yönlerinin temsilini kendi yaşam duruşlarında ortaya koydular.

Bugün Avrupa'da bulunan Êzîdî toplumumuza yönelik beyaz soykırım uygulanmaktadır

3 Ağustos 2014'te başlayan 73. Fermana Êzîdî halkı yerinden, yurdundan oldu. Kürdistan'ın diğer bölgelerine göç etmek zorunda kaldı. Rojava'ya göç

bu konuya eğilmemektedir. Şengal halkını asil kurtaranlar, PKK gerillalarıdır. Bu kesinlikle görünmek istenmiyor, sapıtılıyor, gizleniyor. Êzîdî halkının, kadınların başından geçen 73. Ferman bir jenosit olarak tanınmıyor. Şengal'in yeniden inşası için hiçbir yardım verilmezken bu kurumların salt bazı bireyler üzerinden kendini kurtarıcı bir role büründürmesi samimiysiz, gerçekleri gizleyen bir yaklaşımdır.

Êzîdîlerin kurtuluşu Avrupa metropollerinde gerçekleşmez. Êzîdîler fiziki olarak bu metropollerde yaşıyorlar. Ancak kendi tarihlerinden, kültürlerinden inançlarından kopartılıyorlar. Bu da Êzîdî katliamının tamamlanması anlamına gelmektedir.

Avrupa ve ABD'nin bu sahte politikaları, kirli siyasetleri çok iyi görülmelidir. Êzîdîlerin sorunu bazı Êzîdî kadınlara ödül vermekle üstü örtülecek, geçiştirilecek sorunlar değildir. Katliamlardan geçirilmişler, varlıkları tümüyle hedeflenmiştir. Çok ağır tarihsel, toplumsal sorunları vardır. Bunların da iyi kavranması, buna göre de bütün Êzîdîlerin, halkımızın, kadınların bu temelde mücadele etmesi gerekmektedir.

Küresel sistem güçlerinin, Avrupa devletlerinin, Êzîdî halkımıza dönük bu politikaları kesinlikle kabul edilemez. Elbette Êzîdî halkımız da dünyanın dört bir tarafına göç ederek özgürlük ve kurtuluşlarını sağlayamazlar. Bu, Êzîdî inancının, kültürünün tehlikeye girmesine, yok olmasına yol açar. Bu nedenle emperyalist ülkelerin bu politikaları bilinenek, ülke topraklarına dönüş esas alınmalıdır. Bu da olamıyorsa, bulundukları yerde Şengal için çalışmalı, kendi inanç kültüründen, ana dilden asla vazgeçmemelidirler.

Êzîdî kadınlar

Başûrê Kurdistan hükümeti aracılığı ile Avrupa'ya gönderiliyor

Diğer önemli bir sorun ise DAİŞ'in elinden kurtarılan kadınların yaşadıkları trajedilerdir. Kuzey-Doğu Suriye'nin öz savunma güçleri QSD, YPG-YPJ güçlerinin kurtardığı binlerce kadın bulunmaktadır. Êzîdî kadınlar katliam içinde katliamlar, travma içinde travmalar yaşamışlardır. Bu Ferman ile birlikte büyük insanlık trajedileri yaşandı ve halen yaşanmaktadır. DAİŞ'in eline geçen Êzîdî kadınlar ilk aşamada tecavüze uğradılar. İkinci aşamada kendi katillerinden çocuklar doğurmak zorunda kaldılar. Üçüncü aşamada ise kurtarıldıktan sonra bu çocukların Êzîdî toplumu tarafından kabul edilmemesi durumu var. Êzîdî kadınlar ya Şengal'e geri döndükten sonra toplumdan dışlandılar ya da bu çocukları kabul edilmedi. Yine inanç anlamında DAİŞ tarafından zorla müslümanlaştırılmaları sonrasında bu kez kendi toplumları tarafından reddedilmeleri söz konusu oldu. Elbette böyleleri ağır bir durum yaşayan kadınların tekrar kendine gelmesi için yoğun bir destek, ilgilenme, mücadele gerekiyor.

Bu kadınların çoğu Başûrê Kurdistan hükümeti aracılığı ile Avrupa'ya gönderiliyor. Kurtuluşun Avrupa'ya göç edilerek sağlanacağına inanılıyor. Oysa ki çok ağır fiziki, psikolojik, ruhsal sorunlar yaşıyorlar. Ve bu kadınlara kendi toplumları tarafından sahip çıkılması, güç verilmesi, yeniden canlandırılması gerekir. Bu konuda gerek Şengal Kadın Meclisi gerekse de Rojava Özerk Yönetimi bu kadınlara daha güçlü bir sahiplenmeyi gerçekleştirilebilir. Uygun yaşam koşulları yaratılarak, eğitim, çalışma imkanları sunularak kendi topraklarında iyileştirme yaklaşımı geliştirilebilir. Yine Avru-

pa'ya göç eden bu kadınların ise Êzîdî kurumları, kadın örgütleri tarafından sahiplenilmesi gerekiyor. Bu son derece önemlidir. Bu kadınlar kendi başlarına bırakılmamalıdır.

Böylesi bir katliamı yaşayanlar ancak toplumsal emek, toplumsal mücadele içinde yerlerini alarak iyileşebilirler. Kendi gerçeklerinden kaçan, mücadele etmeyen bir insanın iyileşmesi imkansızdır. Öncelikle başına getirilen felaketlerin anlamlandırılması için eğitimlerin, bilinçlendirme ve toplumsal çalışmaların yürütülmesi gerekir. Kadınların yaşadıklarına karşı mücadele edebilmesi için güç verilmesi gerekir. Mücadele edilmedikçe o kişi sürekli yarım bir insan olarak kalır. Örneğin; DAİŞ'in elinden kurtulan bazı Êzîdî kadınlar öz savunma gücü YJŞ'ye katıldılar. Bu kadınların güç aldı ve toparlandı. Elbet böylesi bir katliamdan kurtulan kadınların iyileşmesi bir zaman ve emek gerektirir. Ancak kesinlikle iyileşme, sorunlarla yüzleşme, bilinçlenme bunu aşmak için mücadele yöntemi ve araçlarına ulaşma ile sağlanabilir. İradî güçlenme, ayağa kalkış bu temelde gerçekleşebilir.

Êzîdî toplumumuzun kurtuluşu, ön-

Êzîdîler insanlığın toplumsallaşmasında öncülük yapan Kürt halkının en eski kök damarıdır. Şengal, Mezopotamya'daki en eski halkın, dinin yurdu. 2013 yılına kadar 72 ferman gören Êzîdî toplumumuzun canlı bir hafızası vardır. İnsanlık Mezopotamya topraklarında toplumsallaşmıştır. Bu toplumsallaşma kadın öncülüklü bir toplumsallaşmadır. Ortadoğu'da yaşayan yerli halklar, inançlar canlı tarihin, hakiki tarihin temsilini yapmaktadırlar.

celikle kendi kendilerini yönetebilecek, kendi öz savunmalarını yapabilecek bir sistem yaratabilmeleri ile mümkündür. Şengal'in, PKK gerillaları tarafından kurtarılması tarihte ilk kez böyle bir fırsatın ele geçmesini sağladı.

Önderliğimiz, Êzîdî halkımıza her zaman çok büyük bir değer verdi. Kürtlüğün özünün Êzîdîlerce temsil edildiğini sürekli ifade ederek öz savunmalarını geliştirmelerine dikkat çekti. Bunun için perspektifler sundu. Êzîdî halkımız, Önderliğimizin düşüncesi ile bütünleştiği soykırım tehlikesini de atlattı. Êzîdî kadınlar da Önderliğin kadın özgürlük düşüncesi temelinde kendi inanç ve kültürüne sahip çıktı, umudunu büyüttü.

Bu anlamda Önderliğimizin Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin derinlikli anlaşılması, pratikleşmesi Êzîdî kadınları açısından son derece önemlidir. Êzîdî kadınları, erkek egemenlikli toplum gerçeğinden kendilerini kurtarabilmeliler.

Unutulmamalıdır ki, geleneksel, eve katılan, erken yaşta evlendirilen, eğitimsiz, örgütsüz kalan kadınlar özgürleşmez.

Êzîdî kadınlar, kadını köleleştiren yaklaşımları asla kabul etmemelidir

Êzîdî geleneğinin özünde çok güçlü bir kadın-erkek eşitliği söz konusudur. Bu yaşatılmalı, canlandırılmalıdır. Katliamlar sonucunda Müslümanlığın etkisi ile bu gelenek bozulmaya uğramıştır. Bu nedenle öncelikle eğitim, bilinçlenme, örgütlenme, irade olma noktalarında Êzîdî kadınlar mutlaka adım adım gelişme kaydetmelidir. Kadınlar kendi kararlarını kendileri veren, tercihlerini yapabiller, yaşamı ortak, kolektif olarak kendi düşünceleri ile kurabilecekleri bir sistem yaratmalıdırlar. Bunun yolu da, nerede olurlarsa olsunlar Êzîdî kadınlarının bir örgütlülük içinde olmalarıdır. Kadın meclisleri, komiteleri, komünleri oluşturmalarıdır. Salt aile sınırları içinde yaşamaktan kurtulabilmelidirler. Güçlü bir kadın birliği oluşturulmalıdır. Birbirlerine güvenmeli, birbirlerini sevmelidirler. Kadın sevgisi, arkadaşlığı geliştirilmelidir. Kadınlar, birbirini muhatap almalıdır. Êzîdî kadınları tıpkı ilk çağlardaki gibi toplumsal amaçlara bağlı bir temelde yaşayabilmeli, bunu başarabilmelidirler. Yani sadece ailesi ve çocuklarına değil, Êzîdî toplumunun genel sorunlarına ilgili olmalı, çözümünden kendini sorumlu gör-

memelidirler. Öz savunma güçlerine, özgürlük çalışmalarına çeşitli boyutlarda mutlaka katılmalıdırlar. Kendilerini toplumsal yaşamın her alanında örgütlü kılmalıdırlar. Öz savunma örgütlülükle gelişir. Erkeklerin onları savunmasını beklemek büyük bir yanıltır. Êzîdî kadınlar hem kendilerini hem de Şengal'i, bu erkek egemen yaklaşım ve anlayışlarla mücadele ederek, gelişme sağlayarak koruyabilirler.

Yine kendi topraklarının dışına göç etmiş olan Êzîdî kadınları nerede yaşarlarsa yaşasınlar, kendi kendilerini bilinçlendirecek, uyandıracak, savunabilecek bir yaklaşım, örgütlülük içinde olmalıdırlar.

Avrupa'da Almanlaşma, kendi değerlerinden uzaklaşma ise asla kabul edilecek bir durum olamaz. Kürtçe'nin, Êzîdî kültürünün gençler tarafından bilinmemesi asla kabul edilmez. Êzîdîler nerede yaşarlarsa yaşasınlar yüzleri hep kendi kutsal mekanlarına, Şengal'e dönük olmalıdır. Şengal'e bir biçimde hizmet eden, destek sunan bir yaklaşım içinde olunmalıdır. Avrupa'da ya da başka ülkelerde yaşayan her Êzîdî birkaç yılını da Şengal için verebilir. Gelip hizmet sunabilir. Burada çalışabilir, yaşayabilir. Bunu da yapamıyorsa maddi ve manevi desteklerini hiç eksik etmemelidir. Önemli olan ruhsal, düşünsel ve manevi olarak insanın kendi halk ve inanç gerçeği ile yaşamayı başarması ve iç dünyasında bunun mücadelesini sürekli vermesidir.

Örneğin; son zamanlarda Başûr kamplarında olan birçok Êzîdî, Şengal'e

meli, Êzîdîliğin, Kürtlüğün kurtuluşu için de çalışabilmelidirler.

Şengal kadınları, büyük bir katliamdan geçtiler, kaçırıldılar, tecavüze uğradılar. DAİŞ tarafından özel olarak hedeflendiler. Bu bütün Kürtlüğe, kadınlara, insanlığa yapılmış bir saldırdır, katliamdır. Bu nedenle öz savunma çok önemlidir. Öz savunmasını devletlere, başka güçlere bırakan bir halk ne yaparsa yapsın sömürülmekten, köle olmaktan kurtulamaz. Öz savunmasız olmak sürekli katliamlara açık olmak demektir. Bu nedenle öz savunmaya stratejik yaklaşmalıdırlar, YJŞ/YBS'ye katılmalıdırlar. Êzîdîlerin kendi öz savunma gücü, her evin silahı olmalıdır. Kesinlikle öz savunmadan taviz vermemelidirler.

Êzîdî kadınlar hem devletlere karşı hem de erkek egemen toplum geleneklerine karşı durabilmeli, öz savunma birliklerini güçlendirmelidirler. Şengal'de kadınların öz savunma güçlerine katılımı konusunda Êzîdî toplumumuz büyük engeller çıkıyor, kabul etmiyor. Halbuki DAİŞ saldırısı sonrası tam tersi olmalıydı. Bu kadar katliamdan geçmiş, esir edilmiş, tecavüze uğramış kadın hakikatı var. Buna karşı öz savunma birlikleri katılım çok güçlü gelişmeliydi. Êzîdî kadınları toplumun kadını köleleştiren yaklaşımlarını asla kabul et-

geri dönmektedir. Bu son derece değerli bir yaklaşımdır. Tüm göç edenlerin kendi topraklarına dönmesi gerekir. Yaban ellerde kendi topraklarından uzakta bir özgürlük anlayışı olamaz. Bir halk sözü vardır, "Bülbülü altın kafese koymuşlar ille de vatanım demiş." Yani kendi hakikatından uzak bir kişi asla mutlu, kendine saygılı bir kişilik haline gelemez. Kendi topraklarında değilsen, özgürleşemezsin, özgür yaşayamazsın. Doğru bir sevgi, saygı ilişkisi geliştiremezsin. Çocuklara anlamlı bir annelik-babalık da yapılamaz. Bunlar yaşamın hakikatleridir.

Her Êzîdî mutlaka toplumsal işlerde görev almalı, çalışmalıdır

Şengal'in yeniden inşa edilmesi gerekir. Yurtseverlik duygusu sürekli geliştirilmelidir. Yurtseverlik olmadan özgürlük de gelişmez. İnançlarını da, varlıklarını da geliştirmeleri imkansız hale gelir. Bu topraklara geri dönüş ile Êzîdîlik korunabilir. Avrupa'da okuyan bu kadar genç var. O ülkelerin dillerini biliyorlar, eğitimliler, imkanları var. Onlara, "Şengal için ne yapıyorsunuz?" diye sormak gerekir.

Êzîdî toplumu çocuklara, gençlere kendi tarihlerini, fermanlarını öğretmelidir. Her bireyin bir tarihsel hafızası olmalıdır. Her Êzîdî bu tarihsel bilinç içinde mutlaka bir öz savunma biriminde, örgütlülük içinde yer almalıdır. Her Êzîdî mutlaka toplumsal işlerde görev almalı, çalışmalıdır. Yurtdışında ise mutlaka bir kurumda, örgütlenmede yerini almalıdır. Şengal'de, köyde, mahallede, şehirde, kolektif toplumsal işlerde, örgütlenmede yerini almalıdır. Şengal ancak bu temelde yeniden inşa edilebilir, yeniden kurulabilir. Kişi kendi kendini kurtarmazsa kimse onu kurtaramaz. Onun için çalışmalara öncülük edilmeli, bunun için kişi kendini eğiterek çalışmalara katılmalıdır.

"Dışardaki güçler bizim durumumuzu görsün, bizi kurtarsın" yaklaşımına asla girilmemelidir. Zaten seni katleden güç bu hegemonik güçlerdir. Bunlardan ne diye yardım bekliyorsun? Bu beklenti, yeni katliamlara zemin sunar. Ancak kendi öz gücünü, iradeni yaratır, bu güçlerle ilişki kurarsan, özgürlük ilkeleri temelinde hareket edersen, onlar seni tanımak zorunda kalırlar. Toplumun özgürleşmesi için gerekli olan düşünceler, ideoloji ve bunun nasıl pratikleştirileceğinin örnekleri PKK tarihinde mevcuttur. Kadınların özgürleşme tarihi de vardır ve çok güçlüdür. En büyük kılavuz bu direniş tarihidir. Mam Zeki ve Zerdeşt Şengalî, Binevş Agal, Bêrivan Şengalî duruşu esas alınmalıdır. Direniş tarihimizin tecrübelerini özümseyerek büyük çıkışlar gerçekleştirilebilir. Yaşam yeniden yaratılabilir. Önemli olan sabırla, eğitimle, kendine güven ile bıkmadan, usanmadan mücadele ederek, kendilerini özgürleştirecek, kendi kendilerini yürütebilecek bir kişilik, örgütlenme düzeyini yakalayabilmeleridir. Burada en önemli nokta ise, Êzîdî toplumunun tümünün kadın özgürlük düşünceleri, çizgisi temelinde kendilerini eğitmeleri ve bu temelde yaşama katılabilmeleridir. Bunu yapabilirler. Büyük özgürleşme şansını Önder Apo öncülüğünde kurulan PKK öncülüğünde, Kadın Özgürlük Mücadelesinde yerlerini alarak kullanabilirler.

Diğer çok önemli bir husus ise; Önderliğimizin sürekli belirttiği, dikkat çektiği husus, kendilerini içe kapalı, yalnız bırakma olgusudur. Êzîdî halkımız, Kürdistan, Ortadoğu ve dünya değerleri ile bütünleşirse kurtuluşu sağlayabilir. Şengal çevresindeki halklarla, inançlarla kendi öz savunma ve örgütlülüklerini esas alarak ilişkilenebilirler. Kürt ulusal birliği içinde güçlü yer almalıdırlar. Kürdistan ile Ortadoğu halkları ile bütünleşmeyen, birlik oluşturmayan bir Êzîdîlik tek başına kendini yaşatamaz. Kısaca; Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi güçleri ile sürekli bir ittifak içinde olmalıdırlar. Devletlere karşı kendilerini koruyabilmek için de ilişkilerini geliştirebilmelidirler. Êzîdî kadınları Özgür Kadın Hareketleri ile ilişki içinde kendi özgürlük mücadelesini güçlü verebilmelidir. Êzîdî kadınları kendi inançsal kimliklerini, dinlerini koruyarak bunu yapabilirler.

Şengal'in kurtuluşundan sonra oluşan Şengal Meclisi, Kadın Meclisi çalışmaları çok önemlidir, değerlidir. Şengal kadınları bu temelde önemli bir gelişme sağlamışlardır. Kendi kendini yönetme, ulusallaşma duygu ve düşüncelerinde gelişme, büyüme söz konusudur. Halk olarak, kadınlar olarak, inançlar olarak PKK ile birlikte son derece önemli, tarihi bir fırsatı yakaladık. Bunu en iyi biçimde değerlendirelim. Büyük iddia, inanç, sabırla çalışmalara yüklenirsek ve Önder Apo gerçeğini daha iyi tanıyarak uygularsak, birlikte mücadele edersek mutlaka başarırız. Êzîdî halkımızı, kadınları bu temel de selamlıyoruz.

Apocu gerçekleşme fikir, eylem, sezgi, sanatsal duyumsayış ve anlam devrimidir

Dilzar Dilok

Biz Kürt kadınları olarak Önder Abdullah Öcalan'ı Önderimiz olarak kabul ediyoruz. Hak edebildiğimiz kadar bir yoldaş olmayı da esas alıyor, yol arkadaşlığını Önder ile ona bağlı olduğunu iddia edenler arasında olmazsa olmaz

Biz Önder Apo'yu, 20. yüzyılda dünya insanlık tarihini özgürleştirme temelinde yeniden yorumlayan bir düşünce, eylem ve anlam inşa insanı, inşa önderi olarak görüyoruz. Anlam inşasına ruhsal yeni yaratılma, zihniyet devrimi, vicdan devrimi, sanatsal duyumsayış devrimi, sezgi devrimi inşası da diyebiliriz. Düşünce, eylem ve anlam inşa insanı olmak, her üç boyutun da verili olanlardan sıyrılmasıyla başlamak. Bunların hepsi evrensel bir duyumsayışla, ilk başta da verili olandan şüphe etmeyle başlıyor.

Merkezi uygarlığın binlerce yıllık yaratımından şüphe etmek zor iştir. Tanrıdan şüphe

Yalanı bilip şüphe etmemek ve şüphenin gereğini yapmamak köleliğin derinliğini gösterir

Olasılıksızlığın en derinidir insana biçilen yaşamlar. İnsan dünyaya gelmeden önce kaderi çizilir. Kaderi çizen kutsal kitaplar değildir. Kaderi çizen, siyasal sistemlerdir. İnsan dünyaya geldikten sonra o kaderin adım adım yaşanışına, kendi bedeninde kendisinden öte bir yaşamın bekçiliğine tanıklık eder. Neredeyse

Önder Apo, şüphenin tüketildiği bir çağda, her şeye ama her şeye şüpheyle bakan çocuk aklıyla tüm insanlardan ayırmıştır. Onun bir peygamber olup olmaması ya da tanrısallığı tartışmalarından çok öte bir konudur bu. Şüphe edebilmenin kökeninde düşüncenin özgür akışı ve cesaret vardır. Bugün bilen ancak bilmeğe göre yaşayamayanlar az değildir. Özgür yaşama götürenleri bilmek ancak bunlara cesaret etmek, başkalarının bedel ödemesini kabullenme acımasızlığı, aslında vahşettir. Sistemle-

mayan, bilimin yetmediği bu bakma-görme-düşünme biçiminin bugüne kadar yeterli düzeyde tahayyül edilememesi, anlatılamaması ona ulaşamamış olmaktadır. Ulaşmak kolay değildir. Kâmil insan denilen budur. Köken olarak da kâmil ile mükemmel aynıdır. Önder Apo mükemmel bir insandır.

Önder Apo'yu ruhsal-manevi bir durum olarak tanımlayıp yaşamdan koparmıyoruz. Önder Apo, bir beden olarak somutlaşmıştır, günlük olarak düşünmekte, yaşamakta, direnmekte, konuşmakta, sözünü söylemektedir. Bu anlamda soyut bir anlam değil manevi olduğu kadar somut bir anlamdır.

Kadının toprakla benzerliğinden çok söz edilir. Biz de kadınlar olarak Önder Apo'yu ülkeyle özdeşleştiririz. Nasıl ki insanın ülkesi kaderiyse, Önder Apo'nun bizim yaşamımızı şekillendirmesi itibarıyla kaderimiz olduğu bilinci, onu bizim gözümüzde toprakla, ülkeyle bir yapar. Bu konuyu daha da açılabiliriz, derinleştirebiliriz, ancak özü şudur: Önder Apo bir kadın önderliğidir. Bu, kadınların önderi olmasından ayrı bir tanımdır. Kadın aklının, yüreğinin en güzel somutlaşmasıdır.

bir bağ olduğunu düşünüyoruz. Önder Apo'yu önder olarak kabul etmemizin, onun perspektiflerini, her sözünü tartışmasız yerine getirilmesi gereken bir talimat, bir varoluş ve özgürleşme şartı olarak görmemizin güçlü sebepleri var. Bunları hiçbir ezilen ve cinsiyetçilik kompleksine girmeden yaşıyoruz. Bunu anlatmayı da, kendimizi doğru ve yeterli anlatabilmenin bir şartı görüyoruz. Bir partinin militan kadroları olarak bu bir örgütsel işleyiş, bilinen deyişle hukuk gereğidir. Ancak bizim Önder Apo ile ilişkimiz hukuksal olmaktan çok ötedir. Tarihte bu tarz bir ilişkiye rastlamanın mümkün olduğunu düşünmüyorum. Benzerlerine rastlayabiliriz, bunu andıran öğrenci-öğretmen, önder-militan, peygamber-mümin, mürit-mürşit ilişkileri olabilir. Dionysus'un da az benzeşen yaşantıları olmuş olabilir. Ancak yaşamış hiçbir ilişkinin, Önder Abdullah Öcalan ile kadın özgürlük mücadelesi yürüten kadınların ilişkisini anlattığını söyleyemeyiz.

etmekten daha zordur. Bugünün Türkiye'sinde tanrı karşıtı olmak mümkündür ancak merkezi uygarlığın çirkin temsilcisi olan faşist hükümdarın karşıtı olmak mümkün değildir. Merkezi uygarlıktan şüphe duymak mümkün değildir, o tanrıyı dahi inşa edendir. Düşünelim; karşımızda inancıyla, bilimsel kanıtlarıyla, tarihi yaşamışlıklarıyla, zaferleriyle, fetihleriyle, bugün geldiği düzeyle, teknikle, bilimle, haritalarıyla, sesleri ve sözleriyle, saatleriyle, giysileriyle, topraklarıyla, ürünleriyle, insan şekillenişleriyle, sözleriyle, eylemiyle, tüm ama tüm yaşamı kapsayan, her şeyiyle yıkılmaz görünen bir sistem-dünya vardır. Ve kişi, bu dünyanın içinde bir zerreden de küçük hisseder kendini. Çünkü bu sistem, milyarlarca yön verebildiğini iddia etmektedir. Kişi ise nihayetinde bir kişidir. Öyle ki, o dünya kişiyi sarar, sarısıyla çembere alır ve kişi bir kara büyünün içindeymişçesine o çemberden çıkamaz. Çıkmak diye bir şeyin aklına gelmesi dahi yoktur.

kendi bedeninde bir sistemin gerçeklenişidir bu. Her insan, 'toplum, sistem, hayat, zorluklar, ailem, işim, okulum, geleceğim, gelecek garantim, gereklilikler, başkaları, kurallar...' ile başlayan cümleler sehpasında kendi hayatının celladı olur. O sehpayı kuran kendisi değildir ama infazı uygulayan çoğunda kendisidir. Düşünelim; bugün karşımızda yalanlar söylenmekte, o yalanlar uğruna ordular kurulmakta, insanlar öldürülmekte ve milyonlar da bunları seyretmektedir. Bunca iletişim ve düşünce paylaşımına rağmen bu yapılmaktadır. İnsanın köleliği şüphe duymamasından, beynsel körlüğündendir. Özgürlüğün şüphe duymayla başlaması da bundandır. 'Putları kırmak' deyimine konu olan insanları peygamberlik mertebesine taşıyan şüphedir. İnsanı bugün yaşadığı gibi başka orduların, patronların, erkeklerin kölesi haline getiren de şüphe duymamaktır. Yalanı bilip şüphe etmemek ve şüphenin gereğini yapmamak köleliğin derinliğini gösterir.

rin belirlediği sınırların ötesinde düşünememek, var olmaya cesaret etmek gerçek insan olmağıdır. Önder Apo böyle bir insandır.

Önder Apo'nun dünyaya nasıl baktığını ancak kendisi tanımlayabilir. Bizler kendisinin tanımları üzerinden kendi algımızca yorumlar yaparak anladığımızı somutlaştırma gayretindeyiz. Ama onu tanımlamak zordur. Ömrü boyunca verdiği sayısız eserle Önder Apo bunu büyük oranda tanımlamıştır. Ancak bunu şarkılara, filmlere dökememiş olmak, kimsenin bunu hayal dahi edemediğini göstermektedir. Nasıl simgeleştirilir Önder Apo'nun dünyaya bakışı? Görünenin ötesini görebilmek, öncesini ve sonrasını görebilmek, ona kaynak olan etkiler kadar onun kaynak olacağı etkileri görmek, bir atın bakışını tanımlayabilmek, bir genç kızın gözlerindeki anlamı tanımlayabilmek, sözü edilenlere bakmanın biçimleriyle ilgilidir. Bu ancak edep ve edebiyatın işi olabilir. Çoğunda edebi dil olmadan anlatıla-

Önder Apo'nun sözlerinden, talimatlarından ordular, partiler, eylem grupları kuruldu, hayatın her yönüne dair büyük toplumsal altüst edici çalışmalar, devrimsel eylemler yapıldı. Ancak Önder Apo'yu anlatacak, işte bu bakışını, düşüncesini anlayıp anlatacak bir şarkı, bir resim, bir film yapılmadı. Önder Apo üzerine yapılanlar çoktur, lakin hepsi başkalarının gözünden onu anlatır. Ona olan bağlılığı anlatır. Önder Apo'ya duyulan sevgi, saygı, bağlılık ve kişinin gözünden ona biçilen anlam anlatılır. Fakat onu anlatmaya, onun hissedişini anlatmaya kimse girişmemiştir. Çünkü; onun nasıl baktığı kısmen tahlil edilebilse de duyumsanamamış, tanımlanamamıştır. Önemli oranda fedai yoldaşlarımızın mektuplarında bu tanımlı görebiliyoruz. Verili insan aklının ve duygusunun onu anlamaya yetmediğini söylemek zor değildir. Bu durum, Önder Apo'nun anlaşılabilirliğinden değil komple oluşundan, mükemmel oluşundandır.

Bakurê Kurdistan'da düşman psikolojik özel savaş yöntemlerini de sonuna kadar kullanmaktadır. Ancak en fazla da genç kadınların şekillenmemiş, özgürleşmemiş, sistemden tam kopmamış duygularına yönelmekte, tecavüzcü yanıyla bu duygulara saldırmaktadır. Bu yolla, Türk faşizmi özgürleşen Kürt kadınından intikamını almaya çalışmaktadır. Bundan dolayı tecavüzcü, istismarcı, kadın katili olan herkesin, her kişinin YPS-JIN'in hedefinde olması doğru olmalıdır.

Önder Apo bir kadın önderliğidir

Bu tanımlanamamışlık Önder Apo'nun kadın karakteridir. Evrenin tanımlanamamışlığının izdüşümüdür. Kadın ve erkek insan özelliklerinin tamamını kendinde toplamış olmasındandır. Bizler de kendi tanımlanamamışlığımızı, Önder Apo'yu anlamaya çalışarak tamamlamak istiyoruz. Kadınların Önder Apo'yu bu kadar sevmesinde, kendi özgürlüklerini Önder Apo'nun özgürlüğünde görmesinde böyle evrensel bir anlam vardır. Dil, ulus, ülke konuları da bu evrensel anlamın içine yerleşmekte, Önderlik ve kadın konularıyla buluştuğu oranda karşılık bulmaktadır.

Kadının toprakla benzerliğinden çok söz edilir. Biz de kadınlar olarak Önder Apo'yu ülkeyle özdeşleştiririz. Nasıl ki insanın ülkesi kaderiyse, Önder Apo'nun bizim yaşamımızı şekillendirmesi itibarıyla kaderimiz olduğu bilinci, onu bizim gözümüzde toprakla, ülkeyle bir yapar. Bu konuyu daha da açımlayabilir, derinleştirebiliriz, ancak özü şudur: Önder Apo bir kadın önderliğidir. Bu, kadınların önderi olmasından ayrı bir tanımdır. Kadın aklının, yüreğinin en güzel somutlaşmasıdır. Onun duyumsayı, yaşayı, inceliği, anlam derinliği bir özgür kadın somutlaşmasının tanımlanacağı güzelliğidir. Tekrar belirtelim; -ki, farklı kaygılara girmeden şunu söyleyebiliriz- Önder Apo tanrıçanın bu çağda zuhur etmesidir. Bundan dolayı da Kürt kadınları, Önder Apo'yu vazgeçilmez bir aşkla severler. Onda tanrıça kültürünün dirilişini görürler. Kendilerinde toplanan ve binlerce yıldır saklı kalmış, tanımlanamamış özlemlerinin gerçekleşmesine tanıklık ederler. Bu aşkın izlerini Zilan Yoldaşın mektuplarında bulmak mümkündür. Zilan Yoldaşın, "Gözümüz arkada kalmayacaktır" sözü, bu aşkı anlatan en sade sözlerdendir. Günlük bir dostluk ilişkisi değildir. Günlük bir görevi kapsamamaktadır. İçinde ebedilik barındıran bir gözü arkada kalmama durumudur ve bundan dolayı da sonsuzluk barındırır. Sonsuz bir güzelliğin olduğu yerde aşk çoktan yurt tutmuştur. Benzer

örnekler çoktur ve salt şehit değil, yaşayan yoldaşlarımız da bunu yaşamaktadır. Önderliğe duyduğumuz aşkı, yaşamsallaştırdığımız ve kendimizden öte inşa edebildiğimiz oranda yoldaşlarımıza da bu aşkı duymaktayız. Mücadelemizin, direnişimizin, inancımızın, savaşımızın, sözümüzün ve eylemimizin dayandığı işte bu evrensel düşünüş, duygu ve toplamında evrensel aşktır.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin Önderliksel çıkıştan bugüne kadar kattığı gelişim, Önder Apo'nun karakterinin yansıdığı adımların karşılık bulmasıdır. Bu mücadelenin PKK olarak somutlaşması, ilk grup aşamasından itibaren kendini farklı bir yaşam, farklı bir düşünce tarzı olarak Kürdistan'da somutlaştırmıştır. Farklılığı, verili aklın sınırlarının dışına çıkmasıdır. Baldırı çıplak haldeyken ipini koparmış olmak, 'yandım Allah' olmak tam da budur. Verili akıl, doğal olarak hâkim zihniyete, erkek aklının ürettiği yapılaşmalara hizmet etmektedir. Bunun dışına çıkmak, bedensel olarak kadın ya da erkek olsun, özde kadıncıdır. Bu anlamıyla Önderliksel çıkış da, PKK çıkışı da özünde kadıncıdır. Bugün azılı PKK düşmanlarının, "PKK'yi kadınlar yürütüyor" demesi de cinsiyetçi-tecavüzcü bir erkeğin korkusunu, bizim ise gerçeğimizi, doğallığımızı anlatmaktadır.

PKK bir özgürlük partisidir, bir kadın partisidir

Önder Apo'nun düşünsel gelişim aşamalarına baktığımızda dogmatizmin dışında, özgür akan gürül gürül bir ırmak buluruz karşımızda. Kalıpları sorgulayan ve kıran, dayatılanı kabul etmeyen, özgür iradesiyle doğru olanı bulmaya yönelişi hiçbir koşulda elden bırakmayan, bunun için aklını, yüreğini, bedenini zorlayarak üretmeyi esas alan duruşu, hayatının her aşamasında esastır. O bir tanrıça doğurganlığındadır. Yer altından çıkarılan binlerce yıl önceye ait tanrıça heykellerini görüyoruz. Onlarca memesiyle, tüm dünyayı emzirircesine, tüm evreni doğurmuşçasına toprağın altından gün yüzüne çıkmayı

ve taş olmaktan çıkmayı beklemiş gibidirler. Önder Apo da bu tanrıça gibi, evreni doğurmuşçasına ve dünyayı emzirircesine doğurgan, üretken ve yaşam verendir. İmralı koşullarında dahi söylediği her cümlemin hayatlar kurtarması tam da bundandır. Kapitalizmin her gün öldürmeye çalıştığı hayatlara bitmeyen can suyudur. Ciğerini her gün yenileyen çağdaş Promete olması da bu doğurganlığındandır.

Üniversite yıllarındaki boykot eyleminden (1972) İmralı'ya kadar bu vardır. 'Kadıncıdır' diyoruz ancak geleneksel kadını, köle kadını kastetmiyoruz. Varoluşsal olarak kadın gerçeğini kastediyoruz. Donmuş erkek aklının cenderesine girmemiş olmaktan söz ediyoruz. Bundan dolayı cinsiyetçi erkek anlayış ve yapılaşmalarını ne kadar eleştiriyorsak, emek vermeden, özgürleşme bedeli vermeden, mücadele etmeden, büyük kavgalara ve yaratımlara, her gün yeniden kendini ve tüm evrensel değerleri doğurmaya cesaret etmeden Önderlikle emeksiz bütünleşmenin olmayacağına bir kez daha dikkat çekmek istiyoruz.

PKK'nin bu Önderliksel karakterden dolayı kadınların ilgisini hızla çektiği, kadınları kendi etrafına topladığı, bu yolla toplumun geleneksel kalıplarını kırdığını, büyük devrimsel sonuçlar yarattığını bir kez daha belirtmek gerekir. Şüphesiz toplumun büyük kesimlerinin katılımıyla birlikte cinsiyetçi öğelerin, toplumun maruz bırakıldığı geriliklerin belli oranda PKK saflarına taşınması da tahmin edilebilir. Bunun karşısında verilen amansız mücadelenin dünyanın başka hiçbir yerinde olacağına inanmak mümkün değildir. Hiçbir devrimci harekette, dinsel örgütlenmede, adanmışlar ocağında dahi bu tarz bir mücadele yürütülmemiştir. PKK ocağı, yüzbinlerce insanın yüreğini özgürlük ateşine tuttuğu benzersiz bir insan olma ocağıdır. PKK, saflarında kadınların ve erkeklerin büyük özgürleşme mücadelesine, sınıf kavgasına, birbirini dönüştürme kavgasına ev sahipliği yapmış bir parti, bir yaşam okulu, bir özgürlük akademisidir. Bu anlamıyla PKK'nin sihirli değnek olmadığını; Öz-

gürlük Mücadelesinin büyüklüğünü, Önder Apo'nun özgür yaşam çizgisinin amansız savunuculuğu ve bu çizgiden taviz vermez duruşuyla, bu duruşunu otoritesiyle bütünleştirerek Parti tarihinin her döneminde kadın özgürlüğünü, toplumsal özgürlüğün ilk şartı olarak esas almasıyla gerçekleştirdiğini bir kez daha belirtmek gerekir. Nihayetinde PKK bir özgürlük partisidir, bir kadın partisidir; Önder Apo'nun özgür yaşam çizgisinin somutlaşması olarak, çağdaş Kürt'ün yaşam ilkeleri olarak yarım yüzyıl direnmiş ve bugüne gelmiştir. PKK'nin kesintisizliği, yaşam akışının bitmediği bir kadın karakterinde oluşundandır. Kendini yenileyen, güncelleyen, akışı dondurmamayan bir tarzı esas almasındandır.

Ulaşılan kadın özgürlük düzeyi tüm dünya kadınlarınca örnek gösterilmektedir

Tarihsel aşamalar olarak kadın eklenli örgütlenmelerimiz, birlik, ordu, parti kuruluşu, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin sosyalizmin tedbirinin alınması olarak ilan edilmesi, Erkekten Kopuş Teorisi'yle radikal bir düşünce devriminin gelişmesi, 'erkeği öldürme' konusuyla bu radikal devrimin zirveye taşınması aşamaları, devrimimizdeki kadının yüzü değil, devrimimizin kadın rengidir, kadın karakteridir. Bunları kabul etmeyen hiçbir erkeğin saflarımızda yer alamayacağı gerçeği, Partimizin kadın özgürlük yüzüdür, özüdür.

Kürdistan kadın örgütlenmesi konusuna değinildiğinde Önder Apo'nun Kesire ile olan ilişkisi etrafında anlatımlar da yapılmaktadır. Şüphesiz Önderlik Kesire'ye olan yaklaşımını duygularıyla beraber anlatmış, sık sık değinmiş, örnekler vermiş ve dersler çıkarmamızı istemiştir. Ancak Kürdistan kadın özgürlük gelişimini tümünden buraya bağlamak eksik olacaktır. Partimizin kadın ruhu, Önder Apo'nun cinsiyetçi erkek sisteminin dayattığı aklın zincirlerinden kurtularak kadınca diyebileceğimiz özgür insan düşüncesine ulaşmasından kaynağını almaktadır. Tabii ki Kesire etrafında gelişen kadını tanıma, tahlil etme, ulaşılan sonuçları yeni kararlara dönüştürme konuları Partimizin kadın özgürlük mücadelesinin gelişiminde büyük öneme sahiptir. Ancak Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ne dair tüm gelişmeleri buraya bağlamak doğru olmayacaktır.

Kürdistan'da kadının aile içinde otoriter olduğu söylenen kimi yörelerimiz vardır, bu yörelerden katılımlar, büyük direnişlerde büyük kahramanlıklar göstermişlerdir. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, bunca otorite sözü edilmesine rağmen bu yörelerimiz Kürdistan'da kadının en fazla nesneleştirildiği, alınıp satıldığı, kadının insan yerine konmadığı, insanla hayvan arası bir ucube varlık muamelesi gördüğü yöreler de olmuştur. Kürdistan toplumsallığı böyle ilişkilerle doludur. Büyük bir Neolitik miras, devletsiz olarak kendini koruma, ulusal yarılar kadar iktidar eksenli dinlere karşı da kendini korumanın zirvede olduğu Kürt topluluklarına baktığımızda büyük direniş öğeleriyle büyük kölelik emarelerini birlikte görürüz. Kendi özünü korumanın büyük bedellerini veren Êzidî halkımızın yaşadığı da böyle bir durumdur. Çok eşliliğin geldiği düzey, kadına yaklaşımın nesne düzeyine indirgenmesi büyük bir çelişki ve büyük bir düşüş noktası olarak karşımızda dururken, 73. Ferman sonrası kısa bir dönem içinde Êzidî halkımızın yaşadığı devrimsel gelişmeler, kadının kısa sürede ulaştığı devrimsel düzey de, üzeri kapatılmış, bastırılmış, uygarlık

kiriyle kamufle edilmiş bir güçlü öz ve kültürün hızla açığa çıktığının göstergesidir. Bu durum, bastırılmış, üzeri örtülmüş kadın gerçeğidir, özgür Kürt yaşamıdır, düşünce ve duyumsama tarzıdır. Ve PKK bunun zorlu, büyük bedelli ancak en güzel açığa çıkarıcısı olmuştur. Önder Apo bunu, "Özgürlük kolay olsaydı Ronahî ve Bêrvan kendini yakmazdı" sözüyle de somutlaştırmıştır. Bu sözü tüm toplumsallıklarımıza uyarlırsak, ulaşacağımız sonuç aynıdır. Büyük bedel istiyor, çünkü var olan özün üzeri çok fazla örtülmüştür, bu vahşi, kirli, ağır örtüleri, kiminde giysimiz sandığımız örtüleri çıkarıp atmak kolay olmayacaktır.

Bugün ulaşılan kadın özgürlük düzeyi tüm dünya kadınlarınca örnek gösterilmektedir. Bu toplumsallık başta Sakine Cansız gibi yoldaşlar şahsında örnek gösterilmektedir. Sara arkadaşın, kendi hayatının her dönemini bir kavga olarak ele alması, en genel anlamıyla belirtirsek, kendini gerçekleştirmenin, üzerindeki örtüleri atmanın mücadelesini anlatmaktadır. Onun bu kavgayla özgürleşme işini sürekleştirmesi olması, üzerindeki örtüleri hep atan karakteri, onun zorlu uzun yıllara rağmen genç ve dinç bir kadın güzelliğini son anına kadar korumasında da kendini gösterir. Aynı şekilde tüm öncü kahramanlarımız böyledir. Verdiğimiz bedeller şüphesiz her biri birer beden ve anlam somutlaşmasıdır ancak salt bireysel-tekil ele alacak zamanlarda olmadığımızı da bilmekteyiz. Bundan dolayı verdiğimiz bedelleri bütünsel olarak ele almaktayız. Bu bizde her birimizin kendisini birer kadın olarak tanımlaması kadar, varoluşumuzu bir kadın toplumsallığı olarak tanımlamasıyla da mümkün olmaktadır. Bundan ötesinin, tekil anlamlar inşa etme çabası olarak bizi belli tanımlara ulaştırırsa da özgürlük tanımına ulaştırmaya yetmediğinin farkındayız. Kurulan ordular, savaşan yüzbinler, verilen binlerce şehit, yaşayan, nefes alan ve kendi nefesinde bir ülkeyi, bir halkı, tüm kadınları duyumsayan kadınların varlığı tam da bundan kaynaklanmaktadır. Başka türlü anlam verme çabaları bireyciliğin ağlarına takılarak modern anlamlar inşa etme çabası olarak kendini kendi çabasıyla boşa çıkarmaktadır. Bireysel çabalar ancak ve ancak toplumsal çabalarda ifadesini bulduğunda gerçek olabilmekte, karşılık bulabilmektedir. Bu bizim toplumsallığımızdır. Bu, her birimizin başkasını inşa etme gücü kadar başkalarının bizleri inşa etmesini kucaklamanın kolektif gücüdür. Bundan dolayı bedel olan yoldaşlarımız bize güç, irade ve anlam olarak kazanım sağlamakta, bizleri var etmektedir. Aynı şekilde bizim de her birimizin yarattığı anlamlar, verdiği emek ve bedeller başka anlamları inşa etmekte, salt kendisi olma bencilliğine düşemeyecek kadar büyük bir denize damla olmaktadır. Ve bu, doğru anlam verildiğinde büyük güçtür.

İlk kurşun aynı zamanda erkek egemenliğine, cinsiyetçiliğe sıkılan bir kurşundur

Somut örnek olarak Heftanîn Direnişi'ndeki kadın öncülüğünü, YJA-STAR gerillalarının her gün erkek egemen sisteme, cinsiyetçi tecavüzcü erkekliğe vurduğu darbeleri gösterebiliriz. Bu sisteme vurma, 15 Ağustos'tan bugüne sürmektedir. 15 Ağustos eylemi de verili cinsiyetçi, sömürgeci, tecavüzcü erkek sistemine vurma anlamında kadınca bir eylemdir. Nasıl ki, ilk kurşun teorisinde, kurşunun kendindeki geriliklere, ezilen karaktere vurulduğunu söylüyorsak, aynı şekilde kendindeki

erkek egemenliğine, cinsiyetçi öğelere de vurulduğunu söylemekteyiz. Bu anlamıyla kadınca bir eylemdir, bir özgür kadın zihniyetinin ürünüdür. Eylemin komutası olan Egîd arkadaşın yaşamı zaten bunun en güzel kanıtlarındandır.

Rojava Devrimi ve Şengal Direniş'i'nde DAİŞ karşısında büyük bir direniş gösterilmiştir. YPJ, YJŞ somutunda Rojava ve Şengal'de kadınların örgütlenmesi, savaşması şüphesiz kadın ordulaşmasının mirası sayesinde olmuştur. YAJK ile başlayan kadın özgün örgütlenme bilincinin PAJK olarak partileşmesinin Kürt kadınlarında yarattığı bilinçlenme, tüm Kürdistan'da kadınlarda örgütlenme bilinci yaratmış, cesaret vermiş ve yol göstermiştir. YJA-STAR özgün kadın öz savunma birliklerinin yarattığı örgütlü, bilinçli, kendi farkına varan ve kendisini öz savunma temelinde örgütleyerek toplumu savunması, kadın örgütlenmesinin ve özgürleşmesinin toplum özgürlüğündeki yerini de göstermektedir. Bugün Rojava ve Şengal'de bu miras üzerinden gelişen YPJ ve YJŞ'de Kürt ve Arap kadınları örgütlenerek toplumsal devrimin en sağlam zeminlerini inşa etmektedir. Tüm bunlar, bugün dört parça Kürdistan'da hamlelere öncülük eden YJA-STAR'ın kahramanca direnişinden, düşmana büyük darbeler vurmasından ilham almakta, örnek almakta, öğrenmekte ve gelişmektedir.

Rojava ve Şengal direnişlerinde düşman tanımında yeni bir boyut ortaya çıkmıştır. Burada, merkezi uygarlığın tüm kiri pası örtüsüzce, kendini gizlemeden halkımıza DAİŞ görüntüsü altında saldırıya yeltenmiştir. DAİŞ'in kadını köleleştirme, kendini bin yıllardır bastırarak cinsiyetçi uygarlığın vahşetini artık gizleyemez duruma geldiğini de göstermektedir. Zincirlerini koparmış bir tecavüzcü erkek faşizminin, dinci, milliyetçi faşizmle birleşmesi olarak karşımıza çıkan DAİŞ, büyük kayıplar verdi, büyük darbeler aldı. Nedense en çok zoruna giden de kadınlar tarafından öldürülmek oldu. DAİŞ'in en zayıf noktasının kadın olduğu burada da ispatlanmış oldu. En korktuğu kesim olan kadınları köleleştirerek denetim almak isterken, kadınlar tarafından bitiş gerçekleşti. Merkezi uygarlığı bekleyen son da bundan öte değildir. Şüphesiz bu, kadınların örgütlü, kararlı, yaratıcı taktik ve stratejik mücadelesine bağlı olarak gerçekleşecektir.

Kadına, çocuğa yönelik saldırıların cevapsız kalmaması onur meselesidir

Bugün aynı şekilde YPS-JIN birlikleri de Bakurê Kurdistan'da faşizmin tüm baskılarına rağmen direnmekte, düşmanı her yerde ve hiç beklemediği şekilde vurmaktadır. Tüm tecavüzcülerin, tecavüzcü sistemlerin hedeflerinde olduğunu belirtmesi de YPS-JIN'in doğru yolda olduğunu göstermektedir. Bu anlamda topluma, toplumun savunmaya en gereksinim duyulan kesimi olan çocuklara, genç kızlara yönelik düşman askerlerinin yaptığı saldırıların ya da saldırı girişimlerinin hiçbir şekilde cevapsız kalmaması bir onur meselesidir. Türk devleti, DAİŞ'i yaratarak bastırılmış gerçek yüzünü ortaya salmıştır. DAİŞ yenilgiyle en büyük darbeyi de Türk devletinin alması bundandır. Bugün DAİŞ'e yüklediği misyonu Türk devleti ordusuyla, siyasetçisiyle kendisi yapmaya başlamıştır. Yaşamın tüm alanlarında saldırılarını sürdürmektedir, bundan dolayı da yaşamın tüm alanları savaş alanı olmuştur. Yaşamın tüm alanları sadece direniş alanı değildir, yaşamın tüm alanları intikam alma alanları olmuştur. YPS-JIN bu görevini

ortaya koyarak intikam sözünü bir kez daha eylemleriyle birlikte dillendirmiştir. Bu duruş giderek yükselmeli, eylemlerini zirveletmeli, eylemin özgürleştirici ve bilinci yükselterek özgürlüğü garantileyen yanı da görülmelidir.

Bugün Bakurê Kurdistan'da düşman psikolojik özel savaş yöntemlerini de sonuna kadar kullanmaktadır. Ancak en fazla da genç kadınların şekillenmemiş, özgürleşmemiş, sistemden tam kopmamış duygularına yönelmekte, tecavüzcü yanıyla bu duygulara saldırı yapmaktadır. Bu yolla, Türk faşizmi özgürleşen Kürt kadınından intikam almaya çalışmaktadır. Özgürleşen Rojava kadınından, özgürleşen Êzidi kadınlardan intikamını böyle almaya çalışmaktadır. Bundan dolayı tecavüzcü, istismarcı, kadın katili olan herkesin, her kişinin YPS-JIN'in hedefinde olması doğru olmalıdır.

Devlet demek tecavüz demektir

Türkiye cumhuriyeti, rejim olarak egemendir. Rumları denize dökmekle, milyonlara varan Ermeni insanı katlederek vatani Ermenilerden 'temizle-

geçirilen bir kadınla yaşanacak gece anlamına gelen sözcükten türemiyor. Devletin kelime olarak bile tecavüz ve köleleştirmeyle ilişkisi oldukça ilginçtir." Bu belirleme, Ortadoğu'da anı anına zihniyet savaşı yürütülmeden, yıkılması gerekenler yıkılmadan hiçbir iktidarla, devletle hiçbir namussuzlukla, ahlaksızlıkla savaşılamayacağını ortaya koymaktadır. Devlet demek tecavüz demektir ve bunu Türkiye cumhuriyeti güncel pratiğiyle kanıtlamaktadır. Aynı şekilde milliyetçilik ve dincilik de cinsiyetçiliği derinleştirerek tecavüze dincilliyetçi kılıflar bulmaktadır. Ayasofya'ya yapılan tecavüzü din adamları kılıfı kutsamıştır. Bu, DAİŞ'in tecavüz ettiği kadın ve erkekleri, kendi din adamlarının kutsamasıyla aynı şeydir.

İktidar demek tecavüz zihniyetine sahip olmak demektir. İktidar, halkın yönetimine tecavüz ederek elde edilen, yani kılıfı ve kanla elde edilen, ve gasp edilendir. Aynı şekilde iktidar demek bir tecavüz aracına sahip olmaktır. Bu TC'de Türkçe konuşma dayatması adı altında yapılan, basit gibi görünen ancak Türk diliyle yapıldığı kadar günlük yaşama indirgenen, nor-

Askerlerin tecavüzcü olarak teşhir edilmesi karşısında ailelerin, "Benim çocuğuma tecavüz olmadı, tacizdi, tecavüz girişimiydi" gibi sözleri de doğru mücadele argümanlarıyla düzeltilmelidir. Bir ailenin bunu söylemesi suçluyla aklama, iyi hal durumu yaratmadır. Bunlar ailelerimize kavrılmalıdır. Fırsatı bulsaydı şimdi o çocuğa tecavüz etmiş ve belki de öldürmüş olacaktı. Yani fırsat ve zaman bulamadı diye yapmadı, yoksa amaç tecavüzdür. Ailelerin bunu böyle geleneksel yaklaşımla ele almaktan öte, korumanın düşmanı doğru teşhirle ve cezalandırmakla olacağını bilmesi gerekir. Bu anlamda mücadele yürütenlerin de yaşanan saldırıları basit gösteren, yumuşatan söylemlerden sakınması gerekir. Düşman askeri, zaten senin ülkeni işgal etmiş, her gün tecavüz ediyor, dünya uzaya giderken bu devlet sana su ve elektrik vermiyor, 45 derece sıcakta ılık su bile bulamıyorsun içmeye, bahçelerin kuruyor, koyunların susuzluktan ölüyor, köyünün etrafındaki ağaçları yakıyor, tarlalarını yakıyor, her gün kadınlar-çocuklar kaçırılıp tecavüz edilip katlediliyor ve o asker de senin çocuğuna tecavüze fırsatı olmadığı için sal-

vardır ve bu saldırılar karşısında yapılacak her türlü cezalandırma da öz savunma kapsamındadır. Teşhir etmek, yargılamak da önemlidir ancak devletin eline teslim edilen en azılı suçluların nasıl övülerek ve özel törenlerle korona bahanesiyle serbest bırakıldığını herkes görmüştür. Kürt'e tecavüzü devlet yargılamaz, cezalandırmaz, ödüllendirir. Devletin yargısından bu suçluların cezalandırılacağını beklemek kendini kandırmaktır. Halkımız ve halkımızın örgütlü güçleri kendisi bu tecavüzcüleri cezalandırmalıdır.

Halkımız ve halkımızın örgütlü güçleri bu tecavüzcüleri cezalandırmalıdır

Toplumun her kesimi bu saldırılara karşı durmalıdır. Şirnex halkımız böyle bir saldırı karşısında sokaklara çıkmış ve intikam sloganları atmıştır. Anlamıdır. Ancak intikam nedir? Senin onurunu yok etmek isteyen, senin çocuğuna tecavüz etmeye çalışana ne yaparak intikam alabilirsin? Yoksa tecavüzcülerin intikamını alması için de HPG-YJA STAR güçleri mi beklenmektedir? Şüphesiz HPG-YJA STAR güçleri her durumda intikam alacaktır. Yine YPS-JIN bu konuda zaten tutumunu da, eylemlerini de ortaya koymaktadır. Ancak kendi oturduğu binada 'namusunu korumak' için orduları çağırmak herhalde makul değildir. Her mahalle, her sokak örgütlenmelidir. Devletin askeri, subayı, ordusu, imamı, öğretmeni, memuru her türlü devlet adamının bir tecavüzcü olacağı bilinciyle hareket edilmeli ve onlara hayat zehir edilmelidir. Tecavüze ya da tacize uğrayan bir çocuğun nasıl ki hayatı altüst oluyorsa bunu yapan, buna yeltenenin de hayatı altüst olmalı, teşhir olmalı ve nihayetinde cezalandırılmalıdır. Tecavüzcülerin adı gizlenmemeli, açıkça söylenmelidir, fotoğrafları her yere dağıtılmalı, başka çocukların da başına gelmişse onlara cesaret verilmelidir.

Genç kızlarımız savunmasız bırakılmamalıdır. Böyle her olay için kıyamet koparılmalıdır. Çünkü; genç kızlarını düşmanın vahşetine teslim eden, buna karşı tedbir almayan, eyleme geçmeyen toplumlar iflah olmazlar. Tabii bunların yanında genç kızların ve tüm çocukların eğitilmesi, bilinçlendirilmesi önemlidir. Genç kızlar devletin askerine, polisine yaklaşmamalı, güvenmemeli, hiçbir şekilde inanmamalıdır. Bu anlamda aileler kadar, başta kadın örgütlenmeleri olmak üzere tüm toplum, genç kızların eğitiminden, duygularının özgür yaşanmasından ve politikleştirilmesinden, kendilerini savunmalarından sorumludur.

Bizler genç kızlara ve çocuklara karşı Türk devlet temsilcilerinin, ordu mensuplarının bilinçli, planlı yaptığı saldırıların büyüyen ve gelişen, evrenselleşerek dünyaya sesini duyuran Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi'nden intikam alma saldırıları olduğunu biliyoruz. Bu saldırılara karşı her türlü eylemi geliştirmek kadar bilinçlenmeyi, özgür yaşamı, komşuluk ilişkilerinden tutalım doğru, özgür yaşam ilişkilerine kadar bir bütün özgür toplumsallığı yaratmanın adımlarını atmak da öz savunmanın en önemli aşamalarıdır. YPS JIN'in çağrısındaki gibi 'xwebûn' ve 'xweparastin' şiarı her yerde esastır. İntikam alabilmek için varolmak ve kendini korumak ilk şarttır. İntikamın en büyüğü de özgür toplum yaratmak, Önder Apo ile özgür yaşamı paylaşmaktır. Önder Apo'nun kadına verdiği değer, emek ve yarattığı devrimsel gelişmeler de bunu gerektirir. ■■■

Kürt düşmanlığına, çocuk düşmanlığına, kadın düşmanlığına ve bunun için yapılan her türlü ahlaksızlığa karşı durmanın birçok yolu vardır ve bu saldırılar karşısında yapılacak her türlü cezalandırma da öz savunma kapsamındadır. Teşhir etmek, yargılamak da önemlidir, ancak Kürt'e tecavüzü devlet yargılamaz, cezalandırmaz, ödüllendirir. Devletin yargısından bu suçluların cezalandırılacağını beklemek kendini kandırmaktır. Halkımız ve halkımızın örgütlü güçleri kendileri bu tecavüzcüleri cezalandırmalıdır.

mekle', Êzidîleri, Alevîleri müslümanlaştırmakla, fabrikaya koyar gibi Kürt koyup Türk çıkaran okullar inşa etmekle övünen bir devlettir. 'Ermeni piçleri' şeklinde yükseltilen hakaretin fazlalığı ve yaygınlığı, tecavüz edilen çok sayıda Ermeni kadın olduğunun itirafından başka bir şey değildir. Bu devletin cumhurbaşkanları bu sözlerle övünmektedir. "Balık baştan kokar" deyimi bu noktada hakikate tekabül etmektedir. Balık kokmuştur. Baştan kokmuştur. Mesele düşün tipler meselesi değildir. Mesele salt AKP-MHP de değildir. Türkiye cumhuriyeti, rejim olarak egemen, tekçi, faşist ve tam da bundan dolayı tecavüzcüdür ve bu rejimin aşılardan başka yolu yoktur.

Bir devlet olarak tecavüzcüdür. Devlet, olgu olarak değer gaspı ve istismarı olarak bilinir. Ancak kavramın kökeni tecavüzdür. Önder Apo Demokratik Uygurlik Manifestosu adlı çalışmasının dördüncü cildinde şöyle bir belirleme yapar: "...devletin kelime anlamı, ele

malleştirilen bir saldırı biçimidir. Türkiye'de Türkçe dili, kültür, para, silah, cinsiyetçi erkek bedenleri ve daha birçok şey tecavüz aracı olarak kullanılmaktadır. Sonuç olarak, tecavüz ve zor, bir hastalık ya da yanlışlık değil, bu rejimin, Türkiye cumhuriyetinin gerçeğidir.

Bu tecavüz ve taciz olaylarını kişisel namus meselesi olarak daraltmayalım diyoruz. Ancak bu durum, namus söz konusu değilmiş gibi anlaşılmamalıdır. Tabii ki namus meselesidir, halkımız geleneksel yaklaşmakta, kiminde çekinip gizlemektedir. Gülistan Doku'nun ailesinin ilk dönemler hiç görünmemesi, toplumsal sahiplenisten sonra onların da daha cesaretle olayın peşine düşmeleri biliniyor. Bu, toplumsal mücadelenin önemini göstermektedir. Bu anlamda ailelerin de bu tür olayları gizleyerek değil, tam tersine açığa çıkararak, düşmanı teşhir ederek aydınlatılacağını kavramasını sağlamak önemlidir.

dırı, taciz olarak kalmışsa, söylenecek söz nedir? Yani savaşmış, mermi atmış ama öldürememiş, yaralamış! Bu durumda saldırıyı doğru adlandırmak gerekir. Tecavüzde nasıl ki iyi hal yoksa, kadın katliamında iyi hal yoksa ve iyi hal indirimi olmamalıysa, Kürt halkının bireylerini düşman görmekten, faşizmin her türlü tecavüzü-saldırısı mübah görmesinden kaynaklanan durumlarda da saldırıyı yumuşatmak gibi iyi hal teşkil edecek söylem ve yaklaşımlardan uzak durulmalı, radikal mücadele yürütülmeli, bu tipler cezalandırılmalı, cezalandırılması da devlete bırakılmamalıdır. Önder Apo, kız çocukların eğitimi devlete bırakılmayacak kadar hassas bir konudur, der. Bu durumda, suçlu bulmak, teşhir etmek güzel, ancak devlete teslim etmek de öz savunma eylemini yarıda bırakmak olmuştur.

Bu saldırılara, Kürt düşmanlığına, çocuk düşmanlığına, kadın düşmanlığına ve bunun için yapılan her türlü ahlaksızlığa karşı durmanın birçok yolu

Güncel ve tarihsel nedenleri ile 3 Ağustos 2014 Êzidî Fermanı

Cihan Eren

3 Ağustos 2014 tarihinde din-ci-milliyetçi DAİŞ çetesi Şengal'e saldırarak, Êzidîlere dönük katliam yaptı. Êzidî halkımızın 73. Ferman dediği bu soykırım saldırısında çocuk, kadın, yaşlı yüzlerce insanımız yaşamını yitirdi, binlercesi esir düştü. Kadınlar eski çağlardaki gibi köle pazarlarında satıldı. Binlercesinin akıbeti henüz belli değil. Êzidî literatüründe Ferman, toplu ölümlere, kayıp ve tutsaklıklara, Êzidîlerin topraklarından göçertilmesine yol açmış soykırım saldırısı anlamına geliyor. 3 Ağustos 2014 saldırısının Ferman olarak adlandırılması, bu saldırının yol açtığı ağır sonuçlarından kaynaklanıyor. Birçok gücün gözü önünde gerçekleşen Ferman, insanlık tarihinin utanç belgesi olarak kayıtlara geçti.

21. yüzyılın ilk en büyük toplu katliamı olan 73. Ferman'ın birçok açıdan değerlendirilmesi, nedenleri ve sonuçları üzerinde durulması gerekiyor. Bu katliamı yapan, yaptıran ve sessiz kalarak onay veren, ortam açan güçleri tanımayı gerektiriyor. Bu boyutlarıyla ele alınmadan yeni fermanların önü alınamaz. Özetle; Êzidî halkımızın bir daha fermanlara maruz kalmaması, büyük oranda 3 Ağustos 2014 katliamını her boyutuyla değerlendirmeyi, açığa çıkan sonuçları bilince çıkarıp üzerinde durmayı, gerekli tedbirleri almayı gerektiriyor.

Türk devleti Üçüncü Dünya Savaşı ortamında Kürt soykırımını tamamlayarak sınırlarını büyütme karar vermiştir. Bunun anlamı Rojava ve Başûrê Kurdistan'ı işgal ve ilhak etmek, Bakurê Kurdistan'ı ise fiziki ve kültürel soykırımla bitirmek ve Türkleştirmektir. Rojava ve Başûr işgal ve ilhak edildiğinde bu soykırım yöntemlerini orada da devreye koyacağından şüphe edilmemelidir. Rojavayê Kurdistan'da işgal ettiği yerlerde eğitim dilini Türkçe yapması, oraya Türk devlet kurumlarını götürmesi, her gün başta kadınlar olmak üzere Kürtleri katletmesi bu soykırımın uygulamalarından birkaçı olmaktadır.

KDP, AKP'nin Kürt soykırımı politikalarına dahil olmuştur

Kürtlerin fiziki soykırımla bitirilmesi mümkün değildir. Bu nedenle Türk devleti AKP siyasetiyle kültürel soykırıma ağırlık vermiştir. İkinci 21. yüzyıl gelişmelerinin karakteri, Irak ve Suriye merkezli gelişmeler ve İran'ın durumundan kaynaklı Türk devleti, 20. yüzyılda sürdürdüğü

“ Êzidiliğin PKK ile buluşması, PKK'yi tanıyarak bilinçlenmesi, tarihsel kültür kodları üzerinden kendini yenilemesi 'kesinleşen Kürtlük' ve bu Kürtlüğün özgür yaşamını ebedi gerçekliğe kavuşturması anlamına da gelecektir. Bu tarihsel ve toplumsal nedenlerden ötürü, PKK'nin gerilla ile Êzidîlerin yardımına koşması, 73. Fermanın tam sonuç almasını engellemesi, Êzidîleri örgütleyip kendini savunur düzeye getirmesi, PKK'nin temsil ettiği tarih çizgisi ve sahip olduğu mücadele ruhu açısından en doğru eylemlerinden biri olmuştur. ”

tarzdaki inkar ve imha siyasetine eskisi kadar dış destek bulamamaktadır. PKK öncülüğünde Bakurê Kurdistan'da yaratılan gelişmeler, Kürtlerin kimlik ve kültürleri ile yaşama istemlerini geliştirmiş, özgürlük ve demokrasi taleplerini örgütlü hale getirmiştir. Bu gelişmeler Türk devletinin 20. yüzyıldaki soykırım siyasetini sürdürmesini zorlaştırmış, boşa çıkarmış ve işlevsiz kılmıştır. Sömürgeci faşist rejim bu gelişmeleri göz önünde bulundurarak yeni bir siyaset ve saldırı tarzı geliştirmiştir. AKP iktidar modeliyle devreye konulan bu saldırı tarzında sözde ve görüntüde Kürt soykırımcısı, inkâr ve imhacısı olmadığını iddialandırma vardır. Bu yaklaşım Türk devletinin, 'Kürtlere karşı değilim, PKK'ye karşı terörle mücadele ediyorum' demesine yol açmıştır. Bunun koca bir yalan olduğu, Kürtleri aldatma ve parçalama siyaseti olduğu çok nettir. Dikkat edilirse Özal zamanında Kürt kültür ve dili üzerindeki yasaklar fiili olarak kısmen kalkmış olmasına rağmen, AKP bu yasakları yeniden uygulamaya başlamış, zorla da olsa kabul ettirilen legal Kürt siyaset ve kurumlarını kapatarak binlerce Kürt yurtseverini tutuklamıştır. Yeniden Kürtçe konuştu diye Kürtler katledilmeye başlanmıştır. Kürt inkar ve imhasını daha kolay gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu iç ve dış destek için başvurduğu diğer bir taktiği ise Başûrê Kurdistan yönetimiyle içine girdiği ilişkiler olmuştur. Türk devletinin Başûrê Kurdistan ile ilişkileri Kürt soykırımına her zaman 'asma yaprağı' olmuştur. Bu konuda özellikle de KDP ile ilişkileri önemli rol oynamaktadır. KDP bilerek ya da bilmeden, isteyerek ya da istemeyerek Kürt soykırım politikalarına dahil olmuştur. Êzidî Fermanı'nda daha çıplak görülen bu ilişki biçimi, tüm Kürtler tarafından bilinmek durumundadır.

KDP, Türkiye ile ilişkilerini Soğuk Savaş dönemi kafası ile okumayı sürdürmektedir. KDP, hangi parçada olursa olsun Kürt Özgürlük Mücadelesi'ne karşı durdukça başta TC olmak üzere, sömürgeci devletlerin kendisini destekle-

yeceğine ve bu destek sayesinde Kürdistan'da güç olacağına olan inancını sürdürmektedir. Giderek daha iyi ortaya çıkmaya başladığı gibi Türk devleti dışında Kürtlerin iç kavgasından fayda sağlayan güçler pek bulunmamaktadır. Çünkü; Türk devletinin literatüründe Kürt ve Kürdistan diye bir şey yoktur. Örneğin Türk devleti, Başûrê Kurdistan'ın Irak anayasasındaki ismi olan Federe Kürdistan Bölgesi adını dahi kullanmamakta, sürekli Kuzey Irak Bölgesi demekte, buradaki Kürt partilerin isminde Kürdistan geçtiği için de sadece kısaltılmış haliyle telaffuz etmekte, yöneticilerine Kuzey Irak Kürt Bölgesi yöneticileri demektedir. Türk devletinin Bakur ve Rojava'daki soykırım saldırıları bir yana, 2003'ten beri Başûr'a dönük politikaları ve yürüttüğü ekonomik sömürsünü başta KDP olmak üzere Başûr'daki Kürt partilerinin görmemesi ya da görememesi anlaşılmalıya değer bir durumdur. Bu konuda en çarpıcı bir diğer veri ise tüm dünyada Türk devletinin Selefî, cihadist ve İhvanî, İslamcı örgütlerle ilişkisi konuşuluyorken, birçok çevre Erdoğan'ı İhvanîların lideri diye tanımlarken Başûr siyasetinde ve medya organlarında bu konuda tek bir söz dahi söylenmemiştir. Tüm bu gerçeklikleri dikkate alarak 3 Ağustos 2014 Ferman saldırısıyla Türk devletinin genelde Başûr, özellikle de Şengal'e dönük işgal ve sömürgeci emellerinin neler olabileceği ve hedefine varmak için Başûrlu güçleri, ama özellikle de KDP'yi nasıl kullanmış olabileceğine de kafa yormak gerekir.

Türk devletinin, KDP ile içine girdiği ilişkinin Şengal Êzidî Fermanı'nda rolü inkâr edilemez. Çünkü KDP, Erdoğan ve AKP iktidarı dönemiyle birlikte Saddam rejiminin de yıkılmasıyla doğan boşluğu fırsat bilip, 2003'ten sonra her şeyini Türk devletinin istemlerine göre ayarlamaya başlamıştır. Irak devlet yetkililerinin ve son zamanlarda YNK'nin ağızdan ifade etmeye başladığı bu gerçeklik, bizi Şengal Fermanı'nda KDP TC ilişkilerini sorgulamaya götürmektedir. Bu nedenle 2014 yılının başından iti-

baren KDP'nin Şengal'de ne kadar kendi siyasetini ne kadar Türk devletinin telkinlerini dikkate aldığı sorgulamak gerekir. Türk devletinin DAİŞ ile ilişkileri Rusya, ABD başta olmak üzere birçok devletin resmi ve gayri resmi raporlarında da yer almıştır. Bu nedenle DAİŞ'in Şengal saldırısını ilerde de değineceğimiz gibi Türk devletinden ayrı düşünmemek gerekir. Bu sebeple KDP'nin Şengal'deki askeri güçlerini çekip Êzidîleri DAİŞ'in soykırım saldırısıyla yüz yüze bırakmasında da Türk devletinin rollünün olabileceğini düşünmek yanlış olmayacaktır. Bilindiği gibi KDP, 3 Ağustos 2014 Fermanı saldırısına kadar da DAİŞ'i Kürtlere düşman bir güç olarak görmüyordu. DAİŞ örgütünün arkasında olan Tarık Haşimi ve Musil'i DAİŞ'e teslim eden Vali Nuceyfi gibi kişiler Ankara'ya gitmeden önce aylarca Hewlêr'de yaşadılar. DAİŞ, Rojava'da Kürtlere saldırdığı halde KDP'nin DAİŞ'i Kürt düşmanı görmemesi düşündürücüdür. Bunun Türk sömürgeciliğine angaje olmaktan başka izahı olamaz.

KDP, Êzidî Fermanı'nda büyük günahkâr ve suçludur

KDP'nin, Şengal Fermanı'ndan önceki siyaseti, Kürt halkı içinde 'katliama izin veren güç, kapı açan parti' olarak tanımlanmasına neden oldu. Kürt halkının böyle düşünmesine yol açan çok haklı nedenleri vardır. KDP, DAİŞ saldırıları başladığı dönemlerde özellikle Ninova ve Hewlêr sınırları içinde kendine göre bir siyaset izlemiştir. Örneğin; Şergat-Maxmûr-Guer hattındaki alanları savunmak için halkı silahlandırmış, DAİŞ ile çatışmak istemediğinde ya da çatışacak durumda olmadığında buradaki Kürtleri bilgilendirerek alandan askeri güçlerini çekmiştir. Buna benzer bir durum Musil şehri düşerken de yaşanmış, yüzbinlerce Müslüman Kürt, DAİŞ gelmeden Musil'i terk etmiştir. Ancak KDP bu siyaseti Şengal'de uygulamamıştır. Şengal'de Êzidîleri öz savunmalarını ya-

pacak düzeyde örgütlememiş, silahlandırmamıştır. Kendi çevresindeki dar bir gruba verdiği silahları da Ferman'dan önce toplamış, alanı boşaltırken halkı bilgilendirmemiş, böylece yüz binlerce Êzidî, DAİŞ katliamıyla yüz yüze kalmıştır. Savaş alanında askeri bir gücün kırılması, geri çekilmesi, taktik hamleler yaparak alan değiştirmesi işin tabiatı gereğidir. Ancak KDP, Şengal'de elindeki imkanları kullanarak savaştan geri çekilmiş, çekilmeden önce Êzidîleri sağlam bir yere çekmemiştir. Trajediye yol açan bu sonuç ya ani alınmış bir kararla ya da bilinçli ve örgütlü bir yaklaşımın pratikleştirilmesi şeklinde açıklanabilir. Gerçeğin böyle olabileceğini gösteren gelişme bizzat KDP lideri Mesut Barzani'nin sözleridir. Bilindiği gibi 'KDP, Şengal'i terk ettiği için Êzidî katliamı yaşandı' görüş ve değerlendirmesi ulusal ve uluslararası alanda çok yoğun dilendirilince ve Kürtler içinde eleştiri ve tepkiler gelişince, Mesut Barzani 14 Ağustos 2014'de bir açıklama yapmak zorunda kalmıştı. Bu açıklamada Barzani, 'İçimizde Şengal katliamından sorumlu olanları araştırıp bulacağız ve cezalandıracağız' demişti. Bu sözlerle KDP birinci ağızdan katliamdaki sorumluluğunu itiraf etmişti. 'İçimizdeki sorumlular' sözü Şengal'den çekilmenin parti kararı değil bazı sorumluların kararı ile olduğuna yorumlanabilir. Ancak altı yıl geçmiş olmasına rağmen bu sorumluların kim olduklarının açığa çıkarılmamış olması ve cezalandırılmamış olmaları, Barzani'nin sözlerinin o günün ağır baskısından kaynaklı taktik bir söylem olduğunu ve aslında kararın kendi sorumluluğunda alındığını düşünmeye götürmektedir. Bu doğru değilse de acaba Şengal'den geri çekilmelerini Türkler mi istedi diye de düşünmek gerekiyor. Her üç durumda da KDP, Êzidî Fermanı'nda büyük günahkâr ve suçludur. Gerçekleri açığa çıkarmaması bu günah ve suçunu her geçen gün daha da büyütmektedir. Bu politika sürdükçe, KDP'nin, Türk soykırım planlarının gizli ortağı olabileceğine, Türklerin suçunun üstünü örtmek için kendini feda etmiş olabileceğine dair kaygı ve kuşku ortadan kalmayacaktır. Ve Kürt halkı bunu asla af etmeyecektir. Êzidî soykırımında Türk-KDP ilişkisine parmak basmamızın nedenleri arasında sıralanacak diğer gelişmeler ise Türklerin Musil'deki konsolosluğunu boşaltmayarak DAİŞ'in yanında bırakması, bu süreçte halk içinde de dilendirilen 'Musil DAİŞ'in işgalindeyken tüm ihtiyaçları KDP denetimindeki alanlardan gidiyordu'

husus, Kelak hattındaki askeri üstün DAİŞ'e adeta teslim edilmesine yüzlerce araç ve zırhının bırakılması, Musil-Hewlêr, Musil-Duhok gidiş gelişlerinin kesilmemesi gibi verilerdir. Hatırlanacağı gibi Türk konsolosluk görevlileri DAİŞ döneminde bir otelde görevlerini icra etmeye devam etmiş, bir anlaşma ile Türkiye'ye geri dönmüşlerdir.

73. Ferman'ın asıl nedeni, DAİŞ ile ittifak eden Türk devletinin Kürdistan'ı yeniden işgal siyasetidir

Türk devletinin Kürt soykırımını tamamlamak, Misak-ı Milli sınırları dediği, Başûr ve Rojavayê Kurdistan bölgelerini kapsayan alanları işgal ve ilhak ederek büyüme stratejisi izlediği, 2015'te başlayan saldırılarla kesinleşmiştir. Êzîdî katliamındaki Türk parmağının bir diğer nedeni bu yayılma siyasetidir. TC, bu siyaseti yürütürken başını KDP'nin çektiği bir grup Kürt'ü 'Siz PKK'ye karşı olun size yaşama hakkı veririm' taktiği ile yanına almaya çalışmaktadır. Bu siyasete göre Türkiye Efrîn'den (Halep de dahil) Silêmanî'ye kadar olan Kürdistan topraklarını işgal ve ilhak etmeyi, Musil'i ve Kerkûk'ü de içine alan bölgeyi topraklarına katmayı hedeflemektedir. MHP lideri Bahçelî'nin, Musil ve Kerkûk için plaka işareti vermesini birçokları alaya aldılarsa da, bu iddia AKP-MHP faşist ittifakının asıl hedefini işaret ettiği, Rojhilat hariç Kürdistan'ı topraklarına katma amacı anlamına geldiği tartışmasıdır. 2014 DAİŞ saldırılarıyla Kürtleri katletme, göçertme, geriye kalanları da kendisinin kırıma uğratacağı planlarının yapıldığını, sonuncusu Heftanîn'de denenen saldırı dalgası yeterince göstermiştir. Bu yayılmanın Kürt soykırımıyla birlikte sürdürülmesi yani tüm bu bölgelerin Kürtlerden boşaltılarak Türkleştirilmesinde ilk somut adım 73. Şengal Êzîdî Fermanı olmuştur. Dolayısıyla Êzîdî Fermanı'nın asıl nedeni, DAİŞ ile ittifak eden Türk devletinin Kürdistan'ı yeniden işgal siyasetidir. Böyle bir ittifak olmamış olsaydı Ferman'dan sonra Bakurê Kurdistan'a geçen Êzîdîlere de diğer mülteciler gibi yaklaşırdı. Kürt halkının Êzîdîlere köylerini açmasına ve HDP belediyelerinin yardım ve desteğine engel olmazdı. DAİŞ yenildikten sonra Şengal'e hava saldırıları yapmaz, Êzîdî halk önderlerini katletmezdi. AKP-DAİŞ ittifakına en çarpıcı ispatlardan bir diğer ise Musil ve Reqa'dan sonra köle olarak satılmış Êzîdî kadınların Ankara'da ortaya çıkmasıdır.

Türk sömürgeciliğinin toprak ele geçirme sevdasında Şengal ovası ve dağının ayrı bir anlamı olduğunu biliyoruz. Şengal'i çok önemseydiğini anlıyoruz. Sömürgeci soykırımcı Türk devleti, Şengal'i hedef yapıp katliamlar yapınca sürekli dillendirildiği bir iddiası var; 'PKK, Şengal'i ikinci Kandil yapmak istiyor.' Biz, Türk devletinin özellikle de Erdoğan döneminde muhalifleri, düşmanları için söylediklerinin kendi yaptıkları, iddialarının yapmak istedikleri olduğunu çok iyi biliyoruz. Bir kere Şengal dağının gerilla için ikinci Qendîl olması mümkün değildir. Kaldı ki gerilla için Kürdistan'ın tüm dağları zaten Qendîl'dir. Zaten stratejik olup da tutulmamış tek bir Kürdistan dağı kalmamıştır. Gerilla dört parça Kürdistan'ın her yerindedir, tüm dağlarındadır. Dolayısıyla gerillanın Şengal gibi çıplak bir dağı askeri olarak Qendîl dağları kadar kullanması coğrafik özelliklerinden ötürü mümkün değildir. Bu tür askeri ayrıntıları bilebilecek durumda olan Türk devleti, neden ısrarla Şengal alanını gündem yapıp, 'ikinci Kandil' diyerek bombalıyor olabilir? Yukarıda Türk yayılmacılığının Kürt düşmanlığına da-

yandığını, Kürt soykırımı yaparak genişlemek istediğini ve en önemlisi de Misak-ı Milli dediği toprakları işgal etme hayali peşinde olduğunu hatırlattık.

Şengal'de yenilen, DAİŞ kılığındaki TC olmuştur

İşte Şengal bu emperyalist amaçların gerçekleştirilmesinde en stratejik yer oluyor. Yani Qendîl dağları gerilla için neyse, Türk sömürgeciliği için Şengal'de odur. Sömürgecilik Şengal'e 'ikinci Kandil' diyorsa, bizim bunda anlamamız gereken şey, Türk devletinin Kerkûk-Musil hayallerine kavuşmak için Şengal'in stratejik önemini bildiği, Kerkûk ve Musil'i ancak Şengal'i alır ve askeri üs yaparsa kontrol edebileceğidir. Şengal gerilla için ikinci Qendîl değil ama Türklerin emperyalist rüyalarını gerçekleştirmek için Ankara kadar önemlidir. Musil ovasını, Hasekê'den Haleb'e uzanan hattı boydan boya gözetlemek, dinlemek ve birkaç dakika içinde istediği noktaya havadan müdahale etmek için Şengal'i önemsiyorlar. Benzer biçimde Dihok ovasını, Derîk üzerinden Cizîra Botan'a uzanan bir hattı da rahatlıkla kontrol edebilirler. Türk devleti, Şengal'i alarak Arap coğrafyasını kuzeyden kuşatmak istiyor. Burayı radar üssü ve dinleme merkezi yapmak istiyor. Anlaşıldığı kadarıyla Türk devletinin bu süreçte Kürdistan'da

“ KDP, 3 Ağustos 2014 Ferman saldırısına kadar da DAİŞ'i Kürtlere düşman bir güç olarak görmüyordu. DAİŞ örgütünün arkasında olan Tarık Haşimi ve Musul'u DAİŞ'e teslim eden Vali Nuçeyfi gibi kişiler Ankara'ya gitmeden önce aylarca Hewlêr'de yaşadı. DAİŞ, Rojava'da Kürtlere saldırdığı halde KDP'nin DAİŞ'i Kürt düşmanı görmemesi düşündürücüdür. Bunun Türk sömürgeciliğine angaje olmaktan başka izahı olamaz. ”

en çok işgal etmek istediği yer Şengal'dir. Bu nedenle Şengal'i tutmak, savunma için hazırlamak, yerel ajan ağlara karşı duyarlı olmak çok çok önemlidir. YBS-YJŞ askeri olarak alanı Türk saldırganlığına karşı korumak için hazırlanmak zorundadır. Şengal'in, Türk yayılmacılığında çok önemli bir alan olduğunu, mümkün olursa Ankara ile bile değiştirmek isteyebileceklerini bilmek gerekir. Bu da Türk devletinin ve yerel işbirlikçi hainlerin olası saldırılarına karşı tetikte olmayı hayati bir mesele yapıyor. Ve mevcut Türk politikası sürdürükçe bu gerçekliğin değişmeyeceğini de bilmek gerekir. Şengal coğrafyasını kendileri için hayati buldukları için saldırıyorlar. Şengal'de bunun için Êzîdîler olsun istemiyorlar. Türk devletinin daha önce Telafer Türkmenleri üzerinden ne tür propagandalar yaptığını da hatırlarsak, Şengal'i Kürt ve Kürdistan olarak tutmanın ne kadar hayati olduğunu daha iyi anlamış olacağız. PKK, Türk devletinin bu çok önemli hayalini bitirmiştir. Bu nedenle Şengal'de yenilen DAİŞ kılığındaki TC olmuştur. PKK, Şengal'de TC'yi yenilgiye uğratmıştır. Bu nedenle Şengal'i tutmanın anlamını, stratejik değeri olan bir kazanım olduğunu bilmek gerekir. Gerçekte sömürgecilik bu nedenle Şengal'i hedeflemektedir.

Bilinmesi gereken önemli bir diğer husus ise Êzîdîler gibi az sayıdaki, örgütsüz, yoksul bir kesimin neden doğrudan hedef alındığıdır. Çünkü; varlıkları ve ekonomik güçleri ile hiçbir güç dengisini etkilemeyecek durumdaki Êzîdîler üzerinde büyük siyasi hesapların yapılması, Êzîdîler göz önünde bulundurularak ilişki ve ittifakların yapılması siyaseten pek olası değildir. Devlet ve iktidar güçleri siyaseti, güçsüzlere dayanarak yapmaz. Yapsa yapsa mağduriyetleri üzerinden demagoji yapar, istismar ederek çıkar elde etmek ister. Siyaseten

pek bir ağırlığı ve getirisi olmayan Şengal Êzîdîlerinin katliama hedef yapılmasına neden olan gelişme, DAİŞ'in İslam yorumu ve Kürdistan'daki Türk yayılmacı politikalarının buluşmasıdır. Yani Êzîdîlerin soykırımı tabi tutulmasında DAİŞ'in İslam yorumu ile Türk devletinin Türk-İslam sentezine dayandığı Kürt soykırım politikaları birleşmiştir. Türk-İslam sentezi ile DAİŞ İslamı arasında pek bir fark yoktur. İkisi de milliyetçi ve faşisttir. İkisi de cihadist ve fetihçidir. DAİŞ liderinin Musil'i işgal ederken okuduğu fetvanın içeriği ve camide kurdurduğu düzenin, TC'nin Ayasofya'yı camiye dönüştürürken yaptıklarına benzemesi, bu ideolojik ortaklıktan kaynağını almaktadır. Bu nedenle her iki düşünce, siyaset ve ilişki biçimini çözmeden Êzîdîlerin neden hedef alındığını tam olarak anlayamayız. Altı yıl sonra geriye dönüp baktığımızda, 73. Êzîdî Fermanı'nın TC-DAİŞ ortaklığında ve maalesef KDP'nin de kullanılması sayesinde gerçekleştiğini daha somut verilerle belirtebiliriz. Kuşkusuz ki böyleli insanlık suçlarında rol oynayan taraflar anlaşmalarını belgeli hale getirmezler. Ancak izlenen siyaset ve güçlerin yaptıkları ve yapacakları birer belge niteliğinde olur. Êzîdîlerin Ferman'dan sonra tekrar Şengal'e dönmesi, özerk yönetimler oluşturup öz savunma güçlerini örgütlemesinden sonra KDP'nin verdiği istihbarat desteğinde

seçmesi de cihadistlerin Türk devletiyle ilişkilerini gösteren bir diğer veri olmaktadır.

Türk devletinin, Kobanê başta olmak üzere birçok yerde DAİŞ'i Kürtlere saldırtmasındaki asıl nedenlerden biri de DAİŞ eliyle Kürt soykırımı yapmaktır. DAİŞ'in üst düzey bir sorumlusu, 'Biz Suriye rejimine saldırmayı planlarken Türk devletinin dayatmasıyla planımızı değiştirip Kobanê'ye saldırdık' itirafında bulunmuştu. Çete türü gruplarla halkları katletmek Türk egemenlerinin geleneğidir. Türk egemenleri 1900'lerden itibaren Balkanlarda, Arap sahasında, Ermeni katliamında ve Koçgiri'deki Kürt katliamında bu yöntemi denemiştir. TC bu geleneğini Erdoğan liderliğinde DAİŞ ve El-Nusra eliyle Kürtler üzerinde yeniden denemek istemiştir. Bunu yaparken her zaman olduğu gibi PKK ve özgür Kürtlüğü gerekçe göstermiştir. Türk devleti ile özel ilişkisi olan Kardavi gibi İhvançılara 'Kürt kadınlarını ve mallarını helal ettiren' fetvalar da vermiştir. Henüz tüm boyutları açığa çıkmamış olsa da KDP'nin de bu saldırılarla PKK'nin tasfiye olacağını ya da güçten düşeceğini hesaplayarak Türk soykırımcılığına doğrudan katılmamışsa da lojistik destek sağladığı ileri sürülebilir. Çünkü böyle bir politikası veya hesabı olmamış olsaydı, binlerce pêşmergeyi Şengal'den çekmez, Êzîdî katliamına ön açmazdı.

KDP'yi böyle yargılamamız ve değerlendirmemizin bir diğer nedeni ise 2014 sonrası Rojava politikasıdır. DAİŞ ve El-Nusra Kürtlere saldırırken KDP Rojava'yla sınırlarını kapatarak ambargo uygulamıştır. ENKS adı altında bazı aile ve tipleri bir araya getirip İstanbul'a yerleştirmiş, çuvalarla para vermiş, bunları Rojava Kürtlerinin temsilcisi ilan etmiş, on binden fazla şehit veren YPG-YPJ'ye 'terörist' dedirtmiş, Efrîn'i işgal eden çetelere ortak edip Türk ordusuyla birlikte işgale katmıştır.

Êzîdîlik var oldukça Kürt kültür ve kimliği kendini üreten ana damarlarına sahip olacaktır

Türk devletinin Êzîdîleri DAİŞ'e hedef göstermesi ya da DAİŞ'i Êzîdîlere saldırtmasındaki bir diğer sebep ise, Türk devletinin kültürel soykırımı esas alan sömürgeci bir devlet olmasıdır. Êzîdîler inanç ve kültür olarak Kürt kültür ve kimliğinin en asil, otantik ve kadim değerlerini temsil etmektedir. Êzîdîler, Kürt halk tarihinin en az beş bin yıllık dönemini bugün canlı yaşamaktadır. Türk sömürgeciliğinin Kürt düşmanlığının kültürel soykırım merkezli olması, Êzîdîleri hedef seçmesinde belirleyici rol oynamıştır. Mezarlıkları ve ölümlerinin kemikleri de dahil Kürt'ün her şeyine düşman Türk devleti, Êzîdîliği yok ederek çok önemli bir engelden kurtulacağını hesaplarını yapmıştır. Kültürel soykırım başta bir halkın kök değerlerini yok etmeyi amaçlar. Bir kimliği örgünleştiren ne varsa onu ortadan kaldırmayı vazgeçilmez görür. Êzîdîlik ve Êzîdîler Kürt etnik kimliğini var eden temel kültür değerlerinin canlı temsilcileridir. Bu nedenle Êzîdî soykırımı Kürtlere yönelik kültürel soykırım saldırıları içinde en tehlikeli olarak görülmelidir. Türk devletinin Êzîdî düşmanlığı, Êzîdîliğin kadim bir inanç ve

kültür olmasından kaynaklanmaktadır. Ve dikkat edilirse Êzîdîlerin yoğun yaşadığı Bakurê Kurdistan'da seksenlerden sonra Êzîdîlerin tümüne yakını ülkeden baskı politikaları uygulanarak göçertilmiştir. Yani TC'nin Êzîdî düşmanlığı DAİŞ ve sonrası ile başlamamıştır.

Êzîdîlik var oldukça Kürt kültür ve kimliği her zaman kendini üreten ana damarlarından birine sahip demektir. Kürt kültür ve kimlik değerlerini tanımak için elde hiçbir belge kalmazsa bile Êzîdîlik yoluyla çok rahatlıkla en az beş bin yıllık bir geçmiş içinde tanımlamak mümkündür. İnanç olarak Êzîdiyatı, Kürt toplumunun kendine has bir inanç yarattığının en sağlam tarihsel dayanaklarını, tarihsel verilerini sunmaktadır. İnanç kültürünün tüm ilkelerini içinde barındıran Êzîdiyatı, değişik reform süreçlerinden geçmiş ancak kozmogonisi ve ritüelleri ile kadimliğini korumayı sürdürmüştür. Sadece Kürtlere has bir inanç olan Êzîdiyatı, Kürtlük için vazgeçilmez bir değer ve zenginliktir.

Türk devletinin kabul etmediği, Êzîdîlerin PKK öncülüğündeki özgür Kürtlükte buluşmasıdır

DAİŞ saldırıları yenilgiye uğratılıp Ferman'ın tam sonuç alması engellendikten sonra, soykırımı Türk devleti doğrudan yürütmeye başlamıştır. Êzîdîlerin, PKK öncülüğünde bilinç ve irade kazanmış, kesintisiz örgütlü mücadele veren özgür Kürtlükte buluşması, Türk devletinin asla kabul etmek istemediği bir gelişmedir. Êzîdîler, Kürt kültürünün ve tarihinin mitoloji ve inanç dönemini bugün de yaşatan Kürtlerdir. PKK ise Kürt tarihini felsefik ve bilimsel zihniyetle buluşturmuş ve çağdaş özgür Kürtlüğü temsil etmektedir. Êzîdîlerin PKK Kürtlüğü ile buluşması demek tarihin bugün yaşatılması demektir. Bu özgünlük, 'Tarih şimdidir' ilkesinin toplumsal tarih gerçeğinde pratikleşmesidir. Önderliği 'Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü' adlı savunmasında duygu ve düşüncelerini ifade ettiği şiirinde dile getirdiklerinin yaşamsallaştırılmasıdır;

'Sincar Dağları'nda Derwêşê Evdê'nin yanında olsaydım!

Beyaz atların sırtında Musul Ovası'na dalsaydım

Derwêş vurulduğunda sırtlayıp Kürdistan dağlarına götürseydım

O'na, "Bak, binlerce Edulê ve onikiler var" deseydim

Tanrıçaların taht kurduğu bu dağlarda rahat uyu, deseydim

Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin artık gam yeme,

Kesinleşen Kürtlük ve özgür yaşam ebedi gerçekliktir deseydim!"

Êzîdîliğin PKK ile buluşması, PKK'yi tanıyarak bilinçlenmesi, tarihsel kültür kodları üzerinden kendini yenilemesi 'kesinleşen Kürtlük' ve bu Kürtlüğün özgür yaşamını ebedi gerçekliğe kavuşturması anlamına da gelecektir. Bu tarihsel ve toplumsal nedenlerden ötürü, PKK'nin gerilla ile Êzîdîlerin yardımına koşması, 73. Ferman'ın tam sonuç almasını engellemesi, Êzîdîleri örgütleyip kendini savunur düzeye getirmesi, PKK'nin temsil ettiği tarih çizgisi ve sahip olduğu mücadele ruhu açısından en doğru eylemlerinden biri olmuştur. İşte başını Türk sömürgeciliğinin çektiği güçler ve geleceğini Türk sömürgeciliğine bağlamaktan vazgeçmemiş kimi Kürtlerin, PKK'nin Êzîdîler içindeki çalışmalarına düşmanlık etmesinin nedeni bu gerçekliğe karşıtlıklarında saklıdır.

Tarihsel ve güncel durumun iç içe geçmesi ve bunun Êzîdîlere saldırı olarak yansması, Êzîdîlerin durumunu

daha da önemli hale getirmiştir. Bu gerçeklikten dolayı Êzîdîleri fiziki soykırımdan kurtarmak tek başına bir başarı olarak görülmemelidir. Zaten soykırım bitmemiştir. Türk devletinin Şengal saldırıları, Êzîdîlerin yurtlarına dönmesini engelleyen diğer saldırılar soykırımın sürmekte olduğunu göstermektedir. Êzîdîleri fiziki soykırımdan kurtarmak 'özgür yaşamı ebedi gerçekliğe dönüştürme' için ilk adım olarak görülmelidir. Êzîdîlerin kendilerini PKK yurtseverlik çizgisinde ele alması, inançlarını PKK felsefesi ve ideolojisi ile yorumlayarak güncel ihtiyaçlarını karşılayacak içerikte örgütlemelere gitmesi, Êzîdîlerin geleceği için her zamandan çok daha hayati bir mesele haline gelmiştir.

Êzîdî halkımızın bilimsel bakış açısıyla bilinç kazanması, bu bilinçle başta öz savunmaları olmak üzere sosyal, siyasal, ekonomik, inançsal örgütlemelerini geliştirmesi asıl stratejik kazanım olacaktır. Êzîdîler, Demokratik Ulus inşasının önemli bir topluluğu olarak zengin bir kültüre ve değerler sistemine sahiptir. Örneğin; Êzîdîlik çok köklü bir öz savunma kültürüne sahiptir. Fakat YBŞ-YJŞ-Asayiş örgütlemelerine kadar da bu kültür dağınık ve örgütsüzdü. Sadece dini kimlikle kendini savunma, inanç ve kültürünü korumakla sınırlı bir noktadaydı. Dini kimlikle kendini savunma bilinç ve iradesi, imparatorlukların saldırılarına karşı belli bazı sonuçlar almıştır. 73 Ferman'a rağmen halen yaşayan bir Êzîdîlik varsa bu öz savunma bilincinin, bu bilinci yaratan duygu ve düşüncelerinin çok güçlü olmasından kaynaklanmaktadır. Ancak 21. yüzyıl saldırıları din kılıfı altında da olsa, esasta kapitalist modernite kültürünü ve milliyetçiliğini silah olarak kullanmaktadır. Bu nedenle 72 Ferman'a karşı verilen mücadele biçimleri ile artık korunmak mümkün değildir. Eski geleneklerle savunma yapmak, yarardan çok zarar getirecek, korunmadan çok soykırım tehlikelerine kapı aralayacaktır.

Mam Zekiler, Zerdestler şahsında Êzîdîler tarihleri ile buluşup canlanmıştır

Êzîdîlik kapitalist çağın fermanlarına karşı korumasız kalmıştır. Êzîdîlerin başta anlamadıkları için de tedbir almayıp 73. Ferman'la karşı karşıya kalmalarına yol açan içteki neden bu gerçekliktir. 73. Ferman'ın Êzîdîler içinde çok ağır sonuçlara yol açmasının da nedeni budur. Geçmiş 72 fermana karşı Êzîdîlerin direnişi kahramanca olmuştur. Geçmiş fermanlarda ağır darbe almış ve Musil Türk Atabeyliği zamanında yaşadığı gibi yüzlerce kayıp vermiş de olsalar yine de stranlara döktükleri, çocuklarına anlattıkları kahramanlıklar da hep olmuştur. Ancak 73. Ferman sürecinde HPG gerillaları müdahale edinceye kadar da anlatılacakların tümüne yakını yenilgi hikayeleri olmuştur. Bir toplum askeri olarak yenilince kırım ve yok olma süreci yaşamayabilir. Yenilmiş de olsa anlatılacak kahramanlıkları yoksa kırım başlar. Direnerek yenilmek de bir yere kadar soykırımı engeller. Soykırımın en tehlikelisi direnmeden teslim olma ya da yurdunu bırakma sonrasında gelişir. Toplumsal tarihinde bu çok önemli bir sosyo-psikolojik durum olarak hep yaşanmıştır. Böyle durumlarda korku, insanların ruhuna yansır ve gözlemlerden okunur. Halen direnecek bir öfke kalmışsa da bu öfke çaresizlikten ötürü insanı intihara ya da deliliğe sürükler. Örneğin; 37-38 Dersim Katliamı'nda ve sonrasında çok fazla intihara yaşamış olması, kırılmaması iradenin intikama yönelecek yol bulamayıp çaresizliğe düşmesinin ifadesidir. Dersim'de delillerin

çok olması yenilmemiş ancak düşmandan intikam alacak çare bulamayan öfkenin sonuçlarındandır. Türklüğe özenme, derinlerde hatırladığı ancak intikamını alamadığı katliam gerçekliğinden kaçmanın dışı vuru mudur. İşte, PKK'nin Şengal'e varması, Êzîdîlere öncülük ederek savaşmalarını sağlaması, Êzîdîlerin Dersim Katliamı'ndan sonra yaşananların aynısını yaşamalarını en-

saldırıları da bu realiteye eklenince, Êzîdîlerin 20. yüzyılda yaşadıklarının neden olduğu sorunlar ve tedbir alınmazsa bundan sonra maruz kalacaklarının Êzîdîleri bitirmesi isten bile değildir.

Kürt inkârı sürdükçe tüm Kürtler içinde en çok Êzîdîlerin zorlanacağı, zorluklarla karşı karşıya kalacağı kesindir. Müslüman Kürtler, Kürtlüklerini inkâr ederek teslim olduklarında ekmek

partisi arasındaki siyasi yarış, siyasi mücadele değildir. Bu 21. yüzyılda Kürtler olarak nasıl düşünür, konuşur, örgütlenir, siyaset yapar ve mücadele edersek soykırımları engelleyebilir ve özgür bir geleceği yaşarız gerçekliğini tanımak demektir. Çünkü bilmek gerekir ki; pêşmerge güçleri korkak oldukları ve elinde silah olmadığı için Şengal'i bırakıp gitmemiştir. Tekrar belirtmek ge-

kopartıp oraları Türkleştirme saldırılarıdır. Çünkü; Şengal'deki yaşamın Türk devletini ve toplumunu tehdit etmesi mümkün değildir. Êzîdîlerin maddi olarak PKK'ye verip güçlendirecek herhangi bir imkânı da yoktur. Êzîdîlerin tümü savaştı da olsa, ellerinde en gelişmiş silahlar da olsa kimseye saldıracak kültüre sahip olmadığını herkes bilmektedir. Kaldı ki, Êzîdîlerin böyle bir gücü de yoktur. Ancak buna rağmen Türk sömürgeci faşist devleti Êzîdîleri ve yaşam alanlarını sürüleştirdiği Türklere ve PKK düşmanlarına öyle bir yansıtmaktadır ki, sanırsınız ki Şengal'de İstanbul'a atılmak üzere atom bombaları hazırlanmaktadır. KDP'nin, Türk devletinin bu Kürt düşmanlığına ses çıkarmaması, Êzîdîlerin Şengal'de hedef yapılmasını kolaylaştırmaktadır. KDP'nin kimi yöneticileri Türk saldırılarını meşrulaştırmaktadır. Ferman'ın 6. yılında bile KDP'nin üst düzey yöneticilerinden biri, Êzîdîleri hedef gösterebilmiştir. Kendine Kürt diyen birinin, Kürt halkının en kadim topluluğu olan Êzîdîlere hizmet eden ve onları fermanlardan kurtaranları Türklere vurdurmak için şikâyet anlamına gelen ifadeler kullanmış olmasının izahı yoktur.

Sonuç olarak; Kürt halkının trajik geçmişinin neden olduğu sorunların güncel gelişmelerle buluşması Êzîdîlerin payına 73. Fermanı düşürmüştü. 73. Êzîdî Fermanı aynı zamanda Kürt soykırımının sürmekte olduğunu göstermiştir. Kuşkusuz ki 73. Ferman'a maruz kalmalarında inanç kimliklerinin de etkisi olmuştur. Bu nedenle Êzîdî fermanından çıkaracağımız bir ders de, Êzîdîliğin kalıcılığının aynı zamanda soykırımcılardan intikam almak anlamına geleceğidir. Êzîdîliğin kalıcılığı da kendini yenilemesi, çağın gelişmeleriyle Demokratik Ulus temelinde buluşmasıyla mümkün olabilir.

Toplumsal değişim ve dönüşüm en başta zihniyet devrimi gerektirir. Toplumsal değişim ve dönüşüm dışarıdan topluma dayatılarak gerçekleştirilemez. Bir toplum kendi kendini değiştirme ihtiyacı duymaz ve bu temelde ele almazsa, değişimi mümkün olmaz. Êzîdîler Ferman'dan sonra en başta örgütsüz olduklarını, duygusal ve saf kaldıklarını ve etraflarındaki birçok güç tarafından aldatıldıklarını ağır bedeller ödeyerek öğrenmiş oldu. Verilmiş bedeller Êzîdîlerde çok hızlı bilinçlenmeye vesile olmuştur. Birkaç yıl içinde kendini yönetir düzeye gelmiş olması, öz savunma gücünü örgütlemiş olması, toplumsal gelişmeler açısından oldukça hızlı ve anlamlı olduğu kadar değeri büyük gelişmelerdir. Bu gelişmeleri derinleştirmek, zaten farklı ve özgün olan Êzîdîliğin bu çağda da bu farklı ve özgün kimliğini kalıcılaştıracak olan Önderlik çizgisiyle daha derin buluşturmak kadar kutsal başka bir örgütsel faaliyet olamaz. Êzîdî toplumumuzun geleceğini garantileyecek zihniyet çalışmalarının kısa sürede gelişme yaratması, somutluk kazanmasında Êzîdîlerin tarihsel tecrübelerinin de etkisi olduğunu unutmamak gerekir. Êzîdîler halk olarak kendilerini nasıl koruyacaklarını ve hangi düşünceye sarılırlarsa kimlik ve inançlarını yaşatacaklarını ve var olacaklarını çok derinden hissetmektedir. Bu hususta Kürtler içinde en yüklü birikime sahip kesim olduklarını bilmek gerekir. Dolayısıyla bugün için elzem ve önemli olan bu hissiyata güven verip, derinliklerden çıkarıp bilinçle buluşturmaktır. Bu toplumsal kültürü küçümsemek, doğru yöntemlerle, derinlikli tarih ve toplumsal analizlerle tanımak, en küçük olguya da anlam yükleyerek büyütme gerekir. Çünkü Êzîdîlik, direnmekten vazgeçmemiş Kürtlük ve toplumsallıktır. Onu çağın direniş silahlarıyla donatmak da devrimcilerin görevidir.

“ 73. Ferman sürecinde HPG gerillaları müdahale edinceye kadar da anlatılacakların tümüne yakını yenilgi hikayeleri olmuştur. PKK'nin Şengal'e varması, Êzîdîlere öncülük ederek savaşmalarını sağlaması, Êzîdîlerin Dersim katliamından sonra yaşananların aynısını yaşamalarını engellemiştir. Êzîdîler yeniden kahramanlık destanı olarak çocuklarına anlatacakları başarılar elde ederek, 73. Fermanın yarattığı travmayı aşma yolunda büyük bir mesafe almıştır. Mam Zekiler, Zerdestler bu kahramanlığın öncüleri olarak Êzîdîleri tarihleri ile buluşturup canlandırmıştır. ”

gelmemiştir. Katliamın sonuç almasını engellemek de budur. Kürtler ve insanlık için en büyük hizmet bu olmuştur. Çünkü; bir toplumun intihar ya da deliliğe sürüklenmesinin önü alınmıştır. PKK ile birlikte binlerce Êzîdî intikam için silaha sarılmış, genç Êzîdî kızları DAİŞ'in başkent ilan ettiği Reqa'da Êzîdî ve diğer halk ve inançların katillerini yenen savaşta bu çeteleri cezalandırarak intikam almıştır. Ve Êzîdîler yeniden kahramanlık destanı olarak çocuklarına anlatacakları başarılar elde ederek, 73. Ferman'ın yarattığı travmayı aşma yolunda büyük bir mesafe almıştır. Mam Zekiler, Zerdestler bu kahramanlığın öncüleri olarak Êzîdîleri tarihleri ile buluşturup canlandırmıştır.

Şengal'i bırakıp giden ile Qendil'den koşarak Şengal'e giden iki düşünce

Êzîdîlerin gerilla ile birlikte kendini savunur hale gelmiş olması, Êzîdîliği ebedi kılacak bir adım olmuştur. Bu sebeple PKK çizgisinin Êzîdîler karşısındaki asıl sorumluluğu, Ferman'dan sonra ortaya çıkmıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Êzîdîlik, kapitalist çağın saldırılarına karşı savunmasızdır. Aslında tüm inançlar ve kültürler kapitalist çağda soykırım tehdidi altındadır. Fakat Êzîdîlik gibi temelinde inanç olan bir kimlik ve kültür, diğer inançlardan çok daha fazla kültürel soykırım tehditti altına girmiştir. Tüm din ve inançlar gibi Êzîdîlik de bilimsel teknik çağın yarattığı gelişmeler karşısında zorlanmaktadır. Ekonomik olarak da yoksul olan Êzîdîler, bu saldırılar karşısında diğer inanç sahiplerinden iki kat daha fazla sorunlar yaşamaktadır. Kürtlere dönük 20. yüzyıl inkar ve imha

bulup biyolojik varlıklarını sürdürebilirler. Ancak Êzîdîlerin Kürtlüklerini inkâr etmeleri gibi bir durum da yoktur. Çünkü Êzîdîlerde, Êzîdîyatı ile halk kimliği iç içedir. Biri diğerini var etmektedir. Bu nedenle kapitalist çağdaki saldırılar, Êzîdîleri, var olma yok olma ikilemiyle karşı karşıya bırakmıştır. Örneğin; Avrupa'ya göçertilmiş Êzîdîlerin bir kesiminde bu durum çok çarpıcı yaşanmaktadır.

Kapitalist çağın Başûr'daki hâkim Kürt siyasetinin Nakşilik üzerinden dinciliği temsil etmesi, aile ve aşiret üzerinden dar ulusalcılığı da bu gerçekliğe eklenince Êzîdîler için ait oldukları Kürt ulusu bile sığınak ve barınak olamamıştır. Bunun en trajik sonuçları 2003'ten sonra Şengal alanında KDP'nin gözleri önünde yaşananlardır. En sonuncusu da DAİŞ saldırıları olmuştur. Dolayısıyla Kürt olan pêşmergelelerin Êzîdîleri yalnız bırakmasında KDP siyasi çizgisindeki dinci ve ilkel milliyetçi etkileri de görmek durumundayız. Böyle bir etki olmaması olsaydı talimat verilse de en azından birkaç yüz pêşmerge Êzîdîlerle kalabilir, yaşanan boyutlarda bir fermanın yaşanmasının önüne geçebilirlerdi. Bu nedenle yanı başında yaşanan bir katliamı görmeyen, hatta bu katliama ortam açan zihniyet ile yüzlerce kilometreden koşarak Şengal'e yardıma gelen Kürt gerillasının temsil ettiği zihniyetler arasındaki farkı görmek ve hangi siyasi çizginin ve zihniyetin Kürt halkını temsil ettiğini, Kürtler için gelecek inşa edecek numda olduğunu bilmek gerekir. En başta da Êzîdîlerin toplumsal varlıkları için bu çarpıcı gerçekliği görmesi, kendilerini korumaya alacak zihniyet ve örgütleme ile donatması gerekir. Başka bir deyimle Êzîdîler içindeki öncülerin bu çarpıcı gerçekliği tüm topluma kavratması gerekir. Bu gerçeklik iki Kürt

rekirse Şengal'i bırakıp gitmek ile Qendil'den partisinin izni ve onayını almadan koşarak Şengal'e giden iki düşünce ve mücadele çizgisinin Kürtler içinde var olduğunu bilmek ve gelecek inşa edenin ayırım yapmadan Kürt ve diğer mazlum ve muhtaç halkları savunan çizgi olduğunu daha derin bilince çıkarmak gerekir.

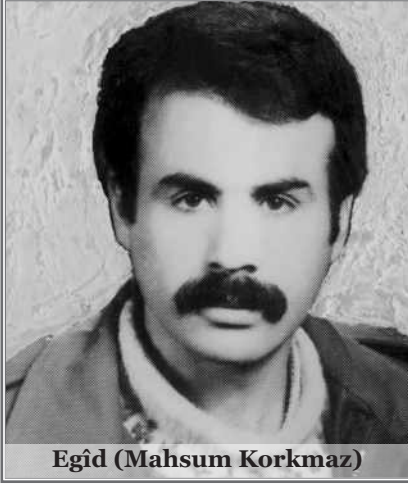
Êzîdîlik, direnmekten vazgeçmemiş Kürtlük ve toplumsallıktır

Êzîdîliğin PKK çizgisi ve ruhu ile temasına en çok Türk devleti karşı çıkmakta, düşmanlık etmektedir. Çünkü Türk devleti, Kürt düşmanıdır. Sadece Kürdistan'da değil, Güney Afrika'da da olsa Japonya'da da olsa tek bir Kürt'ün kendi dilinde konuşmasına, Kürt olarak yaşamasına karşıdır. Êzîdîliğin çağdaş ve bilimsel bir akılla örgütlenmesi, Êzîdîleri koruyacağı gibi Kürt halkının tarihsel toplum kimliğine de çok büyük güç ve katkı sunacaktır. Bu da 'Kürt olma'şın' diyen ve bu uğurda satamayacağı değeri olmayan Türk devletinin tüm amaçlarının yenilgiye uğratılması, dar-belenmesi demektir. Türk devletinin bilinç kazanmış Êzîdî halkına önderlik edebilecek Êzîdîlere yönelmesinin nedeni de bu gerçeklikten kaynaklanmaktadır. Zeki Yoldaşın, daha sonra Zerdest ve diğer Êzîdî halk öncülerinin katledilmesi, Êzîdîleri bitirme, topraklarından kaçırma, soykırımı tamamlama saldırılarıdır. Bu nedenle Türk devletinin Êzîdîlere dönük saldırıları PKK ile savaşın bir parçası da olsa, aslında Kürt halkının geleceğini garantilemede başat rol oynayacak olan Êzîdîliğin katledilmesi, kadim Kürt değerlerini yerinden yurdundan

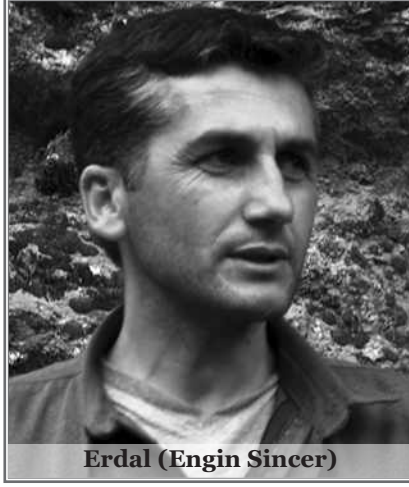
15 Ağustos Atılımı, şehitler gerçeği ve kadrosal duruş

Şehitler, Önderlik gerçeğini doğru anlayan, doğru katılan ve başarıyla uygulayan militanlar olarak tarihi görevlerini başarıyla uygulamışlardır. Burada partileşmeyi doğru ele alan militan ve Önderlik takipçileri olarak şehitlerimiz zamanın ruhuna denk bir katılım gerçekleştirmiş ve halkımızın kurtuluşu için önemli zaferler elde etmişlerdir. Bu temelde Önderlik ve şehitler gerçeği karşısında kendimizi sürekli sorgulamayı bir yaşam felsefesi haline getirmeliyiz.

Cafer Şervan

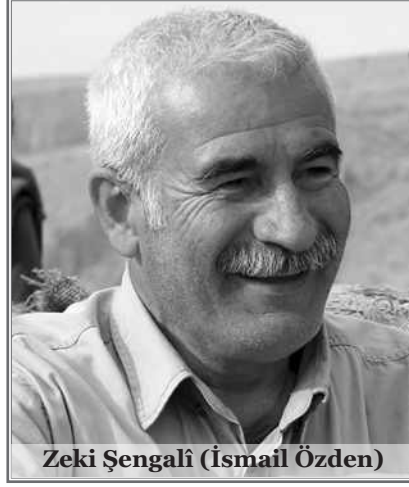
Egîd (Mahsum Korkmaz)

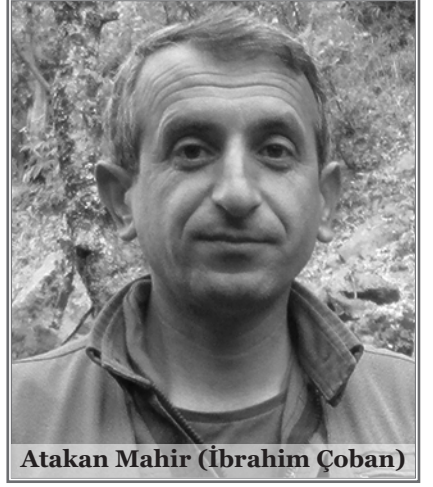
Erdal (Engin Sincer)

Sarî İbrahim (Ramazan Toptaş)

Zeki Şengalî (İsmail Özden)

Atakan Mahir (İbrahim Çoban)

Başta silahlı mücadelemizin öncülerinden ve 15 Ağustos Ulusal Diriliş ve Direniş Hamlesi'nin komutanı Egîd-Mahsum Korkmaz Yoldaş olmak üzere tüm şehitlerimizi saygıyla anıyorum. 15 Ağustos silahlı mücadele hamlesini, halkımızın sömürgeci faşist TC'nin egemenliğine karşı koyma, bu soykırımcı rejimden kurtulma ve bu temelde bir örgütlenmeyle varlığını ve özgürlüğünü gerçekleştirme eylemi olarak görmek gerekir. Sömürgeciliğe karşı örgütlü ve uzun bir süreci kapsayacak bir mücadelenin ilk kurşunu olarak değerlendirmek gerekir.

Hamlenin gerçekleştiği dönem öncesi, 12 Eylül faşist darbesiyle Kürtlüğün tümden bitirilmek istendiği karanlık bir sürece denk gelmektedir. PKK ile Kürdistan'da boy vermeye çalışan Kürdistan Ulusal Mücadelesi'nin örgütlülüğünü ve gelişimini engellemek için 12 Eylül faşist darbesi yapıldı. Kürt halkının binlerce devrimci öncüsü ve sempatizanı tutuklandı. En ağır işkencelerden geçirilerek, zindanlara atıldı. On binlerce Kürt ve Türk devrimci tutuklandı. Buna karşı zindanda Mazlum Doğan, M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz, Ali Çiçek ve PKK'nin diğer öncü kadroları en ağır koşullarda bu saldırılara karşı büyük bir direniş başlatarak 12 Eylül faşizmini ideolojik ve politik yenilgiye uğrattı. Bu direnişle aynı zamanda 15 Ağustos Hamlesi'nin temeli de atılmış oldu. Önder Apo bu süreci ve eylemi, şehitlerin talimatı olarak değerlendirerek, silahlı mücadelenin bir an önce başlatılması çabalarını yoğunlaştırdı. Bu temelde eğitim hazırladığı yüzlerce militanı ülke sahasına aktardı.

İlk gerilla birlikleri 15 Ağustos Atılımı için hazırlık yaparak askeri düzeyde karargahlaşma ve merkezleşmenin temellerini attı. Egîd Yoldaş şahsında oluşturulan askeri komutanlaşma ve kurtuluş birlikleri ile Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun temelleri atılmıştır. Daha önce sömürgeci faşist Türk devletine karşı bireysel ve bölgesel düzeyde geliştirilen eylemler 15 Ağustos Atılımı ile artık askeri bir sisteme, süreklileşen bir gerilla savaşına dönüşmüştür. Önder Apo'nun çabalarıyla gerilla eyaletler düzeyinde örgütlenilerek adım adım bir halk ordulaşmasına doğru gidilmiştir. Önderlik, Ortadoğu sahasında ideolojik ve askeri akademi sistemlerini oluşturmuş, yoğunlaşmasının büyük bölümünü kadro-komuta eğitimine vererek gerilla savaşının ihtiyacını karşılamayı esas almıştır.

Tüm yaşam hakları elinden alınan ve soykırım saldırılarıyla yüz yüze kalan Kürt halkının örgütlülüğü, kadronun bu güçlü eğitimleriyle başarılabilmektedir. Kimi alanlarda savaş düzeyi inişli çıkışlı bir

süreci yaşarken, farklı tasfiyeci eğilimler sonucu bir duraksama durumu gelişmiş olsa da Önderliğin ideolojik, örgütsel, yönetim ve kadrosal müdahaleleri ile tasfiyeciliğin önü alınarak devrimsel gelişmenin sürekliliği sağlanmıştır. 15 Ağustos Atılımı ve ardından gelişen ordulaşmanın komutanları ve savaşçıları böylece ideolojik-askeri eğitimlerle yaratılmıştır. İdeolojik grup dönemiyle partileşen kadro gerçeği 15 Ağustos Hamlesiyle halkın tüm sorunlarıyla karşı karşıya gelen ve bir o kadar düşman gerçeğiyle cepheden savaşan bir sürece girmiştir. Bu dönemi kadrosal düzeyde önemli değişim süreçlerinin yaşandığı bir dönem olarak ele almak gerekir. İlk gruplar ülke sahasına geçerek, sömürgeci sistem ve 12 Eylül faşizmine karşı Halk Savunma Güçleri olarak rolünü oynamışlardır. Kürdistan'da gerillacılığı bir sisteme kavuşturan komutan Egîd, hem dünyadaki gerilla mücadelesi deneyimlerini araştırarak hem de günlük yaşanan pratiği sürekli sorgulayarak devrimci ve askeri disiplin çerçevesinde çalışmaları geliştirmiştir. Her anı sorgulayan güçlü bir sorumluluk bilinci yaratmış, bu durumları günlük tuttuğu notlarla ortaya koymuştur.

Tarihte yaşanan Kürt halk ayaklanması ve direnişlerinden farklı bir yaklaşım geliştirerek ideolojik, örgütsel ve toplumsal ayakları olan bir süreç başlatılmıştır. Dönemin Parti kadroları bu zorlu süreçte Önderlikten aldığı eğitimle pratikleştirmiş, savaşı Kürdistan'ın tüm alanlarında geliştirecek taktik önderlik görevlerini yerine getirmeye çalışmışlardır.

Kürt'ün varlık ve özgürlük mücadelesinin dünya kamuoyuna taşınmasında silahlı mücadelenin önemli bir rolü vardır ve birçok çevrede büyük yankı uyandırmıştır. Eğer bugün Kürt halkının varlığı ve özgürlüğünden bahsediyorsak bunu sağlayan ve yaşatan 15 Ağustos Hamlesi olmuştur. Dış dünya ve Kürtler açısından bu gelişmeleri yaratan tarihsel 15 Ağustos Hamlesi olurken, partileşme ve kadro gerçeğinde yaşanan yetersizlikleri aşmak için Önder Apo çok kapsamlı kişilik ve toplumsal çözümlemeler gerçekleştirmiştir. Halen bu çözümlemelerle yaşadığımız kadro sorunları aşılmaya çalışılmakta, mücadelesi her sahada verilmektedir.

Bugün yaşanan profesyonel gerillacılık düzeyinin temeli o dönemde atılmıştır. Savaşın stratejisi Önderlik tarafından belirlenmiş, Uzun Süreli Devrimci Halk Savaşı'nın askeri kurumlaşması yaratılmıştır. Dönem çalışmalarının odağına gerillayı güçlendirme ve katılımların artırılması çalışmaları konulmuştur. Savaşın gelişimi ve düzeyi siyasi-toplumsal vb gelişmelere yön vermiş ve kazanılan başarılarla belirleyici etkileri olmuştur.

Gerilla mücadelesinde yaşanan ye-

tersizlikleri de Önderliğin bu konudaki perspektif ve talimatlarını yeterince bilince çıkarmama ve savaş taktiklerini uygulamadaki zayıflıklar olarak görmek gerekir. Önderlik perspektifleriyle Egîd çizgisindeki gerilla savaşının strateji ve taktikleri günümüzde de geçerliliğini koruyarak devam etmekte ve halkların kurtuluş mücadelesinde bir perspektif rolünü oynamaktadır. Önderlik ve Parti etrafında özgürlüğünü garantilemiş bir halktan bahsediyorsak, bunu yaratan gücün bu çizgide gelişen 15 Ağustos direniş ruhu olduğunu görmek gerekir.

15 Ağustos Atılımıyla ortaya çıkan bir gerçeklik de on binlere varan şehitler gerçeği olmuştur. Şehitlerimiz her düzeyde ve koşulda tüm yaşamlarını mücadeleye adayan fedai tarzda Parti ve Önderliği sahiplenmenin militanları olmuşlardır. Büyük şehidimiz ve savaş tarihimizin gelişiminde öncülük rolü oynayan Mahsum Korkmazların takipçileri Erdallar, Zeki Şengalî, Atakan Mahir ve Sarî İbrahim yoldaşların her koşul altında Önderliğin doğru uygulayıcıları olduklarını, her anlarını partileşme temeline yaşayarak göstermişlerdir.

Erdal Yoldaşın kişiliği ve çalışmasında çözümsüzlük ve çaresizlik yoktu. Bulunduğu sahada yaşamın tüm alanlarıyla ilgilenmiş, kendini bir çözüm kaynağı, örnek militan haline getirebilmiştir. Edal arkadaşın ortamları çabuk uyum sağlayabilen, sorunları kavrama ve çözme yeteneği en yüksek düzeyde bir kişiliği vardı. Önderliği sürekli anlamaya çalışan, her gün kendini sorgulayan bir tarzla büyük komutanlaşma ve Önderlik tarzını pratikleştirme temeline yoğun çaba sahibi olan arkadaşlardandı. Savaşın ideolojik ve devrimci çizgi temeline gelişmesinde Erdal arkadaşın yoğun bir mücadelesi olmuştur. Botan sahasındaki dörtlüt çete anlayışlarıyla her düzeyde bir çatışma içinde olmuş, halkta yaratılan tahribatların önüne geçmek için süreklileşen bir mücadele vererek, bu konuda hiçbir bireysel kaygıya girmemiştir. Botan'da işgalci faşist devlete karşı geliştirdiği eylemlerle gerilla savaşında dönemin eylem tarzını yaptığı güçlü planlamalarıyla ortaya koyabilmiştir. Bulunduğu alanı sürekli keşfeden ve arazinin tüm ayrıntılarına hâkim olmaya çalışan bir çabanın sahibi olmuştur. Askeri çalışmaları geliştirmede büyük bir çaba sahibi olduğu kadar ideolojik sorunların giderilmesinde de büyük örgütçü ve eğitimci olmuştur.

Zeki Şengalî arkadaş da kapitalist modernitenin merkezinde kalmasına rağmen doğallığı ve sadeliğiyle Parti çalışmalarına büyük bir istekle yaklaşmış ve halkımızın gönlünde taht kuran yoldaşlardan olmuştur. Önderliğin çağrısıyla Ezidî halkımızın en zor ve soykırımla

yüz yüze olduğu bir dönemde halkın eğitim ve örgütlenme seferberliğine katılarak Şengal'e yönelik olası yeni فرمانların önüne geçmek için öz savunma birliklerinin oluşumunda büyük emekleri olmuştur. Ezidî halkımızın demokratik özerk yönetimlerinin garantisinin savunma güçlerinin örgütlenmesinden geçtiğini kavramış ve bunun imkanlarını yaratmanın uğraşı içinde olmuştur. Örgütlenme ve Parti çalışmasını bir arada yürütebilen, günün her saatinde halk çalışmaları içinde olarak Ezidî toplumunun Mam Zeki'si olmayı başarmıştır. Onun özlemi olan ihanetçi-teslimiyetçilerin Şengal'den çıkarılması gerçekleşmiş ve günümüzde dünya ilerici insanlığı içinde Şengal'in demokratik özerk statüsü daha güçlü seslendirilebilir olmuştur.

Atakan Mahir yoldaş da yıllarca gerilla mücadelesinde birçok çalışmayı büyük coşku ve istekle yapmıştır. Yeni dönem eylemleriyle Dersim Eyaleti'nin yıkılmaz bir kale olarak Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde yerini almasında büyük bir emek sahibi olmuştur. Sömürgeci faşist TC devleti bu dönemde de tarihteki Dersim Katliamını hiç de aratmayan soykırım operasyonlarını düzenleyerek karanlık dönemi tekrardan yaşatmak istedi. Fakat Atakanların direnişleriyle bu hedef başarıya ulaşmamıştır. Şiyarların, Doktor Baranların, Mahirlerin anılarını gerçekleştirmek için tüm enerjisini mücadeleye adayan Atakan arkadaş devrim bayrağını hiç düşürmeden yoldaşlarına devretmiştir. Atakan arkadaş büyük savaş komutanı olduğu gibi ideolojik ve eğitim çalışmalarında en güçlü yoğunlaşmaları yaşayarak her çalışmada öncülük rolünü oynamıştır. Geniş bir entelektüel birikimi olmasına rağmen kendini hiç bir zaman yeterli görmemiş, Önderlik Savunmalarını daha iyi anlayabilmek ve anlatabilmek için sürekli bir arayış ve araştırma içinde olmuştur. Önderliği her düzeyde doğru temelde anlayarak uygulamaya çalışan Atakan arkadaşın en önemli özelliği dogmatizme olan mesafesiydi. Zilanların yoldaşı olma bilincini her yaklaşımında göstererek kadınla doğru birlikteliğin geliştirilmesi temeline yoğunlaşmalarını her platformda dile getirmiştir. Ulusal kimliği yaşadığı ve temsil ettiği kadar enternasyonalist mücadelenin gelişmesi, Önderliğin diğer halklara taşınması için de büyük bir çabanın sahibi olmuştur. En büyük özlemi, halkların tüm farklılıklarını içinde barındıran Demokratik Konfederalizm çatısı altında öz örgütlülüklerine ve özgürlüklerine kavuşmasıydı. Dünya halkları arasında Önder Apo'nun düşüncelerinin günümüzde giderek tartışılması ve halkların Önderliğimizi kendi önderleri olarak görmeleri bu özlemin gerçekleştiğinin göstergesidir.

Bir Ağustos şehidi olan ve Önderliği her koşul altında temsil eden Sarî İbrahim Yoldaş da Egîdlerin yoldaşıydı. Gerillacı kişiliği ve çalışmalarındaki ciddiyeti ön planda olan bir komutandı. Egîd'in en iyi öğrencilerinden olarak gerillanın tüm Kürdistan'a yaygınlaştırılmasında hep en öndeydi. Neredeyse ayak basmadığı Kürdistan toprağı kalmadı dersek yeridir. Daha da ötesi, Karadeniz'den Akdeniz'e kadar Türkiye'ye gerilla açılımının da öncü komutanı olarak mücadele tarihindeki yerini almış bir komutandı.

Yeni dönemin öz savunma birliklerinin oluşmasında önemli düzeyde emekleri olmuş, yarattığı örgütlenme ve eğitimlerle bugünkü YPS birliklerinin temelini atmıştır.

Dolayısıyla şehitlerimiz Önderlik gerçeğini doğru anlayan, doğru katılan ve başarıyla uygulayan militanlar olarak tarihi görevlerini başarıyla uygulamışlardır. Burada partileşmeyi doğru ele alan militan ve Önderlik takipçileri olarak şehitlerimiz zamanın ruhuna denk bir katılım gerçekleştirmiş ve halkımızın kurtuluşu için önemli zaferler elde etmişlerdir. Bunun için tüm çalışmalarımızda ve özleştirelimizde Önderlik ve şehitler çizgisini esas alarak, kalıplaşmış ve dogmatik ölçüleri aşarak doğru tarzı yakalayabiliriz. Birçok anlayış ve alışkanlıkları bırakıp, değişimi yaşayarak Önderlik ve şehitler gerçeğine ulaşabiliriz. Bu temelde Önderlik ve şehitler gerçeği karşısında kendimizi sürekli sorgulamayı bir yaşam felsefesi haline getirmeliyiz.

Sonuçta, Parti çalışmalarının olduğu her yerde tüm komuta ve savaşçı yapılarıyla savaş hazırlıklarına katılma, ortak oluşturulan gruplarda herkesi görevlendirme gerillada kazandıran bir tarzdır. Birliğin başında olmayan hiçbir komutan, halk örgütlemesi içinde bulunmayan hiçbir kadro mücadelede başarıyı sağlamamıştır. Mücadele tarihimizde birçok başarılı eylemin gerçekleşmesi komuta yapısındaki güçlü katılımlarla sağlanabilmiştir. Eskiden olduğu gibi şimdi de bir kez daha askerleşme ve savaş sorunlarına göre halk örgütlemelerine gitmek kazandıracak ve zaferi getirecektir. Faşist sömürgeci rejimi Kürdistan'da darbelemek ve yenilgiye uğratacak savaş tarzını geliştirmek, dönemin gerilla ölçülerine göre kendimizi eğitmek ve örgütlemekle mümkündür. Yeni kadro katılım çalışmalarını güçlendirmek, partileşme hamlesini her alanda yükseltmek, eğitim çalışmalarını yoğunlaştırmak ve sorunları üzerinde ciddiyetle durmak kazandıran tarz olacaktır.

Doğa ile dans

Kod adı: **Leyla Agiri**

Adı soyadı: **Filiz Aslan**

Doğum tarihi ve yeri: **5 Haziran 1972**

Wan-Qerqeli

Partiye katılım tarihi ve yeri: **1993 / Serhed**

Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 2020**

Medya Savunma Alanları

Güneş usul usul çekiliyor, akşam nöbetini gündüzden almaya hazırlanıyor. Alaca kı-zıllık çöküyor dağlarım ve tüm olanca güzelliğiyle karşılıyor akşamı. Rüzgâr estikçe üzerimdeki koca çınarın dalları da sallanmaya başlıyor. Çınar, rüzgârın huzur veren sakin sesine, yapraklarının kırırdanışları ile eşlik etmeye başlıyor. Sesler yükseliyor, ritimler gittikçe hızlanıyor. Aşağıda akan ince güzel dere de su seslerini yükselterek, başlayan orkestraya katılma çabasında. Daldan dala zıplayan sivoriler de bu güzel orkestranın ritmine yetişme telaşında. Sürüsünden ayrılan, belki sürü olmayan birkaç kuş da gelip koca çınarın dallarına kondu. Bu orkestra bizsiz olmaz, diyerek başladılar ötmeye. Noktamızın tek kurbağası da önlerde yerini almaya çalışıyor. Anlaşılan o da bu akşam ki orkestraya davetli. Şimdi hayatımın en muhteşem orkestrasını dinliyorum. Her bir kırırdanış, akış, ötüş, zıplayış, esinti yüreğimi, ruhumu derinden okşuyor. Doğayı, her bir sesini, dokunuşunu derinden hissetmeye başlıyorum. Doğa tüm görkemiyle beni dansa davet ediyor. Yüreğim büyük bir ahenkle dansa başlıyor. Yürek başlar da ruh durur mı? Ruhum coştukça coşuyor ve huzur doluyor içime. Çiseleyen yağmurla ıslanan toprağın da kokusunu içime çekiyorum; hayatı yeniden, derinden soluyorum. Bu an sona ermeseydi, hep sürüp gitse ve ben bu doğanın içinde kaybolsam diyorum. Yapraklar biraz da alınarak, bırak bunları, yaşadığın anın tadını çıkar, dercesine üzerime

eğiliyor ve rüzgâr saçlarımı okşamaya başlıyor. Rüzgârın okşadığı saçımın örüğünü açıyorum ve rüzgârın okşayıcı kollarına bırakıyorum. Bu okşamalar kafamdaki tüm ağırları gideriyor; kafam bir yaprak, yüreğim bir serçe kanadı kadar hafifliyor. Yüreğimi suyun akışına bırakıyorum, arınmak ve akmak için. Nice yükler altında ne de ağırlaştırmışım yüreğimi, beynimi ve ruhumu. Geçmişin, günün ve geleceğin yükleri altında inim inim inleyen bedenim şu an hafiflemenin derin, güzel anlamının tadını çıkarıyor. Ruhumu doğanın eşsiz güzellikleriyle sarıp onu azad ediyorum. Tüm anlamsız sınırları, baskıları yıkıyorum bir bir. Ruhumu azad ettim şimdi. Ruhum dağların yüceliklerinde şimdi, Ararat'ın doruğuna yol almakta. Ruhum özgür şu an, tıpkı bedenim gibi.

Tüm uzaklıkların istenirse ne kadar yakın kılınabileceğini de öğreniyor insan

Şimdi doğa ile dans zamanı. Yavaş yavaş oturduğum yerden kalkıyorum. Saçlarım uçuşuyor rüzgârda ve onunla dönmeye başlıyorum. Yapraklar uçuşuyor tepemde. Büyük bir özgürlük ruhu ile akıyorum zamana. Akan zamanın şimdiki anında bütünleşerek insan evreninin denklemini yakalamak istiyorum. Bu büyük enerji ve özgürlük ritmi içinde var olma hissini, insan şu anda daha güçlü yakalayabiliyor. İşte özgürlük şimdi tüm bu seslerde, renklerde ve bu dansa ifadelendiriyor kendisini. İnsan farkına vardıkça evreni daha çok algılayabiliyor. Bir bakıyorsun ki kekik koku-

yormuş özgürlük, geleceğe akan bir su misaliymiş. İnsandan evrene, evrenden insana bir anlam gücümüş yaşam, aşmış enerjisi hayatın. Bunları anladıkça sis perdesi iniyor gözlerime. Aydınlik olan bir zihin anlıyor ki, dans etmek de bir parça özgürlükmüş. Bu anlamda hiç de uzak değilmiş özgürlük... Anlık gerçekleşme gücü kadar sonsuzluğa uzanan bir değişim akışıymış. Böyle bir hissediş ile anlam gücünün ne kadar yakın olduğunu insan daha iyi anlıyor. Tüm uzaklıkların istenirse ne kadar yakın kılınabileceğini de öğreniyor insan. Ve tüm sınırların anlamsızlığı bir kez daha anlaşılıyor. İnsan, anlamı yeniden daha derinden duyumsuyormuş.

Şimdi bilgeliğin ve aşkın gücü ile yol alma zamanı

Siz hiç doğa ile dans ettiniz mi? Eğer dans etmemişseniz hayatınızda büyük bir kayıp yaşamışsınız demektir. Hayatı derinden solumak, insanın kendisiyle, hayatla ve doğayla arasına örülen ağları, anlamsızlık duvarlarını aşması ile gerçekleşir. Aşamadığımız her duvar, çözemediğimiz her ağ hayatımızı anlamsızlaştırdığı gibi, hayat adına bize sunulan sahtelikler dünyasına mahkûm kılar. Asıl mahkûmiyeti insan kendi içinde büyütür. İçteki mahkûmiyet aşılmadan, dışarıdaki de aşılmıyor. Bedenin hükmü başkasına ait olsa da, yüreğin hükmü bize aittir. Yüreğin hükmü bizde diyerek, kendi içimize sürekli seferlere koyulma zamanıdır şimdi. Bu seferlere koyulmadan, insanın, dolayısıyla hayatın sırları

çözülmeden, bedene de hükmetmeler hep devam edecektir. İnsanın kendi düşüncelerini, duygularını ve ruhunu özgür kılması ancak kendisini tanıması ve kendi hayatı hakkında doğru bir kılavuzluğa kavuşması ile olur. Bu anlamda yol ve yolcu ikiliğini insan kendisinde taşır. Yol insana, hayatta nasıl yol alacağını gösterir. İnsanın kendi yaşamına bir anlam katmasının arayış ve çabasına yönelir. Bu yolu bulmak, yaratmak, yine bu yolda yolcu olmak bilgeliğin sınırında yol almayı, büyük bir aşk ile yanmayı gerektirir. Bilgeliğin yoksa ya da zayıfsa ya da aşk yetersizse yol da, yolcu da bir bütünlüğü yakalayamıyor. Bütünlük için yolu da, yolcu da bulacak, geliştirecek olan bizleriz. Yeter ki bunun arayış ve çabası içinde olalım. Hayatı bir takım bencilliklere, geriliklere ve sahteliklere kurban etmeden, yeniden ve anlamlı yaşamın gücünü açığa çıkarabilelim. Doğanın eşsiz öğretici gerçekliği ile yol alalım. Doğanın bir parçası olarak insanın, her zaman büyük bir özgürlükle akışını gerçekleştirelim. İşte doğa ile dans, özgürlüğün bitimsiz bir akış olduğunu ve hayatımızın her anında varlık bulabileceğini öğretiyor insana. Hep ulaşılmaz kıldığımız özgürlüğün her an'da nasıl yaşanabileceğini hissediyor insan. İnsan sevgi ile dolup taşıyor ve hayatın, aşkın ve bilgeliğin gücü ile kendi gerçek tanımına kavuşabileceğini bir kez daha anlıyor. Ve şimdi bilgeliğin ve aşkın gücü ile yol almanın zamanı...

**Sevgilerimle
Leyla Agiri**